

Библиотека  
БЕСТСЕЛЕР

Витомир Васић  
СПАСИТЕЉ

Витомир Васић

Издавачи:  
Беоњига, Беолегра, Хобиспорт  
www.beoknjiga.rs

За издаваче:  
Радован Илић  
Виолета Илић

Уредник:  
Стеван Крстец Старчински  
redaksija@beoknjiga.rs

Лектура:  
Слађана Радисављевић

Дизајн корице:  
Звонимир Станковић

Дизајн текста:  
Радмила Здравковић

Штампа:  
Беоњига, Београд

Тираж: 300

ISBN 978-86-7694-344-9

Пласман:  
тел: 011 22 600 22; 063 380-458; 065 22 700 22  
e-mail: beobook@drenik.net  
distribucija@beoknjiga.rs  
www.beoknjiga.rs

# СПАСИТЕЉ

Београд, 2011

## ТИТО ЈЕ БИО ВЕРНИК!

Већ је годину дана како сам на Војној академији КОВ. Са мном на Академији била су и моја два најбоља друга; сва тројица смо из Свилајнца. Били смо на првој години Академије, где смо безбрижно проводили своје питомачке дане. Таман што је почео други семестар нашег школовања, кад једног јутра пре наставе појави се у нашем одељењу мајор Же Мргода, који је нешто рекао нашем разредном старешини и одмах је отишао. Он је био секретар Војне академије. Кад се час завршио, разредни је пришао мени и Цилету и рекао нам да се одмах јавимо начелнику Војне академије, генералу Дулету Пулићу.

Били смо збуњени јер нисмо знали шта је повод за овај позив, али смо знали да, ко иде код озлоглашеног генерала лети са Академије. Ишли смо према вратима његове канцеларије са неком зебњом, или боље рећи са страхом. Кроз главу су ми пролазили сви несташлуци које смо чинили, и због којих нисмо ни опоменути, а камоли да будемо избачени. Крочивши на ону страну масивних сивих врата, нађосмо се са генералом лице у лице. Изненадили смо се кад смо видели да се генерал смеши, што није био његов обичај, и што нас гледа пријатељски. Мимо свих обичаја и протокола он нам је понудио да седнемо и питао нас је шта хоћемо да попијемо. Било нам је непријатно јер још ниједан питомац није имао прилике да седи у кабинету начелника Војне академије. Објаснио нам је да у интересу војне службе и безбедности земље треба, али само ако то добровољно желимо, да приступимо једној организацији у оквиру Војне академије коју

он лично води и да паралелно студирамо и то. Заваљен у удобној фотељи са томпусом у руци, генерал полако поче да нам објашњава.

„Тај програм изискује Ваше додатно време. На крају бићете обучени за оно за шта сте и дошли, за старешине ЈНА, а ово што ћете радити на свом физичком и интелектуалном усавршавању нема више везе са ЈНА. То је чак строго поверљиво и није пожељно да се то ради у оквиру ЈНА.“

На моје питање како је могуће паралелно студирање у оквиру Војне академије, само се благо насмешио и рекао:

„Тако је! Добро питање, а ја бих завршио вероватно у затвору, ако не можда и пред стрељачким стројем да иза мене не стоји наш Председник.“

Кад смо обојица то чули, у глас одговорисмо да пристајемо и да нема више потребе за неко додатно објашњење. Председник је био наш идол. Вероватно је одмах притиснуо неко дугме на столу које нисмо видели, и врата се тихо отворише. Полако уђе наш колега из њиховог одељења Лане Пузавац. Генерал је само кратко рекао:

„Водниче, предајем ти ову двојицу на даљу обраду.“

Захвалио нам се, срдечно се руковао са обојицом и ми смо брзо изашли.

Још у ходнику Циле је хтео из радозналости нешто да пита Ланета. Лане му је показао прстом преко устију да ћути. Одвео нас је напоље у двориште Војне академије, укратко нам објаснио да су у Војној академији све просторије озвучене и да ћемо се, док не научимо начин дискретне комуникације, договарати само на спортским теренима или на војном полигону у оквиру круга Војне академије. Управо, ништа нам није ни рекао, већ једино то да он представља некога, али је још рано да схватимо кога. Кроз обуку која ће трајати једну до две године, у зависности од степена савладавања обуке,

схватићемо о чему се ради и за шта нас припремају. Лане је лагано ишао поред нас док су мермерним ходником одзвањале наше изгланцане шимике. Покушао је да нам објасни шта нас очекује даље:

„Вама ће неки неважни предмети као што је на пример: „Опште правило о војној служби“, бити избачени из програма и нећете, за разлику од других питомаца, то морати да полагате. А оно што је ван програма, а што сте дужни да савладате, то се неће оцењивати нити ћете полагати неке предмете. Једноставно – пратиће се рад свих Вас, и ако се установи да неко није способан за то, он неће бити избачен из Академије, само ће прекинути са овим додатним програмом.“

Сутрадан смо одмах почели са обуком. Више нисмо имали ни секунд слободног времена, па нам је укинута право да недељом и четвртком идемо у град. Практично били смо у неком добровољном карантину, јер смо га сами изабрали с пристанком код генерала. Увели су нам обавезан предмет бокс, а тренери су нам били Тома Хладни и Павле Шовљански. Поред цудоа, који смо већ имали као предмет, добили смо и циу-цицу као и неке борилачке вештине са далеког Истока, а као предавач појавио се и неки Јорга који се није баш нешто свиђао многима, па ни нама. Највише смо волели да идемо на базен, који је био затворен па смо пливали преко целе године. Поред подизања физичке спреме са обавезном јутарњом гимнастиком, морали смо три пута недељно да идемо на полигон, на стрелиште кампањолама, где смо се обучавали у гађању из различитих врста оружја.

Онај други интелектуални део био је много интересантнији, како сам објашњавао Зорану који је био у другом одељењу:

„Пре подне на редовним часовима били смо атеисти, учили смо материјалистичку науку, суштина је био дијалектички материјализам, учили смо да је материја примарна, а

дух секундаран. У ствари о духу нисмо учили ништа. О филозофији Маркса, Енгелса и Лењина знали смо скоро све напамет, као неки папагаји, учило се механички, без разумевања, без улажења у проблематику тога што нам се предавало.“

„Знам“, рече Зоран и сад он поче да објашњава своје виђење рада у Академији:

„После подне на додатној настави учили смо нешто што је нас тридесеторицу (колико смо изабрани, а не знам по ком су нас то критеријуму бирали) изненадило и запањило. Овде смо учили да је дух примаран, проучавали класичну филозофију, на пример пре подне на редовној настави о Хегелу професор нам је причао десетак минута нешто уопштено. По подне на додатној настави други професор држао нам је предавања о Хегелу и његовом учењу неких двадесетак часова.“

И тако је време брзо пролазило, а ми смо се свакодневно изненађивали програмом и садржајем наше обуке. Да смо ово причали својим колегама који нису похађали ову допунску наставу, они нам не би веровали и извргли би нас подсмевању. Наравно да је било најстроже забрањено да се о томе говори, нити је смео бити изнесен и један папир ван просторија. Све књиге и литература после предавања су предавани дежурном официру и то се закључавало у један огроман зелени сеф. Шифру је знао само дежурни официр, а она се мењала свакодневно. То је радио секретар Академије, мајор Јоже Мргода.

После часова Циле и ја волели смо да идемо на базен и једном приликом тако седећи на ивици базена са ногама у води почео сам да се исповедам Цилету:

„У почетку сам био стварно збуњен, као да је дошло код мене до расцепа личности: пре подне атеиста, и само једна јавно изречена мисао о постојању Бога направила би ме смешним у очима осталих питомаца; поподне учимо и то врло аргументовано да Бог постоји. Пре подне спрдачимо се са

Библијом, а после подне најозбиљније се проучава Стари и Нови завет. Пре подне Исус Христ је само бајка, легенда, а поподне о њему се учи темељно као да је Исус историјска личност која је стварно постојала, за разлику од Христа – симбола вере. Тако сам ја живео неки свој двоструки живот; пре подне на редовним предавањима било ми је све досадније, а после подне све интересантније.“

Циле ме је слушао пажљиво и само рече:

„Да, одлично те схватам јер сам и сам падао у искушење да предложим да пре подне више не идемо на предавања, али то је немогуће, јер како ћемо постати старешине, и после три године произвешће нас у чин потпоручника?!“

Нико од нас није ни помишљао да никада неће бити официр и старешина ЈНА јер су нас припремали за нешто сасвим друго, што се граничило са научном фантастиком. Пре подне смо учили језике по свом избору, енглески, немачки, француски и руски. Поподне смо имали језике као факултативне предмете, а обавезни су били хебрејски и арапски. У почетку смо се сви питали зашто то учимо, али касније смо схватили да ће нам то требати. Циле је узео чак и арамејски, а то је језик којим је говорио Исус Христ.

Тако смо ојачавали и тело и дух и постали смо сасвим другачије личности.

Остали питомци су нас посматрали као неке чуде, јер су академијом дефиловали професори чудног изгледа, чудно обучени, а заправо то су били предавачи са Тибета, из Индије, Тајланда, Америке. Нисмо ни знали да смо о хришћанству знали више него студенти теолошког факултета, али смо за разлику од њих били много образованији јер смо се упознали са будизмом и хиндуизмом. Проучавали смо и реинкарнацију, за шта до доласка на ова предавања нисмо ни чули.

На полигону смо виђали Зорана, али пошто је он био у другом одељењу, слабо смо се сретали. Тог дана нађосмо се на полигону сва тројица. Ја сам искористио њихово присуство да им се изјадам и да их упозорим на оно што се мени дешава. Ја сам се наслонио леђима на цев тенка док су Циле и Зоран седели на гусеници спремни да их слушају. Почео сам:

„У самом почетку Лане Пузавац ми је рекао да пазим шта причам у спаваони јер је у свакој спаваони (спавали смо по четворица питомаца у једној спаваони) врбован по један питамац за војну безбедност. Ја сам се пазио осталих колега из спаваоне, али нисам Ланета Пузавца јер је он био један од наших. Нисам ни схватио да ме је ухватио у своју паукову мрежу, а за то је употребио своју рођену сестру. Он ме је упознао са својом сестром, и тада сам мислио да је све то било спонтано. Касније сам схватио да нисам ја њу завео, већ је она мене завела не зато што сам се ја њој свиђао, него зато што јој је то био радни задатак. Њихов отац је био Јосип, шумар у председниковом двору. Старао о шуми и прелепом парку којим је Председник редовно шетао. Пошто смо почели да се забављамо, убрзо сам од Ланета добио пропусницу за двориште двора да бих се виђао са Соњом, а и заволео ме је њихов отац, чика Јосип. Нисам ни приметио да сам почео да из њихове куће доносим некакву литературу у спаваону и да то дајем Вама да читате.“

Кад сам завршио, Зоран је устао као да га је гусеница жуљала, сео на траву поред самог тенка и скоро сам за себе почео да коментарише:

„Волели смо сви ми који смо одабрани мистику, трансцендентално, с оне стране физике и хемије, онострано, несазнатљиво и управо постајали смо сви гностици, а да нисмо ни знали шта је то. Нас је неко припремао за врбовање, а да нисмо били тога ни свесни.“

„Зоране“, обратих се сада ја њему:

„У праву си! Сви смо ми припремани за врбовање. Испричаћу вам шта се десило мени, а то сигурно чека и вас. Једног поподнева по највећем пљуску дошла је Соња, Ланетова сестра по мене на портирницу, јер је за цивиле био забрањен улаз у круг Академије. Предложила ми је да одемо до ње кући јер има нешто много важно да ми покаже. Мислио сам да јој родитељи нису код куће и одмах сам знао шта хоће да ми покаже. Кад нас је њена мајка дочекала на вратима, било ми је непријатно и изнанадио сам се. Ушли смо унутра, ћаскали, пили неки домаћи сокић за који је њена мајка тврдила да то лично прави по свом неком рецепту Председникова супруга. Кроз прозор у који су добовале кишне капи приметио сам у више наврата да су долазила нека кола до једне ловачке кућице у оквиру тог комплекса. Из кола су излазили неки цивили и тек понеко униформисано лице и журним кораком улазили су унутра. Соњина мајка, тетка Магда, стално је гледала на сат. Кад је било пет минута до осамнаест часова, само је погледала Соњу и рекла:

„Време је, децо!“

Соња ме је нежно ухватила за руку и повела напоље. Брзо смо претрчали тих стотинак метара. Ушли смо у добро познату ловачку кућу. До тад нисам ни приметио да су ту постојале неке степенице које су водиле доле. Соња ме је повела тим степеницама. Одједном смо се нашли у неком мрачном ходнику који је био осветљен бакљама закаченим на зидовима од неке црвене цигле. На једном већем проширењу сачекао нас је неки човек са капуљачом и неким великим црним мантилом, а изгледао је као калуђер. Соња је стала поред њега и рекла му кратко:

„Тата, шта даље?“

Схватио сам да је то био чика Јосип. Ушли смо у неку малу кабину, скинули своју гардеробу, узели неке црне мантије и капуљаче које смо пребацили преко главе и само су нам се очи виделе.

Изашли смо и продужили ходником даље док нисмо стигли до једне велике просторије испуњене мирисом свећа и измешаним са неким јаким сладуњавим мирисом. Питао сам Соњу:

„Шта то мирише?“

„То су мирисни штапићи из Индије који су потребни за овај ритуал.“

„Какав ритуал?“, шапнуо сам јој на уво.

„Данас примају нове чланове и лично их прима Велики мајстор Југословенске ложе.“

„А шта ћемо ми овде?“, опет шапућем ја.

„Па бићемо примљени обоје“, некако весело зацвркута.

Тада ми пуче све пред очима, упалише ми се све лампе у глави у овом полумраку: значи то је то. Месецима сам врбован и сада ћу бити примљен у неко тајно друштво, постаћу можда масон о којима сам нешто мало начуо, али мислио сам да то није истина, да су то само новинарске патке са декадентног Запада, да то једноставно не постоји. Кад је церемонијал био завршен за отприлике једно два сата и кад ме је лично Велики мајстор благосиљао, напустили смо тихо ту просторију са осталима који су били новопримљени, али један по један, тако да је излазак потрајао дуго да се случајно не би десило да се међусобно виде они што су примљени. Једино смо Соња и ја ишли заједно јер смо заједно и дошли. Убрзо се нађосмо код тетка Магде, а напољу је још мирисала кафа минас. Она је седела са својом газдарицом. Гледала јој у шољу и обе су се смејале. Ја се нисам задржавао, само сам се поздравио са тетком Магдом. Тетка Магда је пришла до врата и уносећи ми се у лице, бледа као смрт, рече строго званично:

„Нећу ти рећи довиђења, да ти не бих давала лажну наду. Рећи ћу ти само „збогом“, јер се сигурно више никада нећемо видети. Тамо где идете, то је пут без повратка.“

Њена газдарица је тихо пришла и благо рекла гледајући ме право у очи:

„Нека Вам је Бог у помоћ.“

Био сам запањен. У једној црвеној тврђави атеизма да неко спомене Бога – то је просто невероватно! Да је то неко рекао у Војној академији, не би га послали у затвор, већ у душевну болницу.

Соња ме је допратила до стражарске кућице, нежно ме загрлила и тихо рекла:

„Видимо се опет у неком следећем животу.“

Осетио сам њене топле сузе на свом образу.

„Не, Соња,“ узвратио сам, „видећемо се ми још у овом животу, то ти обећавам.“

Окренуо сам се и отишао.

Тако сам завршио и што сам могао искреније испречао својим најбољим друговима како сам врбован, док су они мудро ћутали и ни реч нису проговорили. Нису ни имали потребе да причају, јер сам знао да су и они врбовани.

После неколико недеља мене и Цилета је обавестио дежурни официр да се јавимо секретару Војне академије мајору Јоже Мргоди. Одмах сам отишао не чекајући доручак. Пред вратима сам затекао Цилета, кога сам питао шта ће ту. Рекао ми је да не зна, али рекли су му да дође. Ушли смо обојица пошто нас је ађутант најавио. Јоже Мргода био је као и увек намрштен, а ожиљак који је носио из рата на левом образу, некако је још више поцрвенео. Био је строго званичан. Прво је мени дао две фасцикле. Једна је била црвена, а друга плава. На црвеној је био знак ЈНА. Мајор ми је одмах објаснио:

„У овој црвеној је твоја документација са образложењем зашто си избачен из Војне академије. Присуствовао си допунској настави и допунској обуци за коју ниси имао одобрење од руководства Војне академије.“

Мени се све завртело испред очију и само што се нисам срушио. Секретар је наставио неумољиво даље:

„У овој другој фасцикли су инструкције које ћеш прочитати кад се нађеш са другом Новицом у библиотеци. Желим ти пуно среће јер тамо где идеш, требаће ти више него срећа и нека ти је Бог у помоћ.“

За кратко време ја сам два пута чуо спомињање Бога. Ништа ми није било јасно. Избачен из Академије тек тако и још ми жели срећу, а идем кући. Шта ће ми срећа, код куће ћу свакако бити срећан. „Какав циник“, помислио сам.

Испред врата сам сачекао Новицу, кога су сви звали Циле. Кад је изашао видео сам да је блед и да под мишком и он држи две фасцикле, црвену и плаву. Ништа га нисам питао јер сам већ знао.

Убрзо смо се нашли у библиотеци и отворили своје плаве фасцикле.

У фасцикли су били наши пасоши, нешто мало готовинског новца у доларима, али и виза картице. Нисмо имали авионске карте па нисмо ни знали куда летимо. Само је стајало обавештење да авион полази вечерас у 20.30 минута и да ће нас на аеродрому на шалтеру ЈАТ-а чекати стујардеса. Дошли смо неколико сати пре полетања авиона, потражили на шалтеру ЈАТ-а стујардесу по имену Љиљка. Показали су нам једну прелепу плавушу са крупним као небо плавим очима, и сензуалним уснама црвеним као булка. Док је полако ишла према нама, приметио сам да од скора носи штикле, јер није била сигурна на тим дивним ногама, али се ипак кретала грациозно као да је на некој модној писти, а не на аеродрому. Кад је застала испред нас, пружила је лепу и неговану руку. После краћег упознавања, дала нам је обојици по једну фасциклу на којој је доминирала Југословенска тробојка са амблемом ЈАТ-а на средини.

„Унутра Вам је све, карте и упутства где идете и адресе за комуникацију.“

На моје питање:

„Зар Ти нећеш, девојко, са нама“?

Само ме је враголасто погледала и кратко рекла:

„Не! ЈАТ нема директну линију за Вашу дестинацију – Индију. Ја данас идем за Кијев, то је моја најдража дестинација, јер је мени мајка Украјинка, која се удала овде за једног Србина и као резултат те велике светске љубави ја стојим испред Вас.“

Нагло се окренула и вратила у просторије ЈАТ-а. То нам је био први лет авионом, први сусрет са аеродромом, а ипак смо се брзо снашли око чекирања и свих осталих формалности.



## ИНДИЈА

Сам пут је био дуг и напоран. Наш први сусрет са Индијом десио се на изласку са аеродрома. Чим смо обавили све формалности око уласка у Индију, брзо смо се нашли у аутобусу где нас је чекала удобност са клима уређајем. Убрзо је аутобус пошао, па смо имали прилике да видимо многа тела оних који су буквално спавали на земљи, неко на травњаку, а многи на бетону јер није било места за све на травњаку. Тада смо схватили да се у Индији живи, па чак и спава напољу.

„Гледати Индију изблиза за мене је изузетан добитак“, рече Циле.

Сад му ја узвратих:

„Мислим да Индија никога не оставља равнодушним. То је сусрет са јединственом и највећом на свету мешавином векова, схватања, понашања, поступака, са чудним удруживањем злата и пластике, храмова и фрижидера, цет-сета и сиротиње, богова и компјутера, уз стално нова домишљања да се опстане и нешто постигне под врелим сунцем или под неумољивим монсунским кишима.“

Одмах се да приметити да смо обојица о Индији знали много и да је припрема у Академији била изванредна. Посматрајући кроз прозор аутобуса и полако улазећи у предграђе Њу Делхија, ја сам наставио са објашњавањем самом себи, а и Цилету, шта је Индија.

„Разноврсност је природни закон Индије. Мене је освојило то што небројане супротности мирно стоје једне поред

других и што то никоме не смета. Страћаре се привијају уз дворце, сиротињска бедна насеља окружују облакодере.“

Циле је такође савладао градиво из Академије и сада се он обрати мени, не са питањима, већ са констатацијама:

„Све то личи на хаос, али у ствари није, већ је то једини начин да многољудна нација преживи. Живи како знаш и умеш, али не угрожавај друге. Тако гласе неписана правила неопходне толеранције. Све то важи и за суманути саобраћај у Делхију. Постоје прописи, саобраћајна полиција, семафори. Нема везе! Равноправни учесници у саобраћају су аутобуси, са чијих улаза висе гроздови људи, огромни и у свим могућим бојама ишарани камиони. У Индији сви воле шарено и то са јарким бојама.“

Поред нас промичу бицикли, рикше, путнички аутомобили отворених пртљажника јер у њима седе деца, слон кога води његов газда, носачи са колицима, скутери на којима седе обично по четворо, петоро, кола у која је упрегнута хладнокрвна камила доброћудног изгледа, а обавезно се нађе и нека света крава која се лењо вуче преко улице и све то некуд хита, жели да стигне. У Индији се све креће, додуше не брзо, али гура напред. Разумевање других, толеранција, то је очигледно једно од најважнијих правила опстанка.

Излазимо из вреве Њу Делхија и упућујемо се ка Бангалору, нашој крајњој тачки, где нас чека др Ничеван.

У Бангалору, главном граду државе Каринатака, налази се најчувенији индијски институт: ту се продире у атоме или смишља путовање у васиону. Мање од двеста километара одатле у градићу Путапатре живи чувени мистик Саи Баба, који се прогласио за живог бога и у чији ашарм годишње долази преко милион следбеника. Он са њима општи ментално, а из прве руке материјализује свети пепео „вибути“.

Најзад смо предвече стигли до самог Института у центру Бангалора. Чим смо изашли из аутобуса, пришао нам је један млађи човек, озбиљна изгледа, са малим брковима, али великим наочарима. Енергично је ишао према нама и одмах смо схватили да је то др Ничеван. Његове очи као од абонуса нетремице су ме посматрале, прикивајући ме за место. Упознали смо се и одвео нас је унутра да нам покаже своју канцеларију, где се нисмо дуго задржали. Питао ме је за први утисак о Индији. Одговорио сам кратко:

„Много људи.“

„Да!“ потврдио је. Затим је наставио да нам објашњава:

„Индија је пре свега мноштво људи. Људима су загушене базари, возови су препуни путника. Свет се тиска пред храмовима, пред биоскопима, на митинзима, у поворкама. Увек и свуда људи у свако доба дана. На перонима и у холловима железничких станица сав простор је заузет људима, као да не чекају воз, него ту живе, чуче, седе, леже, једу и моле се. Кад дође воз, нагрну у вагоне у којима никада нема довољно места, чека се следећи, следећег дана. У Индији не постоји пуста улица као у Европи.“

Пошли смо према нашем хотелу који је он резервисао на моје име. У шали сам га питао:

„Да не идемо код неког раце на спавање?“

„Не!“, одговори он показавши беле здраве зубе. „Махараце су биле симбол, заштитни знак Индије. Дворци, фантастична богатства и невероватно понашање, неприкосновена владавина над трећином подконтинента, а сада су махараце отишле у историју.“

Он је хтео да узме такси, али Циле није желео јер је хтео да види Индију изблиза и зато смо пошли пешице. Док смо се пробијали кроз гужву, приметили смо да нигде на свету разлика између имати и немати није тако видљива као у Ин-

дији. Нигде на свету баснословна богатства и најцрње сиромаштво не иду руку под руку, живе сасвим једно уз друго, а узајамно се не узнемиравајући. Просто несхватљиво. На најлуксузније богаташке зграде наслањају се удерице у којима се живи готово под нељудским условима. Некада сасвим једноставне ограде одвајају малобројне богаташе и њихове прелепе баште и паркове од згуснуте беде бројних породица које само метар-два даље живот проведу на плочницима и у прабини.

Стигли смо до хотела који је бљештао и толико одударао од сиротиње око себе да нам је било некако непријатно. После вечере поздравили смо се са Ничеваном уз договор да он сутра ујутру дође по нас. Хотел је био у стилу неког дворца из доба махараца, а тако је изгледала и огромна соба у којој смо преспавали своју прву ноћ. Плишана спаваћа соба са намештајем од ружиног дрвета, руком осликани зидови где су доминирали паунови са широким лепезама разнобојног перја. Био је само један огроман кревет од махагонија са чипкастим розе прекривачима. Удобно смо се сместили објица и убрзо заспали јер је било много утисака за тако кратко време.

Ничеван је био тачан, нашли смо се за доручком. После доручка сели смо нас тројица у предворју хотела и док смо чекали чај, Циле нестрпљиво упита Ничевана:

„Ничеване, молим те објасни ми укратко ко су заправо гуруи, чудотворци?“

Ничеван се намести мало боље на свом шареном јастуку на коме је била слика мочваре и поред ње један питон који се лењо излежавао. Ничеван као да је имитирао питона, испружио се на јастуку:

„Одгајани хиљадама година у духу хиндуизма, Индијци су поштоваоци и присталице спиритуалног, често са доста примеса сујеверја. Зато су садуи, гуруи, чудотворци свети

људи и мудраци цењени и поштовани и сасвим лепо се уклапају у невероватну мешавину која представља данашње индијско друштво. Кад су давно почеле да стижу фотографије из Индије код Вас у Европу рашчупаних јогина који на једној нози или невероватно пресамићени стоје данима, месецима, чак и годинама остају у истом положају, факири који су закопани у земљу, брадати садуи, људи који ходају по ужареном угљу и слична чудеса, свет је у то једва веровао. Хиндуизам се обраћа онима који отвореним умом траже спиритуална знања.“

Ничеван нас је понудио неким сладуњавим соком. После испијеног чаја од босилка (и сам је попио скоро пола чаше) наставио је даље.

„Ничеване, да ли се слажеш да Индија има бајковиту прошлост, светлу будућност, али вашљиву садашњост?“

Ничеван се правио као да није чуо Цилетово питање. Сада смо узели такси и стигли смо код њега у Институт. Опет чај. После испијеног чаја пришао је Ничеван мени и дао ми један поклон у великој кутији. Ја сам био стварно радознао и у његовом присуству отворих запаковану кутију, кад унутра – кобра. Изненадио сам се, да не кажем да сам се уплашио. Права правцата кобра, наравно препарирана. Захвалио сам му се на поклону и упитао га одкуд му идеја за такав поклон, као да је знао да ја обожавам змије. На то Ничеван рече:

„То је један симболичан гест, да схватиш како морамо да делујемо, као кобра. Наш одговор нашим непријатељима који нас лове по целом свету треба да буде кобрин отров који делује у секунди.“

Објаснио нам је оно што смо већ знали полазећи из Академије: да треба да тражимо Свети грал, пехар у коме је скупљена Исусова крв са Распећа. Ако га Владари из сенке нађу пре нас, ми треба да будемо спремни и за то и да их

спречимо у ономе што су наумили. Слушао сам га пажљиво, а Ничеван је наставио даље.

„Имамо тачне информације да, ако нађу Свети грал, они ће га однети у Научно-истраживачки центар фирме „ВАРТА“, који се налази у једном малом градићу поред Франкфурта, у Келхајм. Једино ту имају услове да направе од Исусове крви из Светог грала, која је покривена и запечаћена воском, лажног Месију. Мене, са дипломом доктора физике, планирали су да убаце да радим у тој лабораторији. Ми морамо да тада будемо тамо и да будемо спремни да то спречимо.“

Ничеван обриса своје наочари и настави даље:

„Ваш је задатак сада да нам помогнете да пронађемо делове крста на коме је Исус разапет. Знамо да Ви знате локације где треба тражити јер су Вам то показали у Београду. Наш је задатак да све те делове крста које пронађемо спалимо да не могу да послуже за узимање ДНК-а и стварање лажног Месије уместо правог Исуса Христа.“

Питао сам се одкуд крст или делови крста баш овде у Индији. Постоји неколико верзија, а која је тачна, нико не зна, и као ни да ли је то само легенда, истина или заблуда. То је наш задатак да сазнамо.

„Ако немаш ништа против“, Ничеван се обрати мени, „предлажем да пођемо одмах до малог градића Агре и да посетимо Тац Махал. Тамо нас очекује неко пријатно или непријатно изненађење, а имамо информацију да треба почети одатле. Схватићемо кад будемо тамо.“

Сели смо убрзо у његов велики прашњави црни ауто. Пошли смо, а ја сам се некако радовао као мало дете што ћу имати прилике да видим Тац Махал. Циле је седео позади и његове изразито црне очи сада су му изгледале мутне и уморне. Тамна брада засенила је његову јаку вилицу и браду са јамицом. Подсећао ме је на Кирк Дагласа у црној верзији.

Седе око слепоочница биле су све уочљивије, продирући дубоко у густу и оштру тамну косу. Седећи позади, он је осећао како град промиче поред њега док је покушавао да избистри мисли. Туширање и бријање које је обавио на брзину учинили су да изгледа доста пристојно, али нису стишали његову напетост. Био је нервозан, као да је предосећао нешто.

Улични продавци гурали су колица са воћем док смо ми полако напуштали град. Одмах по изласку из Њу Делхија пут је био прашњав, околина сивкаста, све је било некако монононо, па и наш разговор.

Кад смо се уморили од праве и напорне теме, једва смо дочекали обојица да Ничеван мало изиграва водича у својој земљи. Ничеван, који је био причљиве природе, одмах је почео да нам објашњава да ћемо успут видети у Агри и дворце у којима још живе раце и махараце, Тац Махал, храмове, Хималаје, али нећемо видети Индију. Једноставно прошетаћемо се њом, купити по неки сувенир, али без правог упознавања Индије.

„Она је свуда око Вас, али ако нисте сензитивни, нисте ни добар прималац. Нисте упијали ништа од оног правог што Вам се нуди. Дошли сте као и сви туристи да видите нешто што уистину није Индија. Видели сте њено тело, али не и душу. Имаћете фотографије њеног костура и слагаћете албуме од њега, мислећи да сте били у Индији. Постоји духовна страна Индије. Ваше камере је не могу забележити, ма колико били вешти и образовани. Туристи долазе из разних европских земаља које су дале славне научнике, песнике, велике уметнике, сликаре и талентоване људе свих професија. Али све те земље нису дале једног Готама Буду, Махавиру, Немината, Кабира или Фариде. Индија држи монопол у целом свету кад су у питању мистици.“

Некако пред сам залазак сунца стигосмо до тог светског чуда од кога нестаје дах. Није био потребан Ничеван да би-

смо схватили да је Индија изнедрила просветљене мистике и генијалне музичаре, инспирисала поезију упанишада, очарвајућу архитектуру Тац Махала пред којом стојим и не могу да верујем да тако нешто прелепо постоји.

Можда Индија има још лепше споменике исламске архитектуре, али је Тац Махал са меким мермерним одсјајем и романтичном историјом освојио срца људи. Истина, мраморна чипкана ограда око саркофага Мумтаз Махале је прекрасна, а исто тако минуциозно уграђене су и инкрустације полудрагог камена у нежни бели мрамор. Под млазом светлости ручне лампе откривају се у полутами маузолеја сасвим прозрочне латице цвета мака, јер шах Џахан га је неизмерно волео јер се из њега добија опијум који је страшно пушио.

Окупља се све више света. Сутоно се за трен обојио, сунце је зашло и тамно плава ноћ је завила споменик. Око њега, у побожној тишини, седе људи. Маузолеј љубљене жене Мумтаз, који је до мало пре бар мени личио у свом белом савршенству на свадбени колач од сладоледа, наједном се обасјан месечином одвојио са своје високе терасе и почео да лебди у модрој ноћи, као дворац вилењака, лак и сребрн. Тако га је сваке ноћи гледао шах Џахан, заробљен преко пута у тврђави Агре. Његов рођени син Ауренгзеб збацио га је са престола и затворио. Из одаја и са балкона свог китњастог затвора шах је могао да гледа своје елегантно ремек-дело и да се сећа како је са друге стране реке Џамуне желео да подигне гробницу од црног мрамора и да је споји са белим Тац Махалом златним мостом.

Тако је данас у Агри, малом љупком градићу, а око Тац Махала врвело је од домаћих посетилаца. Они обићу око овог маузолеја љубави и после поседају на меки травнати тепих испред њега чекајући ноћ, јер то је доба кад он бљесне својом лепотом. Седимо на тргу испред монументалне капије и гледамо шаролику гомилу света која улази и излази. Стотине

малих продаваца разних сувенира опседају туристе. Они су тако упорни на један благ начин да и најодлучнији међу нама мора најзад да попусти и купи нешто. Корбач од дрвета тако вешто направљен у виду змије да његова покретљивост просто плаши, безбројне ниске ђердана од миришљаве сандаловине, стаклене ђинђуве, плодове неког дрвета или полудраго камење, лепезе од пауновог перја, минијатурне печате којима се ставља боја у праху на чело и још безброј других лепих ствари којима нико не може да одоли. Уз то чудни црнпурасти факири отварају своје пљоснате корпе и из њих се у вис дижу троугласте главе кобри палацајући језиком; дресери мајмуна воде на ланцу своје питомце обучене у сукњице или униформе. Како човек може бити равнодушан кад први пут угледа све те чаролије!

Посетиоци Таџ Махала су исто тако занимљиви као и продавци и њихова роба. Међу њима су најупадљивији Сики са својим кокетним турбанима од ситно набраног платна наранџасте или светлоплаве боје. Испод њих је смотана у пунђу дуга коса и брада уједно. Они су по правилу врло стасити и лепо људи и није чудо што су за време владавине Британаца чинили елитне јединице.

Али много више од мушкараца очи путника привлачи индијска жена. Она је свакако највећа лепота ове огромне и чудесне земље. Све су оне танане и праве као стреле, савршеног телесног склопа, финих црта и прелепих дугуљастих очију. Коса им је прича за себе, благо таласаста, густа, сјајна и црна као абонос. Њихова мала, уска стопала и fine шаке, њихов став кад стоје или покрети кад ходају, равни су грацији играчица и достојанству властелинки. Било ком друштвеном слоју да припадају, Индускиње увек изгледају и крећу се као краљице. Свакако дубоко свесне своје лепоте, оне се нису одрекле сарија, традиционалне ношње старе хиљадама година, јер од сарија не постоји елегантнија одећа. Очаран,

ја се понекад загледам у пролазнице, а оне се само љупко насмеше и мало климну главом у знак поздрава.

Кад је већ пао прави мрак, нас тројица смо пошли у унутрашњост објекта, спутивши се степеницама до самог саркофага. Свака степеница је имала подно светло тако да нисмо имали проблема у том мрклом мраку. Ничеван је чувао стражу на степеницама, а ја сам био на самом улазу. Ушао је Циле са великом шареном торбом са мотивима Таџ Махала коју је купио на улазу од једног уличног продавца. Поред њега је прошао излазећи из скрипте један човек, здепаст и црн, готово неандерталац, обучен у тамно одело на дворедно копчање које се напело како би покрило његова широка рамена, прилазио је са непогрешивим ауторитетом на стубастим снажним ногама и са турбаном на глави. Пролазећи поред Ничевана, нешто је рекао, а пролазећи поред мене само је кратко рекао: „Бисмилан“. То је арапски израз са дословним значењем „у име бога“. То је у ствари била шифра као знак распознавања коју су смо добили још у Академији са локацијом Таџ Махала. Тим речима муслимани започињу и завршавају бројне животне активности. Нису могли знати право значење те речи, да ли је почетак нечега или завршетак нечега. У том размишљању тргао ме је Ничеван јер ми је ставио руку на раме и показао ми да идемо напоље. Поред њега је био Циле са торбом у којој је нешто било. Ја сам научио да не постављам сувишна питања и зато сам ћутао. Ушли смо у кола и већ смо се налазили на путу за Њу Делхи, али смо на раскрсници скренули тамо где је на табли писало Џајпур.

Била је ноћ кад смо напустили Агру и кренули натраг у Баратпур. У предграђу је још кључао живот и море бициклиста им је отежавало путовање. Сирена је без прекида трубила. Метежу су доприносиле и свете краве које су слободно и бесциљно лутале, стада дугоногих шарених коза, рикше, бицикли, сељачка кола која вуку волови црвено или плаво

обојених рогова, понекад окруњени цветним венцем. Електричне светилке су нестале, али су у ваздуху светлукли мали жишци. У пролазу ја сам хватао слике минијатурних дућанчића, покретних тезги, поред којих су седели скрштених ногу продавци усред своје робе, у чијој је средини горела запаљена свећа као жижак у кандилу.

После дуге вожње кроз мрак, наш шофер, Ничеван, на једном зауставио кола. „Залутао је“, ја сам помислио али не, није, јер то је било село из којег је потицао Ничеван и зато смо ишли за Њу Делхи заобилазним путем да би он обишао своје родитеље. Налазили смо се усред неког села које је већ спавало у ноћи. Једно индијско село у држави Раџастан, потпуно мрачно под крупним звездама које су вишећи подсећале на новогодишњу јелку. Крај пута се дизало оно сабласно дрвеће на којем дању седе редови лешинара чекајући да неки сиромаш умре, а његова фамилија нема новаца да га сахрани, нити спали, већ га једноставно баце у свету реку Ганг. Тада се они ступше ка реци и можете видети стравичне призоре како узлећу са руком у кљуну и на том истом огромном дрвећу почиње крвави пир.

Ничеван се негде изгубио. Ја сам се узнемирио, сасвим непотребно, јер једино егзотично у овој индијској ноћи било је светлуцање ватрице крај земљаног зида неке куће. Полунаг човек је запретао жар и чекао да се он сасвим угаси, па да простре своју поњаву преко топле земље и легне одозго. Осећа се мир широке равнице, свежина ваздуха, зрицање бубица, блага топлота која је избијала из земље, шапат сељака. Све је то деловало мирољубиво и неодољиво подсећало на родно село нашег Ничевана. Било је тешко поверовати да врло близу гмижу питони по мочвари Баратпура и да се можда још по који тигар шуња кроз шибље. Ја сам изашао напоље да протегнем ноге, чекао сам Ничевана, обилазио сам уснуло село, али све је некако било неприродно мирно, као

да је све заспало па, и природа; никакав звук се није чуо. Одједном сам чуо бат корака испред себе и изашавши испод великог дрвећа на чистину, на месечини угледао сам Ничевана. Долазио ми је у сусрет. Обрадовао сам се. Пришли смо колима и угледали Цилета у чудном положају, пресавио се преко седишта, а торба му је била у крилу. Ничеван му је нешто рекао што нисам разумео, затим га је благо продрмао по рамену. Кад му је глава била начисто клонула. Ничеван је уперио сноп светлости из батеријске лампе у њега. Ничеван је благо крикнуо и рекао да не улазим у кола, а и он се померио од кола. Ја ништа нисам капирао, али сам схватио да се десило нешто непланирано, да нешто са мојим другом из Академије Цилетом није у реду.

Док смо ишли према првој сеоској кући, Ничеван је стигао да ми каже како га је ујела змија. Срећа је моја што сам изашао напоље, ујела би и мене. Ничеван је дошао до прве куће и пробудио укућане. Видео сам да га сви знају и неколико њих је узело бакље и сви су појурили ка колима. Ничеван и ја смо били на завидној удаљености од кола. Осетили смо неки лепљив мирис у ноздрвама. То су они ставили на своје бакље неке мирисе и бакље су држали у колима кроз прозор. Одједном су се ускомешали и настала је нека јурњава око кола. Викали су нешто Ничевану и он је пришао, а и ја за њим. Поред кола је лежала мртва кобра коју су они истерали из кола и затим је онако ошамућену дотукли дрвеним палицама. Сада је један од њих ушао у ауто и са упаљеном бакљом проверио да није још нека змија случајно остала унутра.

Убрзо је стигао и старешна села и Ничеван је код њих оставио тело нашег пријатеља. Они ће ујутру позвати полицију и објаснити шта се десило, а Ничеван и ја смо наставили пут сами. Ничеван је рекао да ће за пар сати, чим стигнемо у Њу Делхи, послати санитарска кола да доведу тело једног Цилета. Питао сам Ничевана како је кобра ушла у кола кад

су врата и прозори били затворени. Он се кисело насмејао и само рече:

„Па није ни ушла! Она је била у оном пехару за који смо мислили да је Свети грал, а који је он нашао у гробници Тац Махала. Пехар оставио онај човек што смо га срели на степеницама. Кобра је била у пехару затворена и била је намењена мени, а не њему, а он је платио главом своју радозналост. Сада сам сигуран да је то чист фалсификат, да нам је то подметнуто.“

Убрзо смо стигли до мог хотела, где ме је Ничеван оставио, а он продужио до Института и полиције да да изјаву.

Ујутру рано Ничеван је послао возача по мене. Дочекао ме је у свом кабинету мало збуњен или некако тужан због синоћног губитка нашег пријатеља. Укратко ми је рекао да се мења план због убиства од синоћ и да одем сам са возачем до једног већег града који се зове Џајапур. Није лоше да пођем и ја да бар погледам тај град као из бајке кад сам већ ту и да упознам некога ко ће препознати и пронаћи делове дрвеног крста са Распећа које треба уништити. Препознавање треба да се изврши на основу слике коју ја носим из Београда.

„Ничеване, одкуд делови крста овде, чак у Индији?“

„По ономе што смо ми истраживали у нашем историјском институту, а касније то потврдили у нашем етнографском музеју, Свети грал је нестајао неколико пута и исто толико пута је био пронађен, док је крст са Распећа био у Јерусалиму и чувао се у Храму. Кад је 1099. године француски краљ Годфрота Бујонски заузео Јерусалим, он је дошао у посед многих тајни из самог Храма па и самог крста са Распећа. Плашећи се да се тајне не изгубе после његове смрти, основао је тајно братство, Сионски приорат и заклео их да чувају његову тајну тако што су је преносили са колена на колена. Током многих година проведених у Јерусалиму, Приорат је сазнао за тајне документе закопане под рушевинама Иродовог храма

који је био изграђен на остацима Соломоновог храма. Ови документи су, веровао је Приорат, потврђивали истинитост моћне тајне коју је чувао краљ Годфрота Бујонски и били су толико опасни да Црква не би презала ни од чега у покушајима да их се домогне. Ништа се није променило вековима и уместо Цркве сада се јављају Владари из сенке који исто тако не презају ни од чега, па чак ни од убистава. Да би се заштитили, Приорат је основао војно крило, групу од девет витезова названих „Сиромашни витезови Исуса Христа и Соломоновог храма“, познатији касније као витезови Темплари.“

„До 1300. године захваљујући подршци Ватикана, витезови су стекли толику моћ да је папа Климент V одлучио да се нешто мора предузети. У дослуху са француским краљем Филипом IV, папа је осмислио генијалну тајну операцију која је имала за циљ да се Темплари униште, а њихово богатство приграби и тако стекне контрола над тајнама од којих је Ватикан очигледно зазирао и са којима је двеста година уцењиван од стране Темплара. У петак 13. октобра 1307. године у целој Европи почео је лов на Темпларе. Велика већина Темплара је уништена, али не сви, јер су неки имали моћне савезнике па су их на време обавестили и заштитили. Права мета Климента и самог Ватикана је ковчег са благом, односно документи који су очигледно представљали извор моћи Темплара, који су говорили истину о Исусу Христу, а која цркви није одговарала. Они који су преживели успели су на време да склопе све оно што је асоцирало на Исуса. Тада је нестао Свети грал и крст са Распећа.“

„Истраживања кажу да је Марко Поло купио делове крста, који је био растављен на греде од неког трговца у Венецији и да би их сакрио од Ватикана, понео их је са собом у Индију. Ту их је оставио неком махараци на чување. Вековима су генерације махарациних потомака чувале те маслинове

греде као светињу. Тек са нестанком махараца са историјске сцене, неко се од његових предака сетио да направи тарабице око фонтане у свом врту у Џајапуру. Тарабице је офарбао у две боје: црвену као симбол да је каста махараца угушена у крви, а зелена да њихови потомци настављају да ничу даље као зелена трава.“

Тако је Ничеван завршио своје излагање, да не кажем предавање.

После пар сати вожње кроз државу Раџестан, где је предео био сив, некако монотон јер смо се возили махом кроз пустињу, и изузев фазана који су често претрчавали пут и ретких паунова које смо виђали поред пута како се шепуре, није било ничег лепог. Много баруштина, где су се поред трске лењо излежавали питони величине по неколико метара, док су на ретком дрвећу биле групице лешинара.

Изненада су нас румени сводови једне тријумфалне капије ишаране белим орнаментима пропустиле у град из Хиљаду и једне ноћи. Заиста ми је застао дах на улазу у Џајапур! Све засвођене капије кроз које се улази са четири стране у град и све куће његових широких улица биле су ружичасте и украшене белим. Двоспратне и начичкане кулама, китњастим испустима, решеткастим прозорчићима кроз које становници зграда излазе на терасе без ограда и ту седе ћаскајући и пијући чај, фасаде џајапурских кућа се румене као руже, а по зарумењеним терасицама се несметано веру мајмуни! И да шароликост буде још већа, у приземљу кућа су дућани у којима се продају егзотични предмети од бронзе, руком штампани текстови и украси од разнобојног лака.

Али џајапурске улице нису оријентално уске и испреплетане. Ширина им је читавих 35 метара и по њима тече непрекидна река бициклиста и шарено обојених рикши и трицикла. Цео свет је напољу, ужасна гужва. Пролазе високи, лепи Раџпути са својим великим и елегантно намештеним

турбанима, чији један плисирани крај виси преко рамена, а други се диже увис као лепеза. Жене нису обучене у сари, већ у сукње и блузе јарких боја. Огрнуте су дугим огртачима и носе мноштво тешког сребрног накита. Достојанствено се крећу полуголи „садуи“ чела обојеног шафранастим прахом, а деца терају козе са цветним дијадемама на челу.

И као да није довољно егзотике, наилази погребна поворка неког угледног и богатог човека. Он у седећем положају у носилци, мртав и окићен венцима жутог цвећа, а за њим јашу витки коњаници са пламеним турбанима и копљима у рукама. Поворку завршавају четири слона прекривена црвеним ашамама.

Ауто се изненада заустави испред једне мале радње. Нисам ни стигао да изађем кад се поред аута створи једна лепа и витка девојка са кестењастим очима које су просто сијале, а из њих је избијао неки невидљиви пламен. Пришла ми је, грациозно се поклонила и само лепршаво зацвркулала: „Рабија“. Необично име и жена необичне лепоте. Ушли смо све троје у њено двориште, боље речено у врт егзотичних биљака. Осећао се у ваздуху неки тежак опојни мирис. Одједном сам се тргао од чудног и реског звука. Она приђе и благо ме повуче за уши:

„Немој да се плашиш, то су само паунови.“

И заиста, угледах неколико паунова који брзо прођоше. Сели смо на једну малу дрвену терасицу са које се одлично видела цела улица. Опет изненађење, осетио сам да ми је нешто улетело у крило и да ме нешто благо ошинуло преко лица. Био је то један мали чупави мајмун, љубимац целе породице. Поред њега убрзо сам упознао, и осталу мајмунску фамилију. Мајмунску сам упознао, али зато нисам њену, а не знам зашто нисам. Гледао сам преко пута њене куће и никако да оком ухватим све те оргије сјајних боја. Питао сам Рабију:

„Која је то прелепа зграда преко пута?“



„То је једно чудо Индије, најдивнија зграда Џајапура – Хава Махал.“

Насред главне улице диже се пирамидална широка фасада, налик на ружичасто саће. Висока пет спратова, маштовито изграђена, она је весело разиграна са својим каменим филиграном многобројних прозора кроз које дува свеж поветарац. Али, Хава Махал није зграда, то је у ствари камени розе параван, прозрачна фасада кроз коју су дворске даме могле невиђено да посматрају живот на улици. И зато њено име и значи „Палата ветрова“.

„Хвала, Рабија, на информацији, али мени све ово помало личи и на лицидерска срца и на невероватну симфонију белог и ружичастог и на јесењи сутон и на декор за „Шехерезаду“, а све зависи како се осећаш.“

У сваком случају Џајапур ведро и распевано сија према кобалтно плавом небу пустиње и свакако да не постоји живописније место, бар не у северној Индији. Баш онако како смо замишљали у својој дечјој машти кад смо читали индијске бајке. Рабија је већ била спремна и пре него што смо пошли, хтела је да нам покаже своју малу радњу у приземљу. То је радња са драгуљима.

Ружичасти Џајапур се још назива „Амстердам Индије“. У њему се налазе најбољи резачи и брусачи драгог камења. Улазимо у дућан у којем, као што је то обичај у Индији, гори упаљен штапић миришљавог сандаловог дрвета и пуни одају опојним димом. Зидови и витрине су обложени огледалима па се накит од драгуља у њима бескрајно умножава. Као да се налазимо у чаробној ризници Али-Бабине пећине. Статуе Буде и омиљеног бога Ганеша од зеленог жада доносе срећу ономе ко их купи. Хтео сам да купим, али ме је Рабија предухитрила и поклонила ми је један. Много година касније схватио сам да је мени донео срећу, а да ли је и њој? Тако је то било, а онда сам уморан и омађијан бизарном лепотом

града боје јесењег сутона сео у кола иза до Рабије и ауто је кренуо.

Возач је мене оставио испред мог хотела, а Рабија је са возачем продужила даље. Где, не знам, а моје није ни да питам. После напорног дана и лепо проспаване ноћи сишао сам у приземље у ресторан на доручак. Волео сам све да пробам, тако да сам за сваки оброк узимао нешто ново. Таман сам стао поред шведског стола кад ме неко благо додирнуо. Био је то Ничеван, а Рабија је била поред њега. Показао ми је сто који је већ био постављен за троје. Схватио сам, оставио сам таџир и пошао за њима. Ничеван ми је укратко објаснио да због безбедности он није ишао са нама, већ је дошао сам мало касније истим путем. Хтео је да се увери да нас неко не прати. Замолио ме је да дам Рабији слику изрезбарене мале ограде која је у ствари направљена од дела крста са Распећа. Рабија мора то сама да препозна и да организује раскивање и паковање у пакет и да то однесе на аеродром да чекира на Ничеваново име. Тиме би њен задатак био завршен. Она није знала од чега је направљена та ограда, али је знала да неки богати и луди Американац прави своју колекцију ограда из света. После доручка Ничеван ми је само кратко рекао:

„Идемо сада мало даље.“

Кад смо се нашли на аеродрому, пришла нам је Рабија и рекла да је све у реду. Ничеван ми је објаснио да идемо до Бомбаја. Није рекао зашто, али сам ја претпоставио да опет има неки траг који пратимо да бисмо најзад пронашли Свети грал или делове крста са Распећа. Кад сам га у авиону питао шта је било са оним пехаром, да ли га је испитао, он се насмеја и само кратко рече:

„Јесам! То је обичан метал из кога ће Рабијини мајмуни да пију воду.“

Рабија је седела до мене и ја је упитах шта то треба да видимо у Бомбају. Она полако, бирајући речи, поче:

„Персијанци, названи Парсима у Индији, који су неколико векова пре тога побегли из своје земље због репресалија муслимана, сада су постали мањина бомбајског становништва, али мањина због које смо дошли у Бомбај. Треба да присуствујемо нечему што се не да замислити. То је за Вас Европљане нешто језиво.“

Нисам добио одговор и зато сам се обратио Ничевану, који је седео до прозора и посматрао облаке, замишљен. Видео сам да је забринут, а нисам знао да ли због онога што се већ десило или оног што нас тек чека у Бомбају. Ничеван је организовао пребацивање наших кофера до нашег хотела који је резервисао. Са аеродрома смо се упутили таксијем на оближње брдо тако да Бомбај нисам скоро ни видео. Ничеван је платио и први изашао. Рабија је покушавала да отвори своја врата, али без успеха. „Брава се покварила“ помислих и зато сам пожурio напоље јер Ничеван није приметио или се правио да није видео и та ми је дилема остала дуго у сећању. Изашао сам брзо напоље у намери да Рабији отворим заглављена врата споља. Нисам се честито ни ухватио за кваку кад је такси уз шкрипу гума јурнуо напред и брзо смо га изгубили из вида. Ничеван ме је упитао да ли је Рабија нешто рекла возачу; одговорио сам да није.

„Ово ми, Ничеване, личи на киднаповање.“

„Ма какво киднаповање“, одговори он, „сигурно јој је пало на памет да нешто купи без нас.“

Није био баш уверљив. Постао сам сад сумњичав и према њему.

„Реци ми“, почех ја „о чему се овде заправо ради.“

„Право да ти кажем не знам, али знам да нам је наређено да дођемо овде и да чекамо. Ово је место где Парси верују да су и земља и ватра сувише свете да би се смеле оскрнавити лешевима. Они су приповедали Заратустрино учење због че-

га су муслимани и применили према њима репресалије. Али у Индији их нико не дира. Они своје мртве стављају на врх једне од цилиндричних кула. Породица остаје у парку, а свештеник у кули забија у груди мртваца нож да би потекла крв и плеска рукама. То је знак лешинарима који стално круже изнад „Куле тишине“.

Заиста сам видео те огромне птичурине голог врата, али не само у Бомбају, већ и у индијским селима где су се јата сакупљала и у двориштима кућа. Призор је био за мене мучан, али су лешинари, у ствари веома корисни, права санитарска колонија Индије.

Кад лешинари прождру мртво тело, оглодане кости пропадају кроз решетке на дно куле. Ту се у води налази извесна хемикалија која их раствара. То су били древни ритуали једне од многобројних религија ове мистичне земље, земље безбројних богова. У парку преко пута те куле није било никога, већ само нас двојица. Чекали смо Рабију да се појави јер је једино она знала кога и шта чекамо док Ничеван није имао појма, а можда је и имао, па сам можда сада и ја нека жртва неке перфидне игре! Одједном смо на кули видели два мушкарца који вуку за косу неку жену која вришти. Ничеван је брзо извадио из ташне свој двоглед и само кратко рече: „Рабија.“ Док сам ја гледао горе као опчињен, дотле је један од оне двојице њој забио огроман нож у груди. Ставили су је на нешто као сто и нестали, а пре тога су плеснули неколико пута рукама. Одједном се са суседног дрвета стуштиле птице грабљивице које су прекриле њено тело. Све се одвијало као на филму, за тили час нестала је онако дивна девојка. Чуо сам кад су њени остаци или боље речено кости пропале кроз решетке и завршиле у некој текућини на дну куле. За пар минута од Рабије није остало ништа да би се сахранило. У шоку сам се тетурео за Ничеваном. Нисмо смели да узмемо такси већ смо рикшама отишли до нашег хотела који је био

блizu овог брда. Узели смо наше кофере, а Ничеван је проверио да ли је све у реду. Узели смо такси, платили хотел који нисмо ни користили и отишли право на аеродром. На аеродрому је Ничеван купио карте и убрзо смо се нашли у авиону. Питао сам га кад стижемо у Њу Делхи. Рекао је:

„Не смемо још да се враћамо тамо и мораћу на своју руку да променим план и идемо заправо за Калкуту.“

„Зашто?“ Питао сам.

„То је резервни план ако нешто пође наопако.“

Сад сам се мало и уплашио, помислио сам да се можда он лако отарасио Рабије па сам сада ја на реду. Постао сам сумњичав и решио сам да отворим четворе очи.

Отишли смо пешице до најближег трећеразредног и прљавог хотела. После вечере мало смо шетали око хотела, али били смо обојица узнемирени. О Рабији ни реч нисмо проговорили. Ујутру сам схватио да је тачно што се Калкута сматра најружнијим од свих индијских градова. У њој нема старих споменика, пуна је сиротиње и избеглица из Бангладеша. Мени је остала у одвратном сећању кад сам присуствовао крвавом жртвенику богиње Кали, а ту смо се заправо Ничеван и ја упутили.

Храм као храм је био неугледан. Тек у доњем дворишту, иза велике масе света која се тискала напред угледао сам доста низак храм утонуо у прљавштину. Наједном сам застао ужаснут. Пред улазом у храм стајала је мала гиљотина, а околу ње у локвама крви разбацане главе жртвених јарића по којима су милеле муве. Једна млада жена у љубичастом сарију се сагла, замочила прсте у крв и размазала њом свој раздељак у коси. Пошао сам на поклоњење великој свирепој богињи којој су не тако давно приносили и људске жртве. Видевши гиљотину, страшно сам се узнемирио, помислио да је то клопка, да се можда и моја глава не закотрља са овим

јарећим. Одлучио сам да побегнем и да не играм игру до краја. Кроз главу су ми пролазили сви који су до сада платили главом, мој најбољи пријатељ Циле и Рабија.

Било је немогуће ући у њено светилиште од верника који су се гурали напред, држећи у испруженим рукама цветне и воћне дарове умотане у листове банана. Пред самим улазом у храм чукао је један „саду“, свети човек и кутлачом вадио из посуде неку чудну течност којом је појио оне што су му спуштали неколико рупија у ђасу. Течност је изгледала врло сумњива, а сви су пили из исте кутлаче. И нехотице сам помислио на колеру која је толико пута харала Калкутом, али ово је била причест.

Људи су се с муком убацивали у храм кроз уски улаз и ничице падали на под пред богињиним кипом гласно певајући као у трансу. Пропињао сам се на прсте да видим богињу и то ми је успело кад су се тела за тренутак размакла испред мене. До пола утонула у земљу, сва црна као угаљ, церила се Кали исплаженог језика и зуба као у вампира. Око здепастог врата јој је висео венац људских лобања, око струка умотане змије, а са људске главе коју је држала у руци као да је капала крв. Овај стравични приказ ме је погодио, као и све остало што сам видео у Калкути, где су људи буквално умирали на улици, на тротоарима и склањани су тек после неколико дана. Приметио сам кад је Ничеван заменио погледе са једним мушкарцем који је носио неко кандило. Ничеван је ушао у једну малу прљаву просторију, а и ја за њим. Пришао нам је један старији човек, није био баш неки интелектуалац продуховљеног израза лица. Он је корачао попут разгневног вола, широких рамена забачених уназад и браде чврсто приљубљене уз груди. Тамна коса му је била уљем зализана, што је наглашавало корен косе који се стреловито спуштао низ средину испупченог чела који се истицало попут прамца борбеног брода. Док се кре-

тао, тамне очи као да су пржиле земљу пред њим, сијајући ватреном јасноћом која је наговештавала репутацију неумитне строгости. Док нам је кувао чај, ту малу просторију испунио је мирис менте. Ничеван му се захвалио вероватно на некој важној информацији и видим да му је дао мало већи замотуљак рупија. У тој атмосфери није ми се пио чај и зато сам га брзо попио. Ничеван је схватио да ми овде није баш пријатно и одмах је и он устао не попивши свој чај до краја.

Изашли смо напоље, мало прошетали, затим узели такси и отишли у наш хотел. Кад смо се вратили са вечере, у соби нас је чекао још један велики сребрнасти кофер који је био прилично похабан. Ничеван га је нестрпљиво отворио и унутра су биле опет изрезбарене тарабице, али су сада биле зелене, за разлику од првих које су биле јаркоцрвене. Ујутру на доручку Ничеван ми је објаснио да је Рабија ставила кобру у онај лажни пехар са намером да њега убије, а не нашег колегу, који је грешком убијен јер је отворио пехар који није био њему намењен. Рекао ми је да је већ резервисао за данас авион за Франкфурт и да могу слободно да идем, а он ће у свом институту да запали ова два кофера са тарабицама које су направљене од маслиновог дрвета, а које су пре тога биле крст на коме је разапет Исус Христ. Отпратио ме је до аеродрома и поздравили смо се. На расстанку ми је Ничеван рекао да би волео да се више никада не видимо, а ако се поново сретнемо, то значи да су Владари из сенке пре нас пронашли Свети грал. Само сам уморно климнуо главом и ушао у просторију из које се улази у авион. Чим сам ушао у авион, одмах сам заспао, јер је ипак све ово било исувише напорно. Посебно сам осећао неку празнину због губитка Цилета. Надао сам се да ће Ничеван добро организовати пребацивање тела мог пријатеља у Југославију.

Авион је без икаквих уобичајних турбуленција стигао до Франкфурта. Узео сам свој мали пртљаг и пошао према изла-

зу да видим кад имам лет за Београд. На излазу из царинарнице приметио сам једно одвратно рошаво лице са пацовским очима како ми маше. Само што нисам пао у несвест: чекао ме је Лане. Знао сам да то неће изаћи на добро и од лета за Београд нема ништа. Тако је и било. Док смо седели у неком малом кафићу на аеродрому, објаснио ми је да идемо обојица вечерас за Дубаи. Није ми пружена шанса да одбијем, знао сам да није сам и знао сам да као добар „војник“ могу само да кажем „разумем“ и ако не разумем. То је цена бесплатног школовања у Војној академији.

## ДУБАИ

Авион је полазио у 19 часова и 45 минута. Били смо на аеродрому скоро два сата пре полетања авиона. Отишли смо до табле са полетањима да видимо куда иду авиони баш у то време. У том нашем разгледању прекиде нас један умиљат глас. Иза нас је стајала стујардеса лепа као нека глумица из оних филмова што смо гледали у Академији. Одмах нас је нежно, али некако тврдо и професионално ословила.

„Другови, ја сам Валерија и ја сам ваша домаћица авиона који ће имати част да поведе вас, бивше питомце, са мном у Дубаи!

„Откуд ти у немачком авиону, па још и стујардеса?“

Она некако срамежљиво одговори:

„Па ја сам се родила овде у Келхајму и то, веровали или не у католичкој цркви. Моји живе у Југославији, а ја станујем овде код тетке и чекам мог Мрђана да нађе посао овде и да дође из Југославије.“

После чекирања пртљага који баш и није био нешто тежак, прошли смо заједно са њом царинску контролу, затим пасошку и, вероватно због ње, нигде нас не зауставише. Док смо чекали на улазак у авион, посматрали смо остале авионе на писти испред нас и на већини је писало ЛУФТХАНСА. Питали смо Валерију као добре патриоте зашто не идемо са нашим ЈАТ-ом. Валерија се само насмеја и, прихвативши наш начин размишљања, и шале, само процеди кроз она сензуална пуначка уста, где су доминирали зуби као две ниске бисера:

„Кад одрастете, казаће вам се само!“

Мало постиђено скренусмо погледе у страну, радознано посматрајући неке црнпурасте људе са проседим великим брадама европски обучене, али њихове жене су биле као албанске буле. Увиле су се сироте у неке шалваре, само им се главе виде. Некима се чак ни главе не виде, преко главе носе нешто што им скрива лице, само им се виде очи.

„Па шта се Лане чудиш!“, рекох ја. „Зар се не сећаш из филмова како се муслиманке облаче!“

Валерија нам објасни да се то не зове шалвара, већ да су то бурке, а то што им прекрива лице зове се зар.

„Момци, мало сте ме разочарали, јер сам ја мислила да су вас у Академији боље обучили.“

Ја сам се брзо снашао па јој одговорих:

„Ма шта ти је, девојко! Знамо ми како су оне обучене и оно што се види, а, богомаи, знамо и оно што се не види, али се осећа, само се мало шалимо са тобом.“

После 7 сати безбрижног и удобног лета јер на путу није било никакве турбуленције авиона, јер се на тој релацији то скоро никада и не дешава, стигли смо у Дубаи.

То је био највећи аеродром који смо видели уживо. Пазили смо да не изгубимо свог водича Валерију, коју није то интересовало што смо ми разгледали јер је она то видела безброј пута. Рекла нам је да је то највећи аеродром на свету и да смо ми сишли на 72. гату.

„А ако знате да аеродром у Београду има само 4 гата, онда имате представу колики је ово аеродром, ако се простире на 35 кв. километра. Јесте огроман, али је одлично обележен и скоро никада не идете пешице, већ се возите покретном траком.“

Валерија је стално застајкивала да нас опомиње да се не изгубимо јер смо са траке која се кретала горе посматрали доле испод нас нестваран приказ. Праве правцате палме, цео

низ великих палми, на средини травњаци, по травњацима скакућу птице, на сваком кораку водоскоци. Са једне и друге стране травњака читав низ блештавих малих продавница са робом из целог света. То је била лепа страна тог аеродрома, али поред оне ружне нисмо застајкивали, већ смо гледали да не изгубимо Валерију, правећи се да не примећујемо лево и десно гомиле људи који су седели, многи су лежали на бетону, многи су ту и ручали седећи прекрштених ногу и сви су они чекали неке своје авионе, они много црни за Африку, они жути за Азију, они боје чоколаде за Блиски исток. Било је ту много нација, па чак и два Србина који су хитали негде, не знајући где. Убрзо су и то сазнали јер их је на излазу из аеродромске зграде чекала гомила људи, безброј носача који су се тискали да нам узму пртљаг и носе. Прво смо видели многе исписане табле на обичном папиру, неке на картону а неке професионално урађене. На њима је писало име или фирма оних који су стигли па их је неко чекао.

Мало смо застали и Валерија је својим предивним смеђим очима ишла по гомили. Одједном је подигла своју нежну белу руку која је деловала некако чедно међу гомилом црних руку. Некоме је махала, једном брадоњи који је држао лепо обликован натпис на коме је писало „Валерија“.

Пробили смо се до њега, поздравила се са њим, поздравила се и са нама и рече:

„Хвала Вам на дружењу јер ја морам даље.“

Ми изненађени:

„Где даље? И ми бисмо са тобом!“

„Не, то неће моћи, јер ја идем за Сингапур и полазим за два сата, па морам да се припремим, а Ви сте дошли на своју последњу тачку.“

Упознала нас је са неким мрким, намрштеним и ћудљивим типом који само кратко рече да се зове Абдулах. Абдулах

нам благо показа руком да идемо иза њега, а он је узео наша два кофера као да су перца и са лакоћом се пробијао, јер смо приметили да се маса склања да он прође. Тада смо схватили да њега овде знају и да је он врло важан кад га тако са страхопоштовањем пропуштају да прође.

Сместили смо се удобно у његов ауто и тада приметисмо да он не вози него да има свог возача, који је на наше „здро“ само клигнуо главом. Док смо се тако возили према неком нашем одредишту кроз прозор сам посматрао те велелепне грађевине и управо сам посматрао шта се све може за кратко време направити када се има довољно новца. А у Уједињеним Емиратима не само да га има довољно већ се и прелива, као што се и нафта прелива из безбројних бушотина на обалама Персијског залива. Абдулаху је изгледа била непријатна та тишина, па да би се показао као добар домаћин, он поче да нам објашњава како је Дубаи врло млад град. Пре само 40 година ту није било апсолутно ништа, само гола пустиња, песак и понеки бедуински шатор. То је „вештачки град“, помислио сам. „Док у сваком граду на свету има шта да се види, овде вероватно нема шта да се види и изгледа да ћемо се овде досађивати.“ Дубаи нема историју, нема прошлост, па баш ме интересује шта он то може да покаже нама као туристима. Док је Абдулах баш почео да објашњава, одједном смо чули страховиту шкрипу гума, лак ударац у кола, занео сам се и главом ударио у Ланетово раме. Лане онако узнемирен неочекиваним догађајем, опсова:

„Зар баш одмах да доживимо саобраћајку, бадава им ове њихове луксузне лимузине кад не знају да их возе!“

Нагло се отворише врата и једна девојка са заром преко лица повика да изађемо сви напоље. Пошто сам знао основне ствари из арапског језика, брзо сам схватио да јој на плаво-зеленој блузи на арапском пише „полиција“. Напољу су биле још две особе са исуканим аутоматским пушкама. Чинило ми

се да су хеклери, мада нисам био сигуран, али сам сигуран да су уперени на нас и да нам се не пише баш добро. Одмах сам схватио да ово није обична саобраћајка, већ намештен удес. Нама су показали да уђемо у један ауто који је управо стигао и стао тик уз нас. Лане и ја збуњени уђосмо у тај ауто. Збуњен размишљам шта се ово десило, вероватно да нас је погрешно киднаповала нека група криминалаца која ће тражити откуп за нас, само не знамо од кога кад ми немамо пара! Кола су полако полазила кад смо чули два кратка рафала. Инстинктивно сам се окренуо и само видео Абдулаха и његовог возача како падају поред ногу оне девојке. Најежио сам се. Мозак ми је стао. Ћутали смо и нико нам се није обраћао. Напред је био возач са неким великим турбаном на глави, а до њега је седео неки мушкарац црне коврцаве косе. Почели су тихо да причају, начуљио сам уши. Добро сам чуо, али ништа нисам разумео. Нису говорили арапски и сетио сам се: па овај са турбаном је Сик, а овај други је такође Индијац, а учили смо да у Дубаију две трећине су странци који раде и махом су то Индијци, Пакистанци, Египћани, Иранци, а има и свих осталих нација, па и Европљана. Прави староседеоци Арапи уопште не раде у услужним делатностима, они су само власници свега и свачега и њих можете врло ретко срести. Нисам више посматрао тако одушевљено град, већ сам се сконцетрисао на то шта даље. Пробао сам инстинктивно да отворим врата мада сам знао да имају централну браву и да су закључана, што сам под прстима на притисак и осетио.

После отприлике сата вожње, без иједне размене речи са нашим отмичарима, стадосмо испред једног блештавог и прелепог хотела. Одмах сам прочитао натпис са великим плавим словима која су се одлично уклапала у густу шуму палми којом је био окружен. Писало је: „Sheraton Jumeirah Beach“. Униформисани портир са позлаћеним лентама на сакоу отвори нам врата, и Лане и ја изађосмо напоље. Ауто је одмах отишао, а нама је пришла једна лепа плава млада де-

војка са шишкама. Била је у плавом кратком костиму који је истицао њене беле ноге. У овом окружењу где је било све тамнозелено, сиво и тамноплаво, одсјај њених белих облих ногу деловао је освежавајуће.

Обучени смо да се пазимо и клонимо изразито лепих жена јер се оне употребљавају за извршавање свих прљавих задатака. Сетих се одмах оне девојке са хеклером која је тако хладнокрвно убила нашег Абдулаха и његовог возача. Прорадио ми је инстинкт самоодржања да сам зачас заборавио лепе беле ноге које су нам се приближавале. Ослови нас на добром немачком језику, представи се и рече да се зове Хелга и пожелеле нам добродошлицу. Нама је некако лакнуло. Ако већ треба да будемо убијени, што ми се учинило некако вероватним, боље да то уради једна прелепа плавуша према којима сам био одувек слаб, него да то уради неки мрки и мусави Арапин.

Ухватила је нежно Ланета под руку и док су се полако пели мермерним сјајним степеницама на којима сам могао да се огледам, ја сам ишао иза њих и одмах ми сину. Тај који све ово организује одлично је проучио наше понашање и наш начин размишљања. Тај је знао да се ја лако палим на плавуше са шишкама, а да је Лане срамежљив по природи и зато га је она одмах ухватила под руку да га раскриви јер смо јој обојица били потребни. Али зашто? Свашта ми прође кроз главу, сетих се наше обуке, трудио сам се да се концетришем и не изводим никакве закључке унапред. Сели смо све троје у хол хотела поред једног водоскока, боље речено воденог зида са којег је полако падала вода обасјана са неколико рефлектора, тако да се имао утисак да са зида тече нека шарена река.

Хелга је прекрстила ноге у светлуцавим чарапама које су због рефлектора који су обасјавали хол имале неку натприродну боју, напућила је велика месната и сензуална уста

и погледала ме је погледом од кога се леди крв у жилама. Те дивне зеленомаслинасте очи са неким малим жућкастим тачкицама око зеница, моја мајка би вероватно прокоментаришала речима:

„Пази се, сине, она има курвинске очи, пази да те не заведе.“

Покушао сам да се одупрем том нестварном погледу који је продирао кроз јакну, кроз кожу, кроз кости, све до самог срца. А срце је почело као лудо да трепери, да скаче као да му је тесно у мојим грудима. Оно би изгледа да изађе напоље и да улети у њено крило.

Сетих се своје инструкторке Катарине са Академије и њених савета: „У таквој „безизлазној“ ситуацији уради неколико следећих ствари. Прва је да помислиш да је то обична лутка из излога, лепо обучена са крупним плавим очима и обична шупљоглавка која стоји у некој радњи.“

Успело је, сада сам је посматрао некако незаинтересовано, више нисам у њој видео секс бомбу, већ једног симпатичног саговорника. Укратко нам је објаснила да је послала Ханса да нас дочека на аеродрому, али да су њега пресрели, убили га и његово тело оставили испред хотела. Затим су послали свог човека Абдулаха да нас сачека и да нас ликвидирају првом приликом кад изађу из града. Лане мало забрињено упита:

„Па ко су они и шта су хтели од нас? Зашто да нас елиминишу?“

„Још увек не знам ко су они, али су хтели да спрече извршење Ваше мисије, због које се и налазите овде. Сада бих отишла са Вама на вечеру, а ваше ствари су већ у вашој соби па ћу Вас ујутру представити свом шефу. Ви ћете у ствари од данас бити штафета, као код Вас у Југославији што постоји штафета коју носите у част рођендана вашег Тита.“

У малој интимној сали са шведским столом удубно смо се сместили све троје. Ја сам баш био гладан, али због госпођице Хелге морао сам да се правим фин, па сам мало јео да бих оставио утисак како и на Балкану постоје васпитани и културни људи. Најзад смо се после напорног дана Лане и ја нашли сами у својој соби. Били смо уморни и убрзо смо заспали.

Устали смо тачно на време за доручак. Наша пажња је савим попустила па нисмо ни приметили да више нисмо сами. Хелга је стајала тачно поред мене и благо ме додирнувши по рамену рече нам: „Пријатно“. Кад сам се окренуо да јој се захвалим, одмах сам видео поред ње неког шоравог типа са црвеним лицем и наочарима. Одмах сам схватио да је Немац. Хелга га представи:

„Ово је Дитрих, предајем вас њему и желим вам угодан дан.“

Окрете се на високим потпетицама и, пре но што смо стигли да јој се захвалимо, она је полако нестајала између жена са црним галабијама до земље које су журиле да доручкују па да иду на јутарњу молитву у разне цамије, а у Дубаију их има на сваком кораку.

Дитрих је са рецепције наручио мали хотелски шатл аутобус. Чим смо нас троје ушли, он је кренуо. Лане је питао Дитриха где идемо, а уместо одговора, он му је објаснио укратко историјат Дубаија:

„Трагови модерног Дубаија воде још од 1830. године кад је мало рибарско село на полуострву Синдага, на ушћу залива, настањено од стране лозе Bani Yas племена, пореклом из Лива, оазе на југу, и вођено породицом Мактоум, која и данас још увек води емирате. Идемо код једног члана те породице кога јединог не интересује бизнис, јер је он научник, квантни физичар и он вас нестрпљиво очекује.“



Лане са смислом за хумор само рече:

„А ми му дођемо као бели мишеви, вероватно хоће неки експеримент са нама да прави.“

Он се нашали, а мени нешто не беше баш до шале. Ипак је све неизвесно. Од мог планираног лепог одмора и брчкања у Персијском заливу изгледа да нема ништа јер уместо морских таласа, дочекали су нас лешеви. „Лош је то знак“, помислио сам.

Док смо се возили, Дитрих нам објасни да је култура Дубаија чврсто утемељена на арапској и исламској традицији. Љубазност и гостопримство су међу најцењенијим врлинама.

„Заједница Дубаија обележава највећи степен толеранције и пријатељског понашања, у шта ћете се ускоро уверити“, на крају рече Дитрих.

Кроз прозор сам радознано разгледао околину и закључи да локално становништво носи традиционалну одећу и покриваче за главу, а да се сви остали који овде раде облаче европски. Из старог дела града Деира прелазимо у део града који се зове Џумеира. Са наше леве стране остаје прелепа џамија, симбол верског Дубаија, која се зове Џумеира. Са десне стране протеже се најлепша плажа Персијског залива, која више подсећа на прелепи врт са травњацима, шареним крупним цвећем, водоскоцима и дугом километарском пешчаном плажом Џумеира. Огромни тржни центри налазе се у старом делу града Деири, а најлепши је свакако центар Деира, како рече Дитрих, где је прави проблем не изгубити се. А ако се већ неко изгуби, сиђе до приземља, где се у самом центру налази покретна такси станица.

Приметио сам да се наш мали аутобус извукао из градске вреве и да је изашао на отворено море. Возили смо се десетак минута поред залива и дошли до једне од многих малих при-

ватних марина. Ту смо напустили наше возило и прешли у нешто много боље, једну сиву јахту на којој се поносно вијорила застава Емирата. Чим смо се спустили неколико степеника ниже, приметио сам на зиду слику неког шеика. Укапирао сам да је то његова јахта и да идемо управо код њега. Изашао сам на палубу и погледао према пучини да видим где идемо, док је јахта немирно секла морске таласе и с времена на време одскакала од пенушавог мора. Дитрих ми се придружио и прекинуо ме рекавши:

„Кад будеш имао слободно време, иди на највишу кулу у граду и са задње терасе, која је у ствари видиковац, погледај то што те интересује јер из ове жабље перспективе не можеш ништа да видиш. Видећеш једно вештачко острво у облику палме: „The Palm Deira“. На том острву су изграђене робне куће, хотели, читав један туристички комплекс. Исто такво острво постоји и на другом делу града, али је много мање, док насупрот плажи Деира почело је да се гради острво у облику земљине полулопте, „The World.“

Убрзо смо стигли на то вештачко острво, узели такси и зачас смо се нашли испред једног величанственог хотела у облику морских таласа. Вода је са горњих спратова падала све ниже и ниже стварно имитирајући морске таласе. Е то нисам видео ни у филмовима! То је превазишло чак и моју машту, а у школи су ми стално говорили у негативном контексту како имам бујну машту.

Ушли смо у хотел који се састојао из више комплекса који су чинили целину. Између делова те целине били су канали испуњени водом, а са обе стране канала пешачке стазе препуне цвећем. На зидове хотела пење се свуда неко разнобојно цвеће тако опојног мириса да нисам знао да ли да гледам или миришем тај рај на земљи. Дитрих је подигао руку и нама се одмах приближио чамац са једним човеком који је веслао, јер би звук моторног чамца упропастио сав овај

догађај. Дитрих нам је показао да уђемо у чамац и само нам је махнуо руком у знак поздрава.

После пар минута стигли смо на другу обалу канала, изашли смо на неку дрвену платформу обраслу бршљанима и са неколико старинских фењера. Остали смо сами. Приметивши клупу, Лане је махиално сео. Остало нам је једино да чекамо, а кога – не знамо. Убрзо је пристао још један чамац и из њега је искочила једна витка прилика сва у црном. Кад је подигла зар, видео сам прелепе кестењасте очи, нападно нашминкане тако да су деловале још дубље. Ако се каже да су очи огледало душе, ова Арапкиња је имала толико дубоку душу до које погледом нисам могао да допрем. Представила се као Ахабија и повела нас је у неку малу грађевину сазида-ну од чисто црвене цигле.

Ишли смо за њом као хипнотисани, прешли преко неког хола препуног тропског цвећа, а ваздух су парали крици великих папагаја свих могућих боја. Доминирала је црвена боја, тако да су се уклапали у црвене цигле које су биле и унутра. Ахабија је стала поред лифта и са неком картицом, која је личила на наше виза картице, пређе негде око врата, врата се отворише и лифт крену. Уместо на горе, он је пошао на доле и то ме изненади. Лифт је био прозиран, тако да смо се убрзо нашли у мору. Око нас су пливале мале и велике рибе свих боја и свих комбинација које може само Бог да створи. Ишли смо све дубље и дубље и, уместо рибама, били смо окружени разнобојним коралима. И најзад светло замени тама, али то није трајало дуго јер се лифт зауставио. Отворила су се врата и пред нашим ненавикнутим очима одједном је све блештало. Ахабија рашири длан према нама и дуну у њега гледајући право у моје очи. Послала ми је пољубце и добре жеље по добром арапском обичају. Бадава сам се обрадовао, јер се иза мојих леђа затвори лифт и само сам видео како Ахабија нестаје враћајући се натраг.

Окренуо сам се од лифта према ходнику, и угледах једну младу жену која је ишла према нама дугим лаким корацима упечатљиво самоувереног држања. Обучена лежерно у беж џемпер до колена и уске црне панталоне, била је привлачна и чинило ми се да има тридесетак година. Густа коса боје махагонија падала јој је слободно на рамена, уоквирујући топлину њеног лица. За разлику од расних плавуша које су красиле зидове спаваона у Војној академији, ова млада жена је поседовала здраву, природну лепоту и јединственост из које је зрачило приметно самопоуздање. Одмах се видело по цртама лица да је Европљанка. Застала је испред мене и пружи-вши руку нежно изговори своје име, Розита. Одговорих јој:

„Драго ми је, ја сам Вита.“

Помислих: „Баш смо пар, Розита и Вита, и баш се риму-је!“ Питала нас је да не знамо можда шпански јер је она Шпањолка, а кад је чула да не знамо прешла је на енглески. Убрзо стигосмо до једног зида направљеног од корала и морских шкољки. Розита је застала код залепљеног најотровнијег живог бића на планети, код једне велике раже и, пошто је пружи-ла руку према њој, зид се полако отвори на средини и ми уђосмо за њом у једну не тако велику просторију која је имитирала акваријум. У самом углу тог прелепег вештачког акваријума угледасмо једног седог старијег господина који је устао кад је приметио да смо ми ушли. Само нам је благо климнуо главом и представио се. За њега смо чули на преда-вањима у Академији, а сада смо имали част и да га упозна-мо. Главом и брадом доктор Шрам. Доктор Шрам је творац НАСА програма и преселио се са Флориде овде из безбедо-носних разлога. После краћег увода, без много дипломатског оклевања, одмах нам је рекао зашто смо ми овде. Његове колеге су убеђене да се у Дубаију крије Лонгово копље, којим је Исус Христ прободен у срце на самом Распећу. Како тачно

изгледа то копље они не знају, али зато су у Београду једном од нас двојице то копље истетовирали невидљивим ултравиолетним зрацима на леђа, док су другом на грудима истетовирали ултраљубичастим зрацима лампу помоћу које се активира слика на леђима оног другог. Сад сам се сетио да смо на Академији били неколико пута подвргнути хипнози. Тада су нам то вероватно и урадили. Укратко нам је симпатични професор Шрам објаснио да то копље носи ДНК Исуса Христа и да га вековима тражи она друга страна не би ли направила од Исусовог ДНК лажног Исуса у кога наравно не би ушао Свети Дух. Зато га ми морамо први пронаћи. Питао сам професора Шрама како су они дошли уопште до представе како изгледа оригинално копље. „Зашто једноставно нису добили слику дипломатском поштом и сами пронашли копље“, питао сам се. Професор Шрам као да ми је прочитао мисли. Лепо нам је објаснио да је то урађено овако на најбезбеднији начин јер постоји много двоструких агената тако да они нису сигурни у кога смеју да имају поверење. Искористити наше присуство да провере неке своје чланове.

Сад је професор Шрам почео полако да нам открива сми-сао нашег доласка.

„Свакако да знате из Новог завета да је Исуса Христа на самом Распећу на крсту римски војник Лонгиније пробо копљем у плућа. На том копљу је остао Исусов ДНК. То је копље изгубљено, а на њему је Исусова крв. Владари из сенке упорно траже вековима то копље да би могли да клонирају Исуса Христа који би био под њиховом влашћу, да доведу на власт Антихриста који би имитирао Исуса Христа. И у Библији се спомиње долазак лажног Месије. Наш је задатак да то спречимо, и не само то. Треба пронаћи и камен на коме је Исус лежао у гробници, делове крста, покров у који је било увијено тело Исуса Христа, и оно најважније, Свети грал, у коме се налази запечаћена воском Исусова крв.“

Одједном сам упитао професора гледајући га право у очи: „Одкуда Вама слика тог копља?“

Пре но што је одговорио, професор је скинуо наочари, дунуо у њих и, извадивши неку крпицу из фиоке на столу, почео полако да их брише и да нам прича.

„Мислио сам да то знате. После Октобарске револуције појавила се слика тог копља и ње се докопао ваш председник СФРЈ, за кога се тврдило да је био масон, мада се то никада званично није доказало. Та слика је сакривена у архиви Војне академије, одакле сте дошли. Сада једино Вас двојица знате како изгледа то копље. Када се један од Вас двојице окрене леђима, а други му приђе грудима, појавиће се на леђима слика копља. У соби вечерас проверите када будете сами на чијим се леђима налази слика. Ваш је задатак да то копље пронађете јер имамо информације да се налази овде у Дубаију, али где, то не знамо. Ви сте обучавани и ми смо финансирали вашу обуку па сада покажите шта знате и оправдајте средства уложена у Вас.“

Професор Шрам само се благо наклонио и нестао иза једних врата која су се бешумно отворила.

Сад је Розита пришла зиду и пружила руке према једној великој вештачкој медузи и зид се опет отвори и ми за њом се нађосмо у једном великом холу. Хол је био препун старина, у ствари је био нека врста музеја и састојао се од фигура људи у правој величини и они су поређани по разним занатима. Кад смо ушли у тај хол, прошао сам поред неке велике скеле и кад сам погледао горе видео сам неке мајсторе у белим комбинезонима са алаткама у рукама. Повукао сам грубо Ланета у страну и рекао му:

„Пази да они не испусте неки чекић нама на главу!“

За тренутак сам помислио да Лане преживљава мождани удар. Ланету је вилица усред реченице престала да се поме-

ра, а очи су му се исколачиле. Чинило ми се да му је ужарени поглед уперен у нешто преко мог рамена. Пре него што сам се окренуо да видим у шта Лане тако зури, зачуо сам громки смех иза наших леђа. То су се смејале Розита и још једна млада муслиманка са црним чадором до земље. Розита ми се обрати:

„Зар не видиш, Вито, да то нису радници, већ фигуре! О каквом чекићу то причаш?“

Мени је било непријатно што сам испао глуп, па сам још глупље одговорио:

„То ми се увек дешава кад се заљубим, а за то си ти крива.“

„У реду, прихватам кривицу, а сада вас предајем у сигурне руке вашег водича, па од сада ће она бити крива за твоје изговорене глупости.“

Та млада лепа Арапкиња без зара на лицу пружи ми своју лепо обликовану руку, а под прстима сам осетио да је само лепо обликована, него и лепо негована. Рекла је да се зове Фатима. Одмах сам јој се обратио:

„Девојко, имамо много времена, па нам покажи нешто интересантно по твом избору у овом твом лепом граду.“

Фатима нас је довела поново до марине, где су биле усидрене прелепе јахте. Ишли смо за њом и кад је она преко једне даске просто ускочила у једну малу јахту, то смо исто учинили и ми. Она је возила ту јахту као прави професионалац и убрзо смо се нашли на обали.

Узела је Фатима такси (овде жене не смеју да се возе напред, једино ако је жена таксиста, што је то овде реткост). Лане је сео напред, а ја сам се жртвовао и сео до те прелепе и однеговане Фатиме.

Питала нас је умиљатим гласом да ли хоћемо да се скијамо. Обојица смо се насмејали. Скијање у пустињи на 50

степени у хладу, где асфалт кључа! Кроз смех климнусмо главом да хоћемо. Лане се уозбиљи, и за разлику од мене, схватио је озбиљно и зато је упита:

„Фатима, да ли можемо тамо и да се санкамо јер ја слабо скијам?“

Она потврди главом, а мени сину кроз главу све што су нас учили на обуци. Можда прича на алегоричан начин, можда прича у метафорама, можда употребљава симболе са неким другим значењем. Да можда не жели да нас „насанка“ па нас завитлава и још нам то каже у лице?

Док је такси лагано возио, јер тамо је све успорено, па и вожња таксијем, видео сам огромну таблу на којој је писало: „Ski Dubai“. Приметио сам огромну грађевину и схватио да нас она стварно води тамо где је обећала. То је један комплекс робних кућа са великим хотелом, а у хотелу иза стакла видели смо прави правцати снег. Нисмо могли да верујемо својим очима. Ушли смо на минус двадесет степени са педесет, колико је напољу. Ту је било пет стаза на разним нивоима. Најдужа стаза је дугачка око 500 метара са падом од 60 метара, тако бар пише у проспекту који смо добили. Постоји и минијатурна успињача. Играли смо се као деца, а Фатима је све мирно посматрала са стране јер није била прикладно обучена за скијање. Нисмо ни ми, али нам није сметало, ипак је то атракција за памћење.

Оставио сам скије и узео санке, пришао Фатими и предложио јој да се заједно санкамо. Рачунао сам да ће близина учинити своје и баш би ми легло друштво лепе Арапкиње на заједничким санкама. Мислио сам сад ми је шанса да опробам и то. Она ме нежно, али ипак некако одлучно одбила. Док сам се спуштао санкама, приметио сам у неким жутиим комбинезонима људе који су одударали од туриста. Били су то неки мајстори и нешто радили око тих силних уређаја у том затвореном и изолованом кругу. Таман смо се спремали

да пођемо, кад Фатима изненада предложи да се возимо успињачом па да се ми спустимо скијама, а она да нас слика. Једва сам дочекао ту њену понуду, помислио сам: „Ето ти шанса!“ Али она није села у корпу, него је остала доле да нас слика док се будемо возили успињачом. Кад смо отприлике били на пола пута, само сам чуо њен врисак и неки потмули тресак. Не знам шта се десило, само знам да сам се нашао у снегу, а преко мене неко силно гвожђе. Био сам ошамућен, не знам да ли сам био у несвести или не, тек сам приметно да се налазим на неким носилима.

Изнад мене видео сам Ланета и Фатиму и чуо Ланета кад је рекао:

„Хвала богу, јер изгледа да му није ништа.“

Полако су ме подигли и одвели до бара где смо сели да се приберемо. Она је наручила пиће, а ми наше паре још нисмо имали прилике да трошимо. Тад нам она рече да су је опоменули да се пазимо, јер нас свакако прате и искористиће сваку нашу неопрезност да нам нашкоде. Тада сам се сетио оних мајстора у жутим комбинезонима. Попустила ми је пажња јер сам размишљао о Фатими, а не о ономе што су нас учили у Академији. Фатима је била бледа, види се да се уплашила. Касније нам је објаснила Розита да се она није плашила за свој живот, већ за наш јер је обучена и била дужна да нас чува, а не да нас води на скијање, где нисмо уопште били безбедни. Фатима је предложила да прекинемо разгледање града па да наставимо сутра кад ће она позвати у помоћ још људи за обезбеђење.

Отишли смо таксијем до обале, а кад смо видели наш нови хотел у коме треба да преноћимо, решили смо да изађемо из таксија и да се обалом мало прошетамо. То је био симбол Дубаија, најбољи и најскупљи хотел на свету, једини са 7 звездица. Хотел у облику једра. Ишли смо полако према хотелу, док је ветар са пучине благо пиркао и мрсио Фатимину

косу. Ја сам јој сваки час склањао косу са лица само да бих је мало додирнуо. За дивно чудо, није ми склањала руку. Схватио сам да могу онда да је ухватим и за руку. Није је извукла из моје, већ сам осетио њен благи стисак. Крв ми је ударила у главу. Опет сам заборавио упозорење Катарине из Академије: „Не мешај секс и посао ако желиш да сачуваш живу главу“. Тако смо полако стигли до хотела. Она нас је увела и на рецепцији добили смо кључеве својих соба. Спустили смо се лифтом у своје собе, јер је хотел био на самој води, неких двадесетак метара од обале. Наша соба је само са једне стране имала непрозирне зидове, а са остале три стране као полулопта била је од неке провидне пластике, тако да смо били окружени морском флором и фауном. Из кревета смо гледали разнобојне рибе и све смо се надали да је то стакло довољно јако и да неће наићи нека ајкула која би га пробрала.

Фатима се удобно сместила поред самог стакла и прстима је додиривала стакло, као да је покушала да ухвати неке лепе жућкасто-плаве мале рибице које су је радознано посматрале. Онда јој приђе једна велика риба, сва некако нарогушена као паун с разнобојним перајима, која и не личи на праву рибу; приљубила је своја велика уста на само стакло, а Фатима је ставила баш на то место свој длан, као да се милују. Осетио сам бес према тој риби, постао сам љубоморан на ту рибу која скреће Фатимину пажњу са мене.

Фатима нам је донела вечеру у собу, па је и она вечерала са нама. Кад сам се понадао да ће преспавати ту са нама, она је само махнула са врата тако да нисам ни схватио да је отишла. Нисам могао уопште да заспим, а није могао ни Лане. Окретали смо се у кревету нервозно и онда Лане предложи, да идемо у ноћни обилазак Дубаија, јер имамо информацију да је све отворено 24 сата. Једва сам дочекао његов предлог и први скочио из кревета. За тили час били смо спремни, узео сам мобилни и позвао Фатиму у нади да не спава. Имао

сам среће: она не да није спавала већ је била у ресторану где је пила кафу и читала неку књигу. Имао сам утисак да јој се наш предлог допао. Нашли смо се код рецепције, а она је позвала такси и убрзо смо све троје били у таксију.

Такси је ишао дуж залива који представља жилу куцавицу града. То је сликовити залив Дубаија, природни улазак залива који дели град на Деиру и Бур Дубаи. Изашли смо на самој обали залива и одмах смо приметили да је то теретна станица бродова. Ту су били укотвљени мали бродови, барке са којих су се скидале вреће, дрвени сандуци, бале робе. Пробијали смо се између те гомиле робе, а цело пристаниште је био један огроман магацин на отвореном простору. Пролазили смо поред једног масивног сивог сандука на коме је писало „Увоз из Индије“; на следећој бали „Увоз са Маурицијуса“. У ваздуху се осећао јак, оштар мирис различитих мириса на једном месту.

„Фатима, шта је у тим врећама које тако лепо миришу?“

„Зачини, али да ли ти знаш уопште шта су зачини?“

„Не знам, и зашто ми ти то не покажеш?“ одговорих бесно.

„Као што си приметио, овде долазе мали бродови са Цејлона, из Индије, са Тајланда и других земаља, а ови шарени камиончићи што се овде врзмају то односе даље, до продавница зачина.“

Тек после неколико минута приметио сам да се мирис осећа све више и више и нађосмо се у суку зачина, мале тесне улицице где се зачини продају махом из цакова на отвореном. После извесног времена Фатима ме упита:

„Јеси ли се доста намирисао јевтиних мириса?“

„Како да не, и не само да су јевтини него су и цабе јер нисам купио ништа.“

После неколико уских улица ушли у једну другу улицу, за коју је Фатима касније рекла да је дугачка око 5 километара, и да је то златни сук. Са обе стране те уске улице биле су једна до друге начичкане мале златарске радње које су блештале препуне златног накита. Питао сам Фатиму онако без везе:

„Фатима, дај ми мало пара на зајам које ти нећу никад вратити, да ти купим нешто вредно у овим прелепим радњицама!“

„Не, хвала, мени не треба ништа од тих материјалних ствари. Зар ниси приметио да ја немам никакав накит? Подари ми нешто што је духовне вредности. Подари ми пажњу, нежност, поштовање, држи ме за руку као млађу сестру, а не по глави да ти се врзмају ђаволске мисли како би ме одвео у кревет. Видим ти по очима шта ти је жеља, али, како ви то кажете у Југославији, тај филм се не даје и нећеш га гледати.“

До сада је све ово био празник за моја чула, али ово што су сада моје уши чуле није нимало било лепо.

Предложио сам јој да се вратимо на обалу и убрзо смо и стигли на обалу залива. Хтела је да нас води са оне стране залива и пут био је краћи, а и много јевтинији прелаз на другу страну баркама које су ту чекале. Барке примају отприлике 30 до 50 људи. Прошли смо као неку контролу поред четворице намргођених и набилдобваних црнпурастих момака. Учинило ми се да је Фатима једном од њих намигнула или је то био неки тик. Уосталом, није било ни важно. Држали смо се за неке шипке и сви смо стајали. Одједном спазисмо на самом улазу тучу у којој су учествовали они момци који су контролисали наш улазак са неким у црвеним фесовима. Фатима се загонетно смешкала, а кад је видела да су сви извадили ножеве, окренула је главу према мени:

„Не брини, све је под контролом. То наши момци тако зарађују своју плату.“

Док се барка полако удаљавала од обале, чули смо пискави звук неколико полицијских аута. Изгледа да нам је суђено да нам сваки дан преседне.

Наставили смо пешице поред обале. Сад нам је било лакше јер смо знали да имамо обезбеђење. Пролазили смо поред Ал Фахиди тврђаве, у којој су некада живели владари, а сада је ту градски музеј. Предложио сам Фатими да уђемо и да погледамо. Рекла је одсечно не, јер то није у програму обиласка, а самим тим није ни безбедно.

„Што се толико, Фатима, бринеш за нашу безбедност, па знамо и ми сами да се бранимо.“

Она се само кисело насмеја и унесе ми се у лице:

„Слушај ти, како се оно каже код вас, „другар“. Слушај ти, мој другар: вас двојица сте живи лешеви који ходају, а да нисте ни свесни тога. Сами сте још у вашој Југославији изабрали да не доживите дубоку старост и природну смрт кад сте се придружили нама у реализацији овог немогућег програма. Не бринем ја за вас, бринем ја за себе да не настрадам због вас. Ви сте покретна мета, а не ја, ја само могу да будем колатерална штета.“

„Баш си ми, Фатима, улепшала дан, и где сада планираш да водиш ова два покретна леша поред себе?“

„Видећеш, стрпи се мало, па ти си хришћанин, а код вас важи правило из ваше Библије: стрпљен-спашен.“

Већ сам полако упознавао град и кад смо прошли поред једног огромног сата који виси изнад саме улице на раскрсници четири главна булевара, знао сам да иза нас остаје Деира и да идемо у други део града који се зове Хасаб. Ту на скоро самом крају града прошли смо поред једног дугачког тркалишта са покривеним трибинама, а ја сав важан што сам знао упитах Фатиму:

„Да ли је то тркалиште коња?“

„Ма немој да се измотаваш! Одакле нама коњи. То су стазе за трке камила које се одржавају сваке суботе, и ту је једна од већих кладионица овде. Ту се одржава и чувени светски куп Дубаија када доводе коње из целог света. И наш шеик има изванредне коње који се тркају само једном годишње и тад је ово тркалиште „Nad Al Šiba“ препуно гледалаца. Тада је све чисто и блиста а није као сада. Као што можете да приметите, има на стазама много камиље балеге.“

Такси је нагло успорио после неколико километара војње и ушли смо у један предиван парк. На самом улазу изашла је Фатима и показала неким униформисаним полицајцима неке папире. Тада сам се сетио где сам видео исте такве арапске натписе, који су значили „полиција“. Кад се Фатима вратила у такси, питао сам да ли је то полиција или су то чувари који чувају тај парк у коме вероватно живи неко врло важан. Окрете се мени показавши целу ниску белих зуба, и рече да су у ствари и једно и друго.

„Сваки шеик овде има своју приватну полицију, а градску полицију видели сте у старом делу града, посебно око оних златарских радњи.“

Сетио сам се истог натписа на грудима оне девојке која је држала хеклер и убила Абдулаха, који нас је отео на аеродрому. Прећутао сам то.

Поред нас се указао један замак као из бајке То је била шеик Саедова кућа.

„Будите ви у колима, а ја се враћам одмах.“

Хтео сам да изађем да мало протегнем ноге, али врата аутомобила су била закључана. Знао сам сигурно да је такси-ста њен лични возач јер је тачно знао где нас вози, а да му она није давала нека упуства. Вратила се брзо.

„Пошто сте видели врх политичке моћи у Дубаију, и пошто сте били добри и нисте излазили напоље, показаћу Вам сада врх „висинске“ моћи у Дубаију.“

Нисмо схватили, али нема везе: ми у ствари ништа и не знамо, ни ко смо, ни где смо, ни шта радимо. Изгледамо као оне дрвене лутке које деца виђају по вашарима, где иза кулиса седи неки чика и вуче конце, а лутке само мрдају онако како он то жели.

Сад Фатима води своје две дрвене лутке даље. Како рече Фатима „стрпљен-спашен“, па рекох себи: „стрпи се, Вито, можда ћеш бити на крају и спашен“. Али нисам баш оптимиста поред свега што нам се догодило за тако кратко време. Први пут је сада наш возач проговорио, погледао је у Фатиму и само је рекао „Emirates Towers Boulevard“, али она није ништа одговорила, само је климнула главом.

Убрзо смо стигли до једне предивне зграде са још лепшим водоскоцима и сад сам се питао како то да у једној безводној пустињи има више воде која се прелива него у европским градовима. Знао сам одговор: новац, новац од продате нафте чуда ствара. То је била највиша зграда у Дубаију, а на 84. спрату налази се ресторан видиковац.

То је нешто за памћење. Дубаи лежи као на длану – незаборавна слика, нарочито ноћу. Најјачи утисак оставља водени парк „Bur Dubaiju Wonderland“ који је и доста близу па се лепо из ресторана догледом види.

Сели смо поред самог прозора и Фатима је наручила нешто за грицкање и по један сок и посматрали смо Дубаи са ове висине. Слика је импозантна. Док смо седели у ресторану поред прозора, одједном смо зачули звук неког јаког мотора. Изненадили смо се кад смо поред самог прозора видели хеликоптер који споро иде, скоро лебди и из њега је избачена нека тканина на којој је нешто написано на арапском. Прво

сам помислио да је то нека реклама и да је стварно оригинални маркетинг. Кад сам погледао Фатиму, била је бледа, а и нека сенка се видела у тим прелепим очима. Изгледала је као да је пала са камиле. Касније сам схватио да је то стварно и могло да се деси. Питао сам шта пише јер моје знање арапског није било баш на некој завидној висини. Она се зачуди питању:

„Па ваљда знаш толико да читаш, пише „Степенице“.“

Мислио сам да се шали и да неко продаје неке степенице и да их баш тако рекламира. После испијеног пића од неког сладуњавог тропског воћа, пошли смо према лифту. Зазвонио је телефон у њеној ташни. Она га је извадила и бацила у корпу за отпатке. Кад смо пришли вратима главног наранцастог лифта, Фатима нас је благо гурнула натраг, а она пришла вратима, отворила врата и своју магнетну картицу коју је добила на рецепцији хотела у приземљу ове зградурине грубо углавила у отвор за то и хитро изашла напоље. Лифт је кренуо сам без нас. Повела нас је степеницама доле, а ја још увек нисам ништа разумео. Помислио сам да воли да се разгибава, али силазити са 84. спрата и није баш неко разгибавање и пре ћемо добити упалу мишића. За наше ножне мишиће није ни важно, али је штета за њене јер су баш лепо извајани. Спустили смо се неколико спратова ниже, кад нас је увела у неки ресторан. Брзо смо прошли пратећи је и одједном смо се нашли у некој кухињи. Видели смо кад је она неком човеку са белом високом капом на глави показала неку легитимацију и он је повео иза неких врата, а ми за њом као пилићи за квочком. Тада сам схватио кад су се тешка метална врата затворила за нама. Нашли смо се у кухињском лифту са неким силним тањирима, шерпама и ко би знао чега све ту није било. После извесног времена лифт се зауставио и ми смо изашли. Она је ставила руку у цеп и видели смо да се тај човек обрадовао оном бакшишу што је добио од ње. Дуго нам је махао испред лифта док смо ми одмицали ходником



према портирници. Ту смо изненађени застали. Хол је био пун полиције и угледали смо на поду испред рецепције поломљени лифт чији су делови били просути унаоколо. Прозлазећи поред рецепције, само сам чуо кад је једна девојка разговарајући са неком девојком у униформи рекла:

„Хвала алаху кад нико од наших гостију није био унутра него се празан лифт стропоштао са те огромне висине.“

Коса ми се подигла на глави јер је требало да ми будемо у том лифту. Сетих се брзо хеликоптера и натписа „степенице“. Па то је било упозорење од њеног обезбеђења и упутство где да иде. Стварно смо ми неки живи лешеви који ходају, како рече она. Надам се бар да ћемо још дуго ходати јер смо мислили обојица да се наш задатак завршава овде у Дубаију.

Да бисмо средили утиске и мало се одморили, она нас је одвела пешице до голф клуба, ту смо седели на тераси испијајући неки зеленкасти сок и гледали такође зеленкасте травнате терене за голф који се налазе свуда у круг докле год је поглед могао да доспе. Нико није знао да игра голф од нас, али смо зато знали да посматрамо и да се дивимо предивним јахтама у марици која је била тако близу.

Скоро да смо заборавили на лифт, јер је Фатима умела да нас води и показује као прави туристички водич.

„Сада, дечице моја, видим да сте још уплашени“, тихо рече. Објаснила нам је да жели да нам покаже још нешто ако јој дозволе. Шетајући полако поред залива, пошто је угледала телефонску говорницу, оде до ње. Разговарала је врло кратко и кад се вратила, одмах је узела први такси. Био је то обичан такси јер је таксиста мене питао где да нас вози. Ја сам погледао у Фатиму и она му нешто рече; једино што сам укапирао је да је то неки висећи парк у питању.

Кад се такси зауставио, видели смо да то није никакав висећи парк, него обичан огроман и прелеп парк пун шетача

и мале деце. Изнад парка ишла је нека жичара и ми смо пратили њен траг и тако стигосмо до места где полазе вагони у којима може да стане десетак особа. Чекао се кратак ред и испред нас уђоше две младе јапанке са фотоапаратима око рамена, затим нас двојица и на крају Фатима. Кроз прозор вагона видео сам да Фатими машу двојица мушкараца у радничким комбинезонима који су на леђима имали неке мердевине. Вероватно су и они изигравали неке мајсторе који су имали задатак да нас обезбеђују. Обе Јапанке се обратише Ланету и почеше да му објашњавају како се оне возе том жичаром сваког дана, а ноћу је много лепше него дању. И као добри познаваоци Дубаија, са те висине почеше да му показују шта се доле налази. Чуо сам како показују банку, пристаниште, итд., док смо Фатима ја ћутали приљубивши се једно уз друго и само сам јој слушао откуцаје срца и схватио сам да није уплашена. Питао сам је да ли се плаши, а она ме онако одоздо погледа нежно и само упита:

„А зашто?“

„А лифт? Мада је овде много ниже“, рекох ја.

„Овде смо сигурни. Тамо се нисмо надали, а ипак су били спречени да остваре своју намеру.“

„А ко то Фатима и зашто ми то једном неко не каже?“

„Зар стварно не знаш?“, изненади се она. „Па Владари из сенке који хоће да потчине целу људску расу да служи само њима. А ми покушавамо да их спречимо у томе, а и вас двојица сте део тог плана, односно програма и свако у њему има своју улогу, и Розита и ја, и ти и он“, показујући на Ланета.

Наша возња се завршила са оне стране залива, а одатле смо таксијем скокнули до робне куће „Deira Citi Centre“. То је робна кућа са двадесетак спратова, као неки мали трговачки град. Гужва је била неописива јер је она важила за најјевтинију у граду. Морао сам Фатиму буквално да држим за

руку да се не изгубимо. Нисам био сигуран да ли је пристала да се држимо за руке због професионалних обавеза да ме не изгуби или што јој је било лепо. Осећао сам да је многи њени сународници мрко гледају што иде са два белца и још једног држи за руку. Фатима је свратила да нама купи сувенире. Ланету је купила неког намргођеног бркатог Арапина поред камиле, а мени једну дивну женску фигуру са заром. И данас је чувам у витрини и кад показујем сувенире својим пријатељима, ја им увек кажем да ми је то најдражи сувенир и да се зове Фатима.

Кад смо изашли напоље, Фатима рече да је гладна и да је разгледања за ноћас доста и ако се слажемо да идемо на наше безбедно острво да се мало опустимо јер је све ово време била у грчу да нам се нешто не деси. Били смо уморни и ја сам јој се захвалио али сам сматрао да је боље да се вратимо до нашег хотела да се истуширамо и пресвучемо. И онако је било време за доручак. Она није имала ништа против. Узела је први такси и после десетак минута возње доспели смо до нашег хотела. Чим смо ступили у предворје, видели смо много полицајаца. Знали смо да се десило нешто непријатно. Чим смо дошли до рецепције и затражили кључ од собе, приметили смо да је човек на рецепцији дохватио телефон и уместо кључа добили смо двојицу полицајаца у цивилу. Фатима нам је предложила да одемо у канцеларију директора хотела где смо дали изјаву, о томе где смо били. Бацили су акценат на то да ли смо приметили нешто необично кад смо били у соби. Пошто нисмо приметили ништа посебно, једино да је соба била необична јер је са једне стране имала чврст зид док су остале три стране полукружно биле од провидног материјала, можда стакла и гледали смо рибе које су се праћакале око нас. Фатима је преводила и схватили смо да је дежурна собарица чула неки јак и чудан звук из наше собе, отворила је врата и у ходник је јурнула вода из наше собе, а у води су биле две ајкуле које су јадну собарицу распориле

одмах. Хотел је направљен тако безбедно да кад вода уђе у једну просторију, аутоматски се, херметички закључавају све суседне просторије тако да је морска вода са ајкулама остала изолована у нашој соби и ходнику. Објаснила нам је да ће нам хотел надокнадити штету пошто су наши кофери нестали у мору. Срећом што смо документацију и пасоше држали у хотелском сефу.

Срећа наша што нам се није спавало па смо изашли у ноћну шетњу, иначе сада би собарица била вероватно жива, али ми не. Ми смо у Академији обучавани за све и свашта, али нисмо да се боримо против ајкула у води.

После давања изјаве, узели смо нашу документацију из сефа и изашли напоље. Фатима је неког позвала телефоном и за пар минута чули смо звук хеликоптера који се спустио на плажу поред самог хотела. Ушли смо у хеликоптер и он је кренуо одмах према нашем острву. Тако смо брзо дошли да нисам скоро ни стигао да из ваздуха лепо погледам овај део Дубаија. Фатима је скинула своје званичне галабије, црне хаљине и појавила се у сали за доручак као прелепа богиња у розе хаљини и не само да је погодила боју барбике, него је и стасом личила на барбику, само што је ово била арапска црна барбика. Није имала тако дубок деколте као Розита, која се управо појављивала са својом таласастом и разбарушеном косом прилазећи нам и ширећи око себе мирис неког тешког парфема, вероватно мошуса, колико се ја разумем у парфеме, и одмах нам рече да јој је жао за оно са лифтом. Лане јој одговори:

„Шта ти је жао, па то није твој лифт, боли те та твоја лепа мала гуза за лифт.“

Она није ништа знала за нашу ноћну шетњу која нам је спасла главу. Села је са нама и сви смо лепо доручковали ћаскајући о неким неважним стварима и сви смо се трудили да заборавимо овај напоран дан и још напорнију ноћ. Прошли

смо поред рецепције и застали код неке туристичке агенције која се звала „Лила турс“. Питао сам је зашто смо застали и она рече да погледа код неке наше земљакиње за неки аранжман за сутра. Упознала нас је са нашом женом која се звала Лила. Лепо име, а и лепа жена. Она нам укратко рече да за сутра нема ништа, али можемо да погледамо у следећој, и то немачкој агенцији Некерман.

Добили смо сада своју нову собу и кад смо ушли, приметили смо два кофера и две путне торбе пуне гардеробе као поклон из хотела у коме смо одсели.

То јутро смо Лане и ја утврдили да се слика копља налази на његовим леђима, а лампа на мојим грудима. Док је он окренуо леђа, ја сам му пришао са фотоапаратом и сликао сам копље. Сад смо имали слику копља и решили смо већ од сутра да почнемо да га тражимо. Али где? Како?

Уопште нисмо имали идеју одакле да почнемо. Дуго смо разговарали пред спавање, али смо заспали без неког закључка. Спавали смо неколико сати док нас није пробудила Фатима. Питала нас је шта имамо данас у плану, а Лане јој рече да више нема туристичког разгледања Дубаија и да полазимо у потрагу за копљем. Она нас погледа некако враголасто са неким тајанственим осмехом који разоружава свакога, али не и нас, јер ми смо тврди момци, бар смо тако мислили о себи. Поче нежно, као да се мази, и сетих се одмах да је ово постојбина персијских мачака, а мачке су лукаве. Зато постадох још опрезнији. Одједном осетих на руци њен топли додир и чух звонак гласић који ме подсети на звонца на Врбицу кад сам био мали и кад их је мени поп Вук стављао око врата.

„Одакле ћете да почнете?“

Ја сам се сав важан нарогушио и строго званично рекао како је то војна тајна.

„Добро, како хоћете, радите по своме, а ја данас идем у музеј оружја па ако хоћете можете да ми правите друштво.“

Одмах сам укапирао да одатле треба почети, тамо се свакако налази и неко копље. Пристали смо, и она се само враголасто насмеши. У очима сам јој видео нешто чудно што нисам могао да одредим шта је.

После ужине све троје седамо у прву јахту која је била у марини и за час стижемо на обалу, одакле узимамо први такси и правац музеј оружја. Он се налазио на самој обали Персијског залива на крају града, одакле почиње пустиња. Кад смо изашли из таксија, запљуснуо нас је врели ветар који је долазио из пустиње. Било је вруће, а Фатима рече да је чула на радију у колима да је 55 степени.

Испред нас се указао један велелепни замак, а испред њега смо уочили неку малу гужву. Кад смо пришли ближе, видели смо малу групу Француза који су покушавали да помогну једној својој земљакињи која се усудила да дође овде са високим потпетицама и наравно да јој се једна ципела заглавила у асфалт који је кључао. Брзо сам јој притрчао, узео је у наручје и са њом претрчао преко улице и улетели смо у дебелу хладовину музеја. Њеним сународницима сам оставио да се потруде да изваде штиклу из асфалта. Она, сва уплашена, заборавила је да ми каже „хвала“, само ми рече кратко „Марижа“. Ако то на француском не значи хвала, онда јој је то свакако име. Оставио сам је на клупи и придружио се Ланету и Фатими, који су стајали на вратима и чекали ме. Унутра је све мирисало на устајали ваздух, боље рећи неку мемлу; осећао се неки тежак мирис. Сав музеј био је од дрвета које је премазано неким уљем и подсећало ме је на прошлост, на историју не само Дубаија, јер ту је било оружје из целог света на једном месту. За једним великим изрезбареним и масивним столом седела је једна девојка европски обучена и ми смо њу замолили да нам да каталог ору-

жја како бисмо се лакше сналазили. Она је хитро са полице узела један дебели, шарени каталог и претходно је дунула на њега да скине прашину јер очигледно није употребљаван скоро. Заборавили смо да се упознамо, али нам она сама рече да се зове Рабија и да је из Пакистана. Од туриста били смо ми једини. Она је пошла са нама у обилазак да нам помогне. Ја сам окретао странице каталога док нисам дошао до странице која је приказивала копља. Дискретно сам извадио слику коју сам направио синоћ у соби и пријатно сам се изненадио кад сам видео наше копље. Било је важно да га препознамо и лоцирамо, а по могућности и да га тајно сликамо ако је могуће, а људи професора Шрама наћи ће начин како да га изнесу и униште. Док је Фатима одвлачила пажњу ове девојке питањима о разном оружју из средњег века, поред ње је ишао и Лане. Дотле сам ја остао на одељењу са копљима и са сликом у руци. Није било много копља и лако сам могао да препознам наше, али њега није било. Сустигао сам њих троје и питао ову девојку да се вратимо код копља. Она је радо пристала јер јој је ретко ко тражио да гледа копља. Кад сам јој у каталогу показао то копље, она се само насмеја и рече:

„Као што видите, овај музеј је у фази затварања јер је слабо посећен и шеик га затвара, а и мене је обавестио да тражим посао. То копље које вас интересује са многим металним копљима, буздованима, сабљама однето је у ливницу да се претопи.“

На моје питање да ли постоји могућност да то још није урађено, она ми одговори да је то однето пре неколико недеља и да је вероватно претопљено.

Некако ми је лакнуло кад сам то чуо. Значи, наш посао је завршен у Дубаију. Имали смо цео дан на располагању и предложили смо Фатими да одемо да се купамо, а она нека се врати у хотел. Она је само климнула главом у знак одобравања. Пре него што је позвала такси, кад смо изашли из музеја,

она је са неким разговарала мобилним телефоном. Убрзо смо се нашли на обали наспрам острва, односно нашег новог хотела и, кад је такси стао, приметили смо Розиту како трчи према нама. Уместо ми да изађемо, у такси је ушла Розита. Чим се сместила, рекоше нешто возачу, и само сам разумео „Џумеира“. Розита се обрати Ланету:

„Добра је идеја да данас идемо да се купамо јер сутра идете за Јерусалим. Овде сте обавили оно за шта сте дошли, односно други су случајно обавили ваш посао“, мислећи свакако на ливницу.

Успут смо стали да би нам Розита купила купаће гаћице по свом избору.

Пошто смо се већ налазили у делу града који се зове Џумеира, брзо смо стигли на најлепшу плажу у Персијском заливу. Изашли смо из таксија и њих две полако су ишле испред нас распакујући кесе са купаћим костимима.

Просто нисам знао која има лепше ноге, а која лепшу главу. Нисам сигуран ко има лепшу главу јер су обе расне лепотице, али знам ко има паметнију главу, а то је Розита.

„Идите ви сами, знате где је плажа и наћи ћемо се код првог туша са десне стране од улаза. Улаз се плаћа и могли бисте и ви најзад да потрошите неки дирхам, јер до сада је све за вас било, како ви Срби кажете, муфте, што на шпанском значи бадава.“

Ушли смо у прву слободну кабину, скинули гардеробу, скуписмо је под мишке и одосмо до прве палме у чијој смо хладовини то оставили. Одмах смо отишли до првог туша, како нам је речено са десне стране кад уђемо. Нисмо могли да погрешимо јер са леве стране није ни било тушева. То је Розита показала да има смисао за хумор. Одосмо, скоро трчећи преко песка који је био непријатно врео, у воду да се расхладимо, боље речено да се угрејемо јер је вода била

претопла. Показивали смо један другоме којим све стилови-ма знамо да пливамо јер смо одрасли на Морави па смо били добри пливачи, а поред тога ишли смо на пливање у базену на Бањици. Посматрали смо први туш и чекали кад ће се појавити наше новостечене пријатељице, мада нисмо баш били сигурни да су нам пријатељски настројене.

Шетали смо тако поред обале и одједном чусмо хук неких мотора. Укапирасмо да је то трка глисера неких километар-два од обале. Запљуснуо нас је талас и осетисмо мирис бензина који нас је подсетио да се налазимо у земљи где је бензин најјевтинији у свету.

Лане је отишао да купи сладолед. Ја сам ушао одмах у воду да се расхладим јер је сунце немилосрдно пекло иако је било још рано. Одједном се поред мене створи нека црвена гумена капа, а кад се капа окренула према мени ја се изненадих кад препознах Розиту.

„Откуд ти ту, зар није договор код тушева да се нађемо?“

„Јесте и наћи ћемо се. Само сам хтела да те упозорим да се пазите јер изгледа они знају за сваки наш корак и изгледа да имамо кртицу у организацији. Зар ти није било чудно кад сте се вас двојица срушили са ски-лифта у снег?“

„Не, није, а зашто би?“ одговорих ја.

„Зато што сте пали у снег. Тај неко није хтео да вам нашкоди много јер сте му требали да га одведете до копља. Да је хтео, срушили бисте се на оној успињачи изнад залива са неколико стотина метара, где сигурно не бисте преживели. Али изгледа да су се предомислили, вероватно су схватили да њихов доушник зна где је копље. Да ја нисам посумњала и да нисам слала и додатно обезбеђење поред редовног којег сте имали све време од Вашег доласка на аеродром, ви не бисте преживели онај лифт на видиковцу.“

„Где ти је Фатима?“ упитам.

„Ту је, одвојила сам се само да вас упозорим да су и они ту.“

„Значи, кад си дошла без Фатиме, изгледа да јој не верујеш?“

„Тачно, ја сам обучена да не верујем никоме!“

„Шта ти је, Розита, па Фатима је била са нама? Па и она би погинула у лифту ако сумњаш у њу.“

„Баш тако, то би био њихов пун погодак, јер би неутр-алисали и свог доушника, јер је била само за једнократну употребу.“

Таман кад сам хтео да јој кажем како ја верујем Фатими, она је нестала, загњурила се и отишла.

Лане је дошао пре мене и седео је на обали и држао два сладоледа у рукама.

„Где си до сада, и коју си рибу упецао? Видео сам да причаш са неким.“

„Ма каква риба, то је била права сирена која ме је упозорила да може да нам преседне купање.“

„Узми овај сладолед да се расхладиш. Зар не видиш да ти је сунце ударило у главу па бунцаш. Уживај још данас, а вечерас идемо тамо где нема мора.“

„Како да нема“ узвратих ја. „Имају они Мртво море и боље се ти сконцетриши на све живо што мрда око тебе на песку. Прошао си обуку борилачких вештина па их употреби, а ја више волим да будем жив у Мртвом мору, него мртав у овом прелепем мору у Персијском заливу.“

Док сам јео сладолед, размишљао сам како сам био неопрезан. Дозволио сам да ми Розита приђе на сантиметар од носа и, да је имала неке друге намере, могла је хладно ножем да ме убоде у срце. Уплашио сам се саме те помисли.

Почео сам да враћам филм уназад шта нам се све дешавало и одједном сетих се Каће са обуке у Војној академији. Каћа је била у праву, доушник је сигурно Фатима, на њу Розита и сумња. Изгледа да се не ради ту о нама, ми смо само жртвени јарци да би се они дочепали Фатиме и потврдили своје сумње да имају кртицу. Почео сам грозничаво да размишљам, да слажем коцкице: прво верујем Розити; да је хтела могла је елегантно у води да ме убије, а није, већ ме је упозорила, значи да јој је стало да преживим. Ланета није упозорила, вероватно је за њих и он за једнократну употребу или је он човек кога су Владари из сенке заврбовали још у Војној академији па је сада двоструки агент. Ја сам га упозорио, а он ми не верује. Ако данас убију нас, а Фатима преживи, то не одговара ни Розитиној организацији јер би остао сумњив члан. Ако Фатима преживи, то не одговара ни супарничкој страни јер морају да ликвидирају свог доушника. Ње би се онда дочепали сигурно Розита и њена организација, па би је ставили на муке и она би кад тад пропевала и рекла оно што зна. А колико зна, то само она зна. Значи, извео сам закључак да Фатима мора данас да буде убијена, а и ми са њом. Упалила ми се лампица у глави која ме упозорила да нећу бити убијен, ако не буде убијена и Фатима. Мој је закључак био да се држим од Фатиме на пристојној удаљености, а да будем што ближе Розити. То значи: кад Фатима уђе у воду, ја да изађем, а кад она изађе, ја да уђем. У том размишљању ме прекиде гласно дозивање Фатиме и Розите које су се туширале. Пошли смо им у сусрет.

Успут смо срели три младића у опреми за рођење и сва тројица су имали харпуне које нису крили већ су их држали у рукама. Ишли су дуго поред обале и онда сам их изгубио из вида јер сам се управо приближавао Фатими чије су ме обле бутине привлачиле као магнет, много више него нека гумена одела која су прошла поред мене. Лане се одмах похвалио да

зна где има добар сладолед. Цело преподне смо се помало сунчали и онда један по један ишли да се купамо, јер смо ја и Розита независно једно од другог исто размишљали. Кад сам ја био у води и чим би ми се придружио Лане, одмах је Розита хватала Фатиму под руку и ишле су у прелепи парк да шетају или да раде гимнастику на травњаку који је личио на зелени тепих. Само да је спречи да се сви не нађемо у води. У подне побегли смо сви у хладовину палми и проводили време у ћаскању и причању вицева. Поред нас су опет прошли они рониоци. Било ми је интересантно да нису имали баш ниједну уловљену рибу. Лане је отпратио Фатиму до тоалета. Розита и ја смо остали сами. Кад се Розита вратила са туширања, отишла је и купила два сладоледа. Полако, уживајући у сладоледу и гледајући лепо извајано Розитино тело поред себе, упитих сасвим случајно:

„Розита, како да ова три момка која су прошла малопре поред нас нису својим харпунима убили баш ниједну рибу, а врзмали су се у води неколико сати?“

Розита ме погледа разрограченим очима:

„Какве велике рибе, какви харпуни, па овде нема ни мале рибе, ово је део залива без флоре и фауне и немој да се зезаш више, ниси баш духовит.“

Оно што ми је прошло кроз главу нисам смео да јој кажем. Време је полако пролазило, а од Ланета и Фатиме ни гласа.

„Розита, где су оно двоје?“

„Како где су, па сигурно се твој другар удвара Фатими па је одвео у парк да јој бере цвеће“, весело се на ту саму помисао она закикота.

„Ако, тако ти и треба, имао си шансу. Колико сам схватила она ти се баш набацивала, а ти ниси своју шансу искористио и шта се сад бринеш за њу.“

„Розита, не бринем ја за то, него сам се забринуо кад си ми рекла да овде нема риба, а ја сам видео два пута гњурице у опреми са харпунима.“

„Да ли ти то озбиљно причаш,“ речр и скочи као опарена. Дохвати мобилни и поче нешто некоме да прича и сва усплахирана рече:

„Хајде да их тражимо.“

„Да ли си њу звала мобилним па се не јавља, јер она га сигурно не носи у гаћицама за купање?“

„Гражила сам хеликоптер да дође по нас, нешто овде смрди“, одговори Розита.

Одједном смо чули звук сирене, приметили смо како се преко песка истовремено приближава санитарско возило а иза њега два полицијска аутомобила. Обоје смо схватили у трену шта се десило. Пожурили смо плажом до места где се већ видела велика група радозналаца. Када смо пришли близу, само смо успели да видимо Фатиму на носилима прекривену неким чаршавом црвеним од крви. Санитет је кренуо и полиција је већ узимала податке од неких окупљених посматрача који су вероватно били сведоци нечег крвавог што се одиграло на самој плажи. Розита се пробила кроз гомилу и полицајцима се представила као новинар локалног листа Абрахија. Видео сам је како разговара на кратко са полицајцима и они су јој дали оловку и неки блок на коме је она нешто грозничаво писала. Чуо се хук хеликоптера који се полако спуштао на плажу доста даље од ове гомиле овде.

Розита је скоро дотрчала до мене сва узрујана.

„Што те нисам схватила озбиљно, па ти рониоци су их харпуном убили обоје. Твог друга су већ унели па га зато нисмо видели а видели, смо само кад су уносили Фатиму.“

Тек тада смо приметили на пучини неки велики моторни чамац који је уз снажно брундање мотора почео да се удаља-

ва дуж залива према периферији града. Знали смо обоје да су они покупили те рониоце после успешно извршеног задатка. Убрзо смо се нашли у хеликоптеру, а своју сам гардеробу оставио на плажи.

„Шта ће бити са Ланетом?“ упитах.

„Ништа! Биће сахрањен као непознато лице на локалном гробљу јер нема уз себе никаква документа, док ће Фатиму преузети њена фамилија из Саудијске Арабије.“

„Розита, код нас на Западу можемо се препустити животу од данас до сутра знајући да нас државне институције штите и ако искрсне било какав проблем неко ће нас подићи са земље и помоћи да опет станемо на ноге. Међутим, само после пет минута проведених у Дубају било ми је савршено јасно да моја безбедност зависи само од мене самог, а то нажалост мој друг Лане није схватио, јер то се није учило у Академији, то се подразумевало, то је онај природни инстинкт.“

Кад смо стигли на наше безбедно острво, док смо излазили из хеликоптера, приметили смо испред нашег хотела опет доста полицајаца. Шта сад ово опет значи? Помислио сам да овде траже неки траг око убиства Фатиме и Ланета. Нису нам дали да уђемо, али кад је Розита показала неку легитимацију, њу су пустили, а ја сам остао напољу да чекам.

Чекајући, шетао сам се по предивном парку око хотела покушавајући да разбистрим мисли, а после доста дугог времена појави се Розита сва уплакана. Притрчала ми је и загрлила ме и само ми рече:

„Убили су ми оца.“

Сели смо на прву клупу, а она је руком обрисала сузе, мало се смирила и рече ми:

„Мој отац је професор Шрам, са којим си се упознао кад си дошао. Он је имао један хоби још из Шпаније, кад је отишао за Америку. Тај хоби је упражњавао и овде. Волео је си-

тне рибице које је неговао у свом акваријуму. Сам је одржавао акваријум и сам их је хранио. Никоме није дозвољавао да то ради уместо њега. Кад је јутрос завукао руку у акваријум да провери систем за довођење ваздуха, пао је мртав заједно са акваријумом. Неко је ставио у акваријум ражу, најотровније створење на планети.“

Док смо причали, портир је донео мој кофер и торбу са стварима и ставио их поред нас на травњак.

Предложила ми је да одмах идемо на аеродром док још није касно. Узела је такси и зачас смо били на аеродрому. Нисам ни приметио да је била у мини сукњи, јер то баш није паметно носити у Дубаију, али је вероватно то обукла из беса и пркоса према становницима овог града који су јој убили оца. Из своје мале торбе извадила је мајицу и рекла да је одмах обучем. Послушао сам је, а на њој је писало „Путник“ Београд. Извадила је и фото-апарат и рекла ми је да га ставим на груди. Сад сам био прави туриста. Дала ми је једну малу кожну црну ташницу и рекла ми је да су унутра документа, пасош, инструкције и адреса где треба да се јавим у Јерусалиму јер ме тамо нико неће чекати.

Почела је онако тихо, скоро умиљато:

„Шта да ти кажем на крају. Фатима је добила оно што је и заслужила, жао ми је само твог наивног Ланета, који се полакомио на пун бикини и то платио главом. Не знам шта ћеш све урадити за наше добро, али си и до сада доста урадио, бар си помогао несвесно да се ослободимо једног доушника који се увукао међу нас, који је имао одличне препоруке јер је из чувене Саудијске породице Бин-Ладен. Не дозволи да смрт мога оца буде некажњена. Освети га, молим те. Спречите Антихриста да се појави. Ако не успете, онда је мој отац бадава дао свој живот за општу ствар. За крај могу ти цитирати Бин Ладена, кога сам имала прилике да видим неколико пута:

Војска оваца коју предводи лав, победиће војску лавова коју предводи овца. Буди лав!“

На крају ме нежно загрли и шапну ми на уво:

„Нека те бог чува и дај боже да доживиш дубоку старост и природну смрт.“

За растанак ме благо грицнула за уво са речима:

„Кад год се будеш бријао погледај у лево уво и сети се мене.“

Авион је полетео, и тек сам се сада сетио да погледам у фасциклу коју сам добио од Розите, да видим инструкције. Пасош и карта до Јерусалима су ту, али карта није повратна, што значи да се још не враћам за Београд него као нека пинг-понг лоптица идем даље. Где, не знам. Сетих се сада већ мртве Фатиме. Стрпљен, спашен.



## ЈЕРУСАЛИМ

Тек што сам се удобно сместио до прозора и почео да посматрам разигране облаке испод нас, кад сам зачуо један храпав женски глас иза мене:

„Господине, сели сте на моје место.“

Погледао сам и испред мене је стајала једна дебељушкаста мала црнка од неких тридесетак година, можда и мало више.

„Извините!“, рекох ја и померих се на своје место док сам скупуљао ноге поред седишта да је пропустим. Чим се сместила, рече ми неко мало дуже име, али настави даље да је за пријатеље само Берта. „Супер“, помислих, „прво па мушко! Значи да сам опет „добрио“ пријатеља“. Од непријатеља сам знао да се чувам, а од пријатеља су ми саветовали још родитељи да треба још више да се чувам.

Рано ујутру авион је слетео у Тел Авив, где се налази најбезбеднији аеродром на свету са најстрожом контролом, и зато је наш излазак са аеродрома потрајао прилично дуго. Питао сам БERTУ која је била испред мене по изласку са аеродрома, одакле могу да ухватим аутобус за Јерусалим. Рекла ми је да и она иде код својих родитеља који живе у Јерусалиму, а тамо и ради, па ћемо заједно аутобусом. Она је узела такси и тако стигосмо на аутобуску станицу. Нисмо дуго чекали аутобус и после два сата удобне вожње она ми рече да је ово испред нас Јерусалим. То испред нас није било атрактивно, само неко сиво камење, брежуљци прошарани смежураном сивом травом, а поред пута мале и неугледне куће са прљавим двориштима.

Берта ме загонетно погледа и рече тихо да само ја чујем:  
„Идем горе.“

„Где идеш горе?“, зачудих се ја, „па аутобус нема горњи спрат!“

„Ти изгледа о Јерусалиму не знаш баш ништа!“, одбруси ми она.

„А што бих па морао да знам! Као да ти о Београду нешто знаш!“

„Знам, како да не знам, ту сам као студент из Сарајева често долазила. Ја сам јеврејка и моји су једно време живели у Сарајеву, отац ми је имао златарску радњу на Баш-чаршији. Хајде да пређемо на српскохрватски.“

„Зашто да не!“, узвратих ја.

Сада сам се и ја представио. „Опа“, помислих, „каква срећа за мене! Каква миражчика, али штета само што није згодна, мада је лепушкаста“. Она настави сама даље:

„Идем горе, каже се кад се улази у овај град, подигнут на седамсто метара надморске висине који се простире на седам брежуљака.“

Кроз главу ми прође одмах мисао, да је као Рим јер и он је на седам брежуљака. Седам је иначе симболичан број у Израелу. Па упитах БERTУ:

„Зашто је град направљен усред пустиње, а колико видим из аутобуса све време на неплодном тлу и голом стењу, без воде и зеленила?“

„Не знам“, само слегну раменима. „Вероватно су у питању биле више духовне побуде“ Настави даље: „Изгледа да је на овом месту било предодређено да се сазида и током прохујалих векова преобрази у прекрасно, мирисно уточиште верника свих врста, припадника свих вероисповести, од Јевреја, православца и католика, као и чланова многоброј-

них верских секти. Од укупно четири и по милиона становника Израела, петсто хиљада живи у Јерусалиму, и то су претежно Јевреји.“

„А шта је са Арапима?“, упитих је ја.

„У овој земљи има око милион Арапа, Палестинаца, већином муслимана, затим католика и православних Јермена и Копта.“

Није успела да заврши јер смо стигли. Сишли смо из аутобуса, а као добродошлица дочекао нас је пријатан звук звона многобројних цркава и распеване молитве мујезина са врха витких минарета.

„Да смо стигли само мало пре, чули бисмо пуцањ топа који је означио крај строгог рамазанског поста и почетак обилатог обеда, ифтара.“

Хтео сам да се поздравим са Бертом кад ми она рече:

„Још је рано, одвешћу те до хотела за ходочаснике „Кинг Давид.“

Убрзо смо стигли у вазда узаврелу арапску четврт града. Берта се показала као права домаћица, обезбеђујући ми смештај у хотелу. Касније ми је било јасно зашто ме је оставила да сам чекам напољу, а не на рецепцији. Било је то зато што је за мене постојала резервација коју је неко платио, као и мој боравак у хотелу, а ја то не би требало да знам.

Са степеништа хотела који се налазио на малом узвишењу посматрао сам испод себе Јерусалим, па сам се питао да ли је лепши дању или ноћу. Могу само да замислим како изгледа обасјан торњевима и куполама стотина богомоља или као сада у свануће, кад се сунце рађа и чује само цвркулт птица. Овај чудесни град је мешавина свих градова на земљиној кугли. У том размишљању прекиде ме Берта дајући ми кључеве, односно неку картицу којом се као и у Дубаију отварају врата.

„Ствари су ти већ у соби, ево ти кључеви, али пасош обавезно остави у хотелски сеф и ево ти моја визиткарта па се видимо данас, рецимо у 12. Да ли важи?“ упита Берта гледајући ме право у очи.

Узимајући њену визиткарту и стављајући је немарно у џеп, само сам рекао:

„Важи! Скувај кафу: долазим!“

„Од кафе нема ништа јер ја кувам чај са ментом, а знам да ти волиш много јефтине мирисе.“

Нисам ни укапирао шта значи ова њена последња реченица. Она је значила да је Берта о мени знала све и, као што сам касније схватио, није се нашла случајно на седишту поред мене где је ненаметљиво постала мој водич, ваљда и заштитник.

Отишао сам право у ресторан на доручак и по свом обичају из Дубаија, понео две поморанце у џепу у собу. На њима је писало „Јафа“, сетих се те ознаке из детињства кад су у Свилајнац стигле прве поморанце и на папиру којим је била свака посебно увијена писало је „Јафа“. Али тада сам добијао поморанце као дете само једном годишње кад ми је био рођендан или су се носиле у болницу кад је неко био болестан. Истуширао сам се и тек на крају, кад сам се распаковао, погледа визиткарту. Схватио сам да морам да идем у неки научноистраживачки институт у оквиру њиховог универзитета, а та се институција звала „Рокфелер институција“. Знао сам ко је Рокфелер, то је онај милијардер што је финасирао изградњу зграде Уједињених нација у Њујорку и разметао се својим капиталом по свету. Нисам чекао да буде баш тачно време које ми је она сама одредила, јер сам био нестрпљив да видим тај древни град о коме сам толико слушао. Узео сам такси испред хотела и само показао визиткарту, а уместо институције Рокфелер он је само рекао: „Берта“.

„Берта! Ко је та Берта и да ли ти је то нека рођака па је познајеш?“ јер сам схватио на основу његовог понашања да је таксиста одлично познаје. Он ми одговори на хебрејском:

„Шта ти, странче, знаш о нашим младим и перспективним научницима који се често појављују на телевизији и чије се слике провлаче по новинама!“

Моје оскудно познавање хебрејског било је довољно да све схватим. Ништа није случајно, па ни Берта, игра је већ почела по сценарију који је неко написао. А ја као пајац или она дрвена лутка опет морам да одиграм ону улогу коју су ми наменили, а онај ко вуче конце иза кулиса бар сам се надао да зна шта ради. А колико зна, најбоље ми говори Цилетова и Ланетова смрт, а жао ми је и Фатиме.

Изашао сам испред једног великог парка из кога су излазили искључиво млади људи. И без натписа бих схватио да је то универзитет „Бен Гурион“. Лако сам у склопу тих зграда, питајући само неколико пута, пронашао институт на коме је великим црвеним словима писало „Рокфелер“. Имао сам још доста времена и зато сам обилазио парк, премештао се са клупе на клупу и гледао на сат. Кад је било око дванаест, ушао сам у ту мермерну зграду која више вреди него цела наша Војна академија, из које долазим. На портирници сам униформисаним и намргођеним стражарима показао визиткарту. Следио је преглед до голе коже: све сам очекивао, али такав преглед нисам.

Одвели су ме до једне канцеларије на другом спрату. Стражар се вратио, а ја сам остао сам испред огромних позлаћених врата. Таман кад сам им пришао да видим како се отварају јер нигде нисам видео кваку, врата се сама отворише. Помислио сам: „Баш сам глуп! Заборавио сам да су нам објашњавали да у свету свуда у развијеним земљама постоје сензори, а не кваке!“

Унутра су ме сачекале три лепо грађене девојке, али са шкорпионима на грудима. Овде је био обичан претрес, јер сам морао да пролазим кроз неки лук и да све што имам у џеповима ставим у неку корпу коју су оне ставиле на неку покретну траку. Сад су ме одвели у неку малу удобну просторију где сам се сместио у једну од неколико кожних фотела. Погледао сам на сат, још шест минута до дванаест. Узео сам са једног малог сточића неке њихове магазине и почео да их прелиставам само гледајући слике јер ми није падало на памет да се мучим са мојим оскудним хебрејским и да пробам да нешто прочитам. Тачно у 12 сати појавила се једна прелепа девојка, углађена, са лепим манирима и одмах сам уочио разлику имеђу ње и оних девојака полицајки или војника. Још нисам у стању да разликујем њихове униформе, јер нас то нису учили. Претпостављао сам да је то Бертина секретарица. Мало сам се изненадио јер је и она носила панталоне.

Девојка ми само климну главом и благо показа да кренем за њом. Иза следћих врата која се бешумно отворише указа се један масиван изрезбарен сто и, док сам му прилазио, посматрао сам на њему изрезбарене слике из Библије. Одмах сам на зиду уочио две огромне слике у позлаћеном раму, једна је била Исуса Христа, а друга Рокфелера. Испод слика, удобно заваљена седела је једна сасвим друга Берта, а не она скромна девојка из авиона и аутобуса. Устаде и полако ми показа руком да седнем на једну фотелу не баш тако близу ње. Прво што је проговорила било је:

„Тачан си као Швајцарац и ко би рекао, на први поглед не изгледаш да си Србин. Шалим се, знам да ти то није национална особина, а ни домаће васпитање, то је дресура из Војне академије. Прими моје саучешће поводом смрти твојих другова, а наших сарадника. Већ знаш да сте обучавани да је најлакше радити у пару, зато смо ти довели новог члана уместо њега.“

Инстинктивно сам помислио, односно пожелео да је то нека плавуша са шишкама. Уместо ње, на вратима се појави у спортској тренерци Зоран, који приђе Берти и поздрави се са њом некако енергично, а не као ја нежно кад сам јој прихватио руку са неким великим прстеном са седам звезди, ако сам их добро избројао. Очекивао сам да ће ме Зоран загрлити, али он стаде на метар од мене и поздрави ме салутирајући. Био сам збуњен да му нисам чак ни узвратио, само сам му рекао:

„Шта се глупираш, нисмо више у Војној академији! Седи овде поред мене.“

Берта је остала на свом месту, само је мало приближила своју фотељу. Гледала је час једно, г час другог; као да је покушавала да схвати коме да се обрати. Зато се обрати обојици са питањем.

„Да ли ви у Србији верујете у ђавола?“

„Не знам, неко верује а неко не верује“, почех ја срамежљиво.

Сад Берта, гледајући негде поред нас, поче мало уплашено или ми се тако учинило, да нас посматра. Почела је тихо.

„С обзиром на све ужасе које је донео двадесети век, нимало не изненађује чињеница да се после дужег времена вера у Ђавола данас нагло шири. Један преглед из 1962. године указује на то да је у САД вера у Ђавола од 1945. године процентуално порасла са седам на четрдесет осам одсто, с тим што се мора узети у обзир и оних двадесет процената који сматрају да је његово постојање вероватно.“

Берта настави даље:

„У Новом завету функција Ђавола је Христово противначело. Основна порука књиге Новог завета је спасење. Нас спасава Христос.“

Зоран је пажљиво слушао и одједном из чиста мира упита Берту:

„Од чега нас, Берта, спасава Исус Христ?“

„Оно од чега нас спасава је Ђаволова моћ.“

Сада сам се умешао и ја:

„Ако се, дакле, ђаволова моћ одбаци, шта онда бива, Берта?“

„Христова мисија спасења постаје бесмислена“, одговори Берта. „У Новом завету, Ђаво заузима главни положај јер је он Господов главни непријатељ.“

„Уколико Ђаво није апсолутно начело зла, (а он у Новом завету то свакако није) онда се неизбежно намеће питање како и зашто му је Бог дозволио, опраштао или наложио сва она недела која је у свом уништавајућем походу починио“?, упита Зоран.

„А Христос је као Син Божји повезан и поистовећен са Господом, па се сукоб Јехове и Сатане претвара у сукоб Исуса Христа и Сатане, зар не?“ наставих ја његову мисао.

Сад је Берта најзад дошла до речи па настави:

„У Новом завету се јасно уочава да Ђаво није господар космоса, већ је Ђаволово царство које се опажа као свет, супротстављено Божјем царству, које није од овога света. Нама не треба Нови завет, нама треба стварност где можемо да видимо да је Ђаво моћан, а овим светом влада од његовог самог почетка. Зато добри Господ шаље Исуса Христа да сруши моћ Ђавола и замени је новом моћи, Божјим царством.“

Садашње време, Ђаволово време супротстављено је Божјем времену које тек долази. Ђаво је господар природе, господар овог материјалног света. Ђаво проузрокује смрт, болести и сва друга зла. Свет су од самог почетка изопачили грех и његове последице. Ђаво је господар света, људи, јер

он по том свету слободно вршља и наводи на искушење оне којима се допада. Значи да Господ своју моћ над светом привремено препушта Сатани, јер сав свет лежи у злу. „На крају света, пред Христов други долазак, појавиће се Антихрист и завешће Божји народ. Антихрист је можда једна личност, а можда и ентитет у множини. Он је можда противник духовног царства, а можда и противник људи и материјалног света. Шта је од тога тачно, то ви и сви ми који смо укључени у овај „програм заустаљања ђаволове моћи“, треба да сазнамо да бисмо могли успешно да се боримо против те моћи, тог зла које прети да уништи цивилизацију на земљи.“

Кад је завршила, устаде и ми пођосмо за њом. Изненадио сам се што је Зоран све време ћутао, изгледа да је он нешто знао што ја нисам, па се вероватно уплашио, а имао је разлога после Цилетовог и Ланетовог губитка. Берта је пошла према лифту. Опет лифт, исто као у Дубаију и уместо из приземља где смо се налазили, да иде горе, он је пошао на доле. Не само фигуративно да се све ово дешава у подземљу, како би рекли обични људи, већ се све што је значајно дешава испод земље.

Кад смо се убрзо нашли у једној полумрачној просторији, Берта само плесну дланом о длан и просторију обасја јаким светлом. Горе је преовладало плаво, па су се полако са таванице спуштајући се на доле мењале боје и на самом поду се завршавало зеленим светлом. Испред себе угледао сам једну катедру. Како су ми после објаснили, била је од маслиновог дрвета донетог са Маслинове горе. Катедра је такође била изрезбарена мотивима из Новог завета. Испред катедре било је полукружно распоређено неких десетак редова са отприлике исто толико кожних седишта; то је био неки минијатурни амфитеатар. Све троје смо се сместили у те кожне фотеле. Радознао сам прешао руком по кожној фотели, али први пут у животу осетио сам нешто тако чудно. Није

некако мекана као фотеле у кабинету нашег начелника у Академији. Некао је оштра, груба, па сам питао Берту од које материјала ова фотела. „Од камиле“, рекла је кратко и беше ме жао те јадне камиле. Из размишљања о камили одједном ме је тргнула нека необична светлост која је обасјала нашу просторију. Одједном се на свим зидовима појавише фреске: доминирале су огромне фреске Исуса Христа и Богородице, али били су ту и сви остали свеци, док је на другом крају доминирала фреска или слика (више нисам био сигуран да ли је то фреска или слика) слика Тајне вечере. То је остављало на мене снажан утисак. Нисам ни приметио како су се око стубова који су се налазили на угловима ове просторије, појавила одједном кандила која горе. Некако ми се учинило да сам осетио мирис тамјана или сам то уобразио јер је све сада подсећало на неку хришћанску цркву. Појавила се и нека група људи у европским оделима који заузеше места око нас, а један најстарији од њих са седом косом и кратко подшишаном седом брадицом приђе катедри и зачуо сам глас на чистом српскохрватском језику. У трену сам схватио са часова из академије да је техника и то омогућила: он је у ствари говорио на неком свом или европском језику, а ми смо добијали превод на српскохрватском језику. Уосталом, за то су и служиле минијатурне слушалице које сам ставио преко браде.

Пожелио нам је добродошлицу, изразио је жаљење због догађаја у Дубаију, али је нагласио да свака револуција једе своју децу па и ова, да су и поред најбољег обезбеђења могући пропусти, а да не зависи само од њих већ и од наше опрезности и сналажљивости и наше обуке да избегнемо оно што се избећи може.

Представио се. Професор Цигел био је декан на овом универзитету, на катедри за истраживање теологије. Његово име нам није ништа значило.

Такође ни његово предавање о Ђаволу није донело ништа ново, ништа што већ нисмо знали. Суштина предавања је била да се објасни да поред Лонгијевог копља, које је пронађено и уништено у ливници у Дубаију, постоје и делови дрвеног крста са Распећа на којима су остали трагови ДНК-а Исуса Христа и то се може употребити за клонирање лажног Месије, који ће доћи, како је најавила Библија. Колико сам упознат, доктор Ничеван је то у Индији пронашао и уништио. Такође постоје и ексери којима је Исус закуцан, затим камен из гробнице на коме је Исус лежао. А најважнији део је свакако Свети грал, пехар у коме је сакупљена Исусова крв која је запечаћена воском. Задатак свих нас који се налазимо у том пројекту је да то спречимо, да пронађемо пре Владара из сенке и да све то уништимо.

Професор Цигел је наставио даље:

„За разлику од Старог завета, Ђаво Новог завета није схваћен олако, он више није узгредна и периферна фигура. Мисија спасења са којом Исус долази на земљу поима се не само као супротстављање Ђаволовој моћи, то је поента Новог завета. Свет је пун јада, патње и бола, али тамо негде, с оне стране Сатанине моћи, постоји још већа моћ која том јаду и том болу даје пуни смисао. Појединци зло опажају и даље. Војник који крвари, осакаћено и унакажено дете, старица у опустошеном селу, убијени талац, силована жена, нису апстракције, него стварни људи који истински пате. Отелотворења зла одржала су се до данас, она дакле постоје у нашем материјалистичком свету, о чему сведочи и интересовање за ђавола, и тако треба схватити ову вашу мисију.

Господ, да би нас казнио за почињене грехове, дао је Ђаволу моћ над нама, а Христу улогу да нас ослободи Ђаволове власти.

Суочимо се са чињеницама. Постојање је везано за зло и зло потиче из постојања. Постојање се рађа из зла. Без

Бога не би било људи. Али да ли би било људи, да ли би било историје без Луцифера и зла? У људској историји, боље речено праисторији, побуна анђела представља кључну етапу. Луцифер упућује изазов Богу и из тог изазова настаје историја. Он је принц овог земаљског света, али нипошто зато што су људи зли, зар нема добрих људи? Нити зато што је свет проклет, јер је, напротив, благословен. Старење, простор и време, смрт, носе белег зла и потичу од Луцифера. Сада Луцифер, анђеосветлости, постаје анђеосветлост. Простор, време и мисао главно су поприште очајничке битке Луцифера против Бога. Они представљају саму побуну.“

Професор Цигел је завршио своје излагање са констатацијом да је за данас доста, тек да схватимо који је смисао наше мисије и оквирни део нашег програма који треба да постепено остварујемо, што брже – то боље. Сви смо умали јер се нагло променило светло, а и све фреске су нестале са зидова и уместо њих појавила се огромна слика Маслинове горе са својим манастирима и са својим очаравајућим погледом на зидине старог дела града Јерусалима.

Нашли смо се убрзо код Берте, попили чај од менте, како ми је и обећала. Она нам предложи да мало погледамо Јерусалим кад смо већ ту, јер наш боравак овде са овим предавањем није још завршен. Чекају неког другог професора који долази из Америке да би наставили ову нашу обуку или боље речено испирање мозга. Док сам испијао полако свој чај, ја се обратих Берти.

„Берта, некако подсвесно сам се надао да су то само бајке, приче и легенде, да никакав Ђаво заправо и не постоји, да су то људи измислили да би само плашили једни друге, као што се деца плаше вештицама, а сва деца знају да вештице не постоје.“

„А да ли је баш тако?“, Берта одговори врло кратко. „Надам се да вас двојица делите ово моје мишљење које је идентично ономе што сте чули од професора Цигла.“

Као што је Ђаво покушао да уништи поштовање Бога на небу, због чега је и најурен и постао пали анђео, тако он данас, овде на Земљи, инспирише светску заверу која делује скривено од очију јавности, а чији је циљ уништење хришћанске вере и успостављање владе Антихриста, а наш је задатак да га спречимо. То је суштина свих ових предавања: да схватите да Антихрист није измишљена бајка, да он стварно постоји и да ни ми нисмо бајка и ми стварно постојимо и наш је задатак да их спречимо у њиховој намери да овладају светом.“

Берта заврши своје излагање, одмах устаде и гледајући нас обојицу у очи само кратко рече:

„Сада сте слободни, даћу вам нашег водича па са њим погледајте град.“

У том тренутку уђе један леп младић који се поздравио са Бертом, затим са нама и на чистом српскохрватском језику рекао да се зове Давор Салон, да се родио у Београду, да је завршио Филолошки факултет, да је радио дуго у туристичкој агенцији „Путник“ у Београду. Сада живи и ради у Јерусалиму. Баш сам се обрадовао да не морам да употребљавам свој лош хебрејски.

Чим смо изашли напоље, рекао сам Давору да почне обилазак по свом избору, као да је Путников водич. Он стави прст испред носа имитирајући микрофон и поче:

„Драги путници, налазимо се у Јерусалиму“, почео је да се смеје и упита нас враголасто да ли је добро. Убрзо смо се нашли у таксију.

Прва тачка нам је било брдо Скопус, надомак Маслинове горе, највише од седам брежуљака на којима се простире Је-

русалим, а одатле се град пружа као на длану. Зоран се одушевио:

„Какав задивљујући поглед на Свети град, на старе зидине града, цркву на падинама Маслинове горе!“

Давор нам објасни да на овој падини што је видимо испред себе доминира руски манастир Вазнесења који је саграђен на месту одакле се Исус узнео на небо. Величанственом панорамом доминира огромна златаста купола Омарове џамије и минарет, нешто мање џамија Ел Акса. Златна купола Ел-Аксе доминира градом. Пошто је био ведар дан, дао ми је доглед да погледам мало боље и показао ми руком где да гледам. Видела се велика тамна купола Цркве Светог гроба. У даљини, на хоризонту види се беличаста црта Мртвог мора, која се јасно оцртала. Зоран је питао Давора шта је ово иза нас, а он му одговори:

„То је Руска црква Марије Магдалене, која се рестаурира баш сада.“

Питао нас је Давор да ли хоћемо да наставимо таксијем или да мало протегнемо ноге. Пошто смо били на врху Маслинове горе, протезањем ногу се подразумевао силазак низ брдо, што није лоша идеја.

Пешице, полако спуштајући се обишли смо Капелу Божјих суза, место где је Исус први пут бичеван и где је лио сузе; одмах поред ње и Цркву Оче-наш. У самом дворишту на белим зидовима исписано је „Оче наш“ на многим светским језицима. Баш сам се обрадовао кад сам видео натпис и на српском. Пролазећи на самој падини поред неког интересантног гробља, Давор нам објасни да је то старо јеврејско гробље и да закуп једног гроба кошта милион долара.

„Даворе, зашто је тако скупо?“, јави се Зоран.

„Скупо је јер по легенди се каже да кад Исус дође и поведе све праведнике са собом, прво ће повести ове који леже на овом гробљу испод Маслинове горе.“

Испод гробља, у самом подножју падине, чује се тихо жуборење воде. То је био поток којим се стари Јерусалим снабдевао водом. Око тог потока је краљ Давид подигао Јерусалим, објаснио нам је Давор. И тако, спуштајући се, дођосмо до самог краја падине и нађосмо се међу неким старим маслинама.

„То је чувени Гетсимански врт и овде је издат и ухваћен Исус“, рече Давор.

„Даворе, а колико су старе ове маслине?“, упитах ја.

„Старе су преко две хиљаде година и тако су научници проценили да су оне из доба Исуса Христа.“

Како је леп осећај додиривати и миловати неку од маслина са сазнањем да је међу њима био Исус, где су га и ухватили.

За кратко смо Зоран и ја остали сами наслоњени на маслине док је Давор отишао негде да купи свима нешто за ручак. Убрзо се појавио са неким сендвичима. Седели смо на некој дрвеној клупи. На пола сендвича сам застао, одложио га, и упитао Давора:

„Сада се поставља питање: шта би се десило у свемиру, посебно на једној забитој малој планети коју знамо по имену Земља, да је Луцифер остао потчињен Богу?“

Давор тада одложи свој сендвич, попи гутљај сока и поче да ми објашњава:

„Тада не би било змије, ни кушања Еве, ни јабуке коју су, једно за другим, загризли жена и мушкарац. Не би било побуне анђела. Луцифер не би упутио изазов Творцу свега постојећег. Стварни свет, свет рада, патње и смрти, не би видео светлост дана. Историја се не би одвијала.“

Кад смо се мало поткрепили сендвичима и конзервом кока-коле, мало ми се повратило расположење јер је све ово

био напор за мој мали ограничени мозак – толико информација за тако кратко време.

„Даворе, одкад си ти у овом програму?“

„Од оног дана када су ме врбовали док сам студирао, па су ми плаћали поаледње две године студија, а сад то морам да одрадим. Али то ми више није обавеза, него ми је постало задовољство. Знам и да су вас врбовали на Војној академији и да је тамо школовање бесплатно, али ви не морате ништа да одрадите као ја. Вас јесу врбовали, као и многе друге за које ви не знате, али ви сте се сами добровољно јавили за овај пројекат. Мислили сте да је то игра и бесплатно путовање по свету. Ето, на самом почетку ваш колега са академије, колико сам чуо од моје шефице Берте, то је платио главом.“

„Кад смо већ овде, хајде на брзину да погледамо нешто прелепо што се налази у овом врту“, рече Давор.

У самом врту налази се најлепшта црква саграђена у овом граду. Зове се Базилика Агоније. Њу је пројектовао италијански архитекта Антонио Белучи. Видели смо да је то тамна црква са сводом на коме трепере звезде, што симболише ноћ. Олтар је од оригиналног камена на који се бацио Исус. Како се примичемо олтару, све више се појачава светлост. Убрзо смо се нашли напољу и, после само неколико стотина метара, указа нам се следећа црква, само преко пута, са друге стране улице. Католичка црква Доминацијон, што нам је Давор превео као „Спава нација“. Црква је направљена на месту где се верује да је била Богородичина кућа.

Сад нам је Давор објаснио да се не тражи само Свети грал у коме се мисли да се налази запечаћена крв Исуса Христа, већ и дрвени крст са Распећа. Схватио сам да Давор не зна да је то пронађено и уништено у Индији и било ми је чудно да он не зна, и то је била прва сумња да у Давора немају довољно поверења.



„Сада хоћу да вас Србе изненадим. Е па, видите, ова црква је изграђена на рушевинама Српске цркве. Кад је Растко, тј. Свети Сава, дошао на прво ходочашће у свету земљу, наишао је на ово место на коме су биле неке рушевине и дао је новац да се направи велика црква која је обухватила Салу Тајне вечере и Богородичину кућу и то је тада била највећа црква у Јерусалиму. Ту цркву су срушили муслимани и остао је само један мали део у Сали Тајне вечере. С обзиром на то да се испод цркве налази гроб краља Давида, муслимани се не базирају на то, него цркву претварају у џамију. Дошло је до сукоба три вере. Јевреји су говорили: ово је гроб краља Давида, муслимани су говорили: ово је џамија, а хришћани су говорили: ово је Сала Тајне вечере. Статус кво је донела Британска влада, а преузео је Израел. То значи: није ни црква, није ни синагога, није ни џамија, а сви могу да се моле, свако на свом одређеном месту, али не може да се врши званични верски обред.“

Док смо полако разгледали, нисмо ни приметили да су нам пришли неки људи са традиционалним јеврејским шеширима које носе само ортодоксни јевреји. Пришли су Давору, показали су му неку легитимацију. Давор се окренуо нама и само кратко рекао да пођемо са њима. Испред је чекао један велики војни џип и ми смо ушли. Возач је био униформисан; поред нас тројице била су још четири цивила. Један најнижи од њих у црном и беспрекорно испегланом сакоу на коме су се истицала жута крупна дугмад, обрати се Зорану и мени на одличном немачком језику:

„Добро дошли у Израел и од сада сте власништво МОСАД-а.“

Само сам се кисело насмејао, помислио сам: „Овај пут сте погрешили иако вас бије глас да сте најбоља обавештајна служба у свету. Ми не знамо управо ништа и немају шта од нас да дознају.“

Зато смо били хладни и посматрали смо Јерусалим из затвореног сивомаслиностаога џипа. Одједном испред нас хаос, закрчен саобраћај, полиција на све стране, чује се завијање санитарских кола. Давор је само прокоментарисао:

„Зар опет, мајку им палестинску. Ту ђубрад треба побити или иселити из Јерусалима!“

Један од ове четворице извадио је свој токи-воки и разговарао кратко са неким. Колико сам ја разумео, радило се о жени бомбашу, самоубици која је ушла у кафић где се састају Јевреји и Палестинци и разнела се, пославши у смрт и многе недужне девојке и младиће. Возач је одмах окренуо џип и пошли смо другим путем, вероватно неким околним јер се право није могло. Џип се кретао полако; видео сам многа уплакана лица: на неким се видео страх, а на неким отворен бес. То је цена коју су плаћали због окупације Палестине. Давор није уопште узрујан због људи из МОСАД-а, јер вероватно зна где нас воде, а надам се да нисмо киднаповани. Давор је наставио да нам објашњава:

„Ово где сада пролазимо, то су Врата смећа, то је један велики бетонски лук, ту је Исус ушао у Јерусалим на магарцу, а ми са великим војним џипом.“

Наставља Давор даље не губећи време:

„Ово са ваше десне стране је једна од највећих знаменитости Јерусалима.“

Видели смо једну велику скулптуру на отвореном простору, седмокраки свети свећњак – менору.

„Менора се пали о празницима у синагогама и јеврејским домовима, а налази се и у грбу Израела. Сада управо пролазимо поред Израелског парламента Кнесет и у њему се налази такође чувена менора.“

Није нам требао Даворов коментар јер смо схватили да управо пролазимо поред музеја археологије који је подигао

Рокфелер. Рокфелер није био Јеврејин, али га има свуда у Јерусалиму, јер је он финасирао сва археолошка истраживања.

Одједном смо се зауставили и двојица остадоше у возилу, док су друга двојица изашла. Рекоше и нама да изађемо. Зоран и ја ишли смо са Давором, док је један од њих ишао испред нас, а други нас је пратио. Одједном је Давору zazвонио телефон, узео је слушалицу и одмах сам укапирао да он разговара са оним агентом испред. Долазимо до стражара испред једне дрвене стражарнице и ту су нас претресли. Чим смо их прошли, одмах сам запазио широк трг и препознао сам са слика чувени Зид плача. Сетио сам се одмах да је то био први велики хебрејски храм који је саградио Давидов син, Соломон. То је било оличење тадашње државе које је порушио Тит Андроник. Неуморни Јевреји су храм поново сазидали, али након извесног времена он је поново разорен. Од храма је остао само један једини зид, западни, чувени Зид плача, који је за Јевреје светиња. Обичај је да у пукотине зида посетиоци оставе цедуље са молбом да им Бог испуни жеље. Давор је нешто рекао Зорану и он се одвојио од нас и отишао према зиду. Питао сам Давора где је Зоран отишао и зашто иде тамо десно где жене остављају цедуље, а не лево где идемо ми. Нисам понео ниједну цедуљу са исписаним жељама, јер нисам ни знао да ћу се наћи овде. Посматрао сам Зорана, видео сам да испред њега иде нека забрађена Јеврејка са зеленим шалом и ставља своју цедуљу у отворе који се налазе на самом зиду. Чим се она склонила, видео сам да је Зоран пришао, завукао руку и цедуљу ставио у џеп. Мада сам укапирао, ипак ми је Зоран увече на вечери рекао да му је Берта задала задатак да узме онај папир што је оставила жена са зеленим шалом или марамом обмотаном око главе и да га преда Давору. Кад смо хтели да уђемо поново у џип, није га било, као ни оних агената из МОСАД-а. Зоран ми је потражио хемијску оловку. Дао сам му и он је извадио из

џепа цедуљу и на полеђину ставио неку петокраку. Није ми било баш јасно шта ради, а није ме ни интересовало.

Застао сам у хладовини зида који се простирао око старог дела града, а зид је направио јерусалимски краљ Езекија како би заштитио Јерусалим од најезде Асиријаца са севера. Ускоро стиже и Давор носећи карте. Прешли смо преко трга Харем еш Шериф, показали наше карте на улазу у један прелепи огромни комплекс. Испред нас, у свој својој лепоти, стоји џамија Ел Акса, треће највеће светилиште ислама. Њена златна купола доминира градом и то смо прво запазили са Маслинове горе. Давор рече Зорану да му цедуљу стави у сендвич и тако да му је да. Зоран је то учинио. Ушли смо изувени у џамију и стварно је то био празник за очи. Био је унутра некакав полумрак, а ту се молило неколико стотина људи. Сви су имали испод себе мале серцаде, ћилимове на којима су се молили. Осећао се мирис знојавих тела. Ту се нисмо уопште задржавали. Узели смо своје ципеле и убрзо смо напустили то муслиманско светилиште. Сели смо на неку бетонску врло неудобну клупу и схватио сам да Давор некога чека. Око нас су голубуви тражили коју мрвицу, а Зоран се сажалио на њих, отишао до суседног киоска и купио неке кифле, нама је дао по једну, а он је почео да храни голубове. Одувек сам знао да има добру душу.

Док смо се досађивали, искористио сам прилику да упитам Давора.

„Даворе, шта би било са људима и са историјом уопште да није било Луцифера, да он није избачен у овај материјални свет?“

Давору је било досадно и као да је једва чекао да га нешто питам да скратимо време. Није журио са одговором, прво је мало размислио, затим поче:

„Чар, заводљивост, моћ опчињавања коју принц овог света испољава на учесницима историје, потичу напросто из

Луциферове улоге у отпочињању те историје. Без сумње, да није Луцифера, опет би било људи, пошто би Божја љубав била довољна да их створи. Али не би било историје. Не, не би било историје да нема зла. Владала би срећа свих рајева, што небеских што земаљских, било би уживање, али не би било историје. Не би било умора, патње, искушења, дугих путовања преко ужарених пустиња или безводног стења и спржене траве у великим исушеним равницама, ледене хладноће степа ноћу, кад се реке замрзну. Не би било неуспеха, пораза, понижења ни мучења, ступања на власт, стрељања у бледа јутра, ниједно дете не би заплакало. Не би било болести, не би било стрепње за вољена бића, ни умора, ни збуњености, ни горчине у срцу, ни главе која пуца увече под хиљадама притисака једног кретенског постојања. Не би било великих битака, не би било падања ни спорог уздизања, ни тешког рађања, ни пораза ни победе, ни страхова ни нада. Било би одмора и мира. Али то није историја.

Да није било зла и да није било Луцифера, не бисмо искусили трагање за истином, не би било ни ове наше мисије спасења човечанства, које трага за истином, јер бисмо пливали у истини и добру. Не бисмо имали чему да се надамо, пошто би нам све било дато. Не бисмо имали шта да очекујемо, пошто би све било ту. Како да не видимо шта смо због Луцифера изгубили, а шта добили! Њему дугујемо мржњу и зебњу, освету и пад, сумњу и знање и филозофију и књижевност. Не бисмо били оно што јесмо да се анђеосветлости не мота у сенци иза нас. Верујемо ли да смо довољно лепо, довољно добри, довољно блиски истини, да бисмо били иускључиво Божје дело? У нама има зла и понекад волимо то зло. Политичари, песници, убице, љубавници, непрестано нам довикују, баш као и ратне вође и друмски разбојници да у злу има и лепоте. Људско биће је потпуно на Божјој страни, али историју и живот Богу отима анђеоско таме и дух зла.

Прво Луциферово оправдање јесте да га је створио Бог, друго је да нико после Бога не би дао свету толико непредвидљивости, тајни, узбуђења, толико опчињености и на крају крајева, толико сурове лепоте, колико му је дао Луцифер.“ Овде је Давор нагло прекинуо своју причу.

У том поплочаном делу дворишта Давор се нагло зауставио и само нам је рекао да радимо оно што и он. Бацио се на земљу испред нас и почео да се клања као прави муслимански верник. То смо радили и нас двојица, мада не тако вешто као он, тако да сам осетио мирис прашине на свом носу. Тек лежећи сам приметио да нас једна муслиманка снима камером. Знали смо да нас зумира, само нисмо знали зашто. Кад смо устали, Давор је вратио онај сендвич Зорану и рекао му да дискретно извади цедуљу, и да је задржи да је он не би изгубио. У том нам приђе она забрађена муслиманка. Кад сам је погледао очи у очи, препознао сам БERTУ. Само нам је климнула главом и Зорану рекла како јој се баш једе неки сендвич. Гледала га је својим сивим металним очима од којих ме подилазила језа. Зоран јој је дао сендвич са цедуљом која је била у њему.

Замолила је Давора да је слика. Она се намештала у разним позама, а он је снимао. Зоран ми кратко рече:

„Ону оригиналну цедуљу дао сам Давору и обележио сам је малом петокраком, а он ми је вратио необележену цедуљу. Значи да је у џамији заменио, тако да сам ја сада дао погрешну цедуљу БERTИ.“

„Да ли си нешто запамтио?“, упитао сам га.

„Не, нешто је било написано на неком мени неразумљивом језику, можда арамејском, једино је писало на латинском ТАЛПИОТ.“

Ништа се то мени није свиђало. Давор је убрзо дошао и рече нам да смо за данас слободни, па ако хоћемо можемо да одемо да видимо Меморијални комплекс намењен жртвама

настрадалим у фашистичким логорима прошлог рата, у којима је изгубило живот око шест милиона Јевреја. Стигли смо таксијем после краће возње, добили слушалице и добили смо једног брадатог ортодоксног Јеврејина за водича. Ишли смо посматрајући фотографије и слушајући објашњења нашег водича. На крају улазимо у једну полукружну просторију, где је била потпуна помрчина, где у помрчини, као на огромном небеском своду, вечно гори по једна свећа за свако дете, претворено после смрти у звезду, где као из даљине допире продоран глас који неуморно понавља њихова имена, године и логоре у којима су настрадали. Подилази ме језа. Пошто су ми се очи навикле на мрак, разазнах мало даље, наслоњене на ограду, Давора и Зорана како посматрају све ово. Одједном, из слушалица чуо сам мушки глас како нам се на добром хебрејском језику, обраћа:

„Да ли је цедуља коју је Зоран дао Давору, а овај му је после вратио, иста? Знаш да је твој друг добро обучен и да је сигурно обележио ту цедуљу да би је контролисао.“

Видео сам да је враг однео шалу и препознао сам глас професора Цигела и само сам кратко рекао да није иста, била је обележена петокраком, а замењена је у џамији.

Тај невидљиви глас ми се опет обратио:

„Сада обавезно замолите Давора да видите гору Херцел, али обавезно запамти: гору Херцел.“

Запамтио сам. Прво сам помислио да је то професор Цигел, али нисам био сигуран. Кад смо се нашли напољу, замолио сам Давора да видимо гору Херцел. Он се у почетку опирао и прокоментарисао:

„Па немате тамо шта да видите! На њој се сахрањују великани новије израелске историје.“

Ја нисам ни знао, а ни чуо за ту гору, али сам био толико упоран да сам му рекао да ако он неће, ја ћу отићи сам.

Схватио је да сам упоран, а није смео да ме пусти самога јер одговара за моју безбедност. Било је то близу и наставили смо пешице. То је у ствари било меморијално гробље Јад Вашем. Шетали смо полако поред гробова. Давор нам ништа није објашњавао. Гробље је једино било интересантно као један предиван парк са дивним травњацима, а по њему гробови.

Пут нас је водио једном бетонском стазом и кад смо угледали свеже ископану раку, тада је Давор први пут проговорио:

„Није лоше бити сахрањен овде у овом предивном травњаку, кога окружује прелепо цвеће, чак је у близини и водоскок.“

Није јадник ни сањао да ће му се жеља тако брзо испунити. На очима сам осетио неки повез; нисам ни чуо, а ни приметио да ми је неко био иза леђа. Чуо сам неколико пригушених хитаца. Одмах сам знао да је то шкорпион са пригушивачем. Неко ме је држао под руку и ишли смо полако, као да смо чекали некога. Чуо сам јасно ударање лопате и ашова који су затрпавали некога. Али кога? У самом травњаку је био неки ауто у који смо ушли. Скинули су ми повез и угледао сам Зорана поред себе. Обрадовао сам се као никад до тада. Познао сам тројицу из МОСАД-а који су нас возили. Ово није био дип, већ нека лимузина, али не нарочито луксузна. Пошли смо, али Давор није био са нама и све ми је било јасно. Он је радио за МОСАД, али изгледа и за још некога, а ми смо изгледа опет били мамац да ухвате њега као у Дубаију кад је своју двоструку игру платила Фатима. Извукао сам брзо закључак: са њима нема играња, а ни двоструке игре. Играј по правилима како су нас учили и живећеш мало дуже.

Лимузина се зауставила, како сам проценио, негде у центру, поред неког великог комбија на коме су насликани пекарски производи, јер комби је превозио хлеб. Кад смо изашли

из кола, приђоше нам две девојке у мини сукњама, смешкајући се и предложише нам да дођемо иза комбија. Ми смо их послушали, кад се одједном отворише врата комбија и на вратима се појави још једна девојка која нам на енглеском рече:

„Уђите, јер знам да волите врућ хлеб.“

Ми онако као хипнотисани уђосмо за њом у комби. Одједном се врата залупише и упали се светло.

„Сада, молим вас, пресвучите се! Ево вам гардероба.“

Знали су изгледа све, па и наше величине. Када сам навукао велики црвени качкет, обукао жуту мајицу на којој је писало Компас Љубљана, неке панталонице са шареним цветићима три четврт, добио сам и фото-апарат који сам морао да ставим на груди и тако, прерушен у неког туристу, изашао из комбија. Зоран је био смешан, као да је дошао са Хаваја, имао је кошуљу хавајку, и качкет који је био опшивен неком златном жицом са рељефним слоновима, а изнад тога је писало „Патаја“. То је једно чувено летовалиште на Тајланду. Пришле су нам оне две девојке у мини сукњама, једна је пришла мени и пружиола малу маљаву руку и само кратко рекла „Хурва“. Нисам добро чуо, мислио сам да се пребацила за једно прво слово, па сам се мало и обрадовао. „По сукњи сам видео да си курва“, помислио сам и није било потребно да ми то наглашава.

Убрзо сам схватио да се налазимо у арменској четврти Јерусалима. Хурва ме је држала под руку; мало је причала, а кад смо прошли пар улица, само је благо рекла како се нада да сам приметио да смо стигли у јеврејску четврт. Схватио сам одмах јер сам на самом тргу видео синагогу. У том кварту Маескарин сретао сам најпобожније људе света, са дугим кафтанима и све жене су биле са марамама. Више ме је занимао ортодоксни свет Јевреја, поред кога смо пролазили, него моја нова, вероватно опасна, играчка. Прошли смо главном

улицом Кардо. Успут смо разгледали остатке Јерусалима из 7. века пре Христа. Одједном смо нагло скренули у једно уско сокаче и после пар корака застали испред једне камене куће са изрезбареним вратима и зеленим прозорима. Види се да је кућа стара по маховини која се ухватила по цреповима, а лоза се лењо извијала на спољнем делу куће. Хурва је старим звекиром који је био закачен на та дрвена масивна врата најавила наш долазак. Врата се отворише и на њима се појави један огроман црнац, који се представио и рекао да је из Етиопије. Уопште нисам приметио да нема Зорана и његове пратиље. Моја другарица Хурва само ми показа своје беле зубе и процеди лењо кроз њих: „ћао“, окрете се и оде. Остао сам сам са тим црнцем који ме је увео у једну велику собу са тапацираним седиштима поређаним у круг. На средини је био сто за којим су седела три брадата, мрка човека са капицама на глави. Све капице су биле љубичасте. Један од њих ме јавно представи и рече моје име које није било тачно и још рече да сам из Мађарске. Двострука лаж – не знам због чега, али вероватно он зна. Ја сам прихватио понуђену столицу коју ми је дао црнац из Етиопије. Изгледа да сам закаснио јер сам приметио да сам дошао на неко предавање или дискусију која је већ била у току.

Они су наизменично причали, упадали један другоме у реч, допуњавали се, а суштина њиховог излагања је била да Протокол сијамских мудраца представља стратегијски план јеврејског народа за освајање света. Такође су нагласили да је званични став државе Израела да то није тачно и да је то све чиста измишљотина. Он је сачињен на тајном ционистичком конгресу у Базелу 1897. године и већ је у великој мери примењен у дело са свим оним што се у њему предвиђа.

Природно је да је та чињеница изазвала оправдану реакцију код нејевреја, а нарочито код оних нејевреја који су били на највишем ступњу цивилизације, науке, културе и умет-

ности, а то су Немци. Немци, на челу са Хитлером, са аријевском идеологијом, покушали су да их зауставе и дошло је до Другог светског рата. Знамо како се то све завршило, односно свесни смо тога да их нису зауставили.

Сада је устао један човек са руском капом, узео микрофон и почео на енглеском да објашњава даље. Сви смо се претворили у уво, док је владала гробна тишина. Представио се, зове се Григорије, а за пријатеље је једноставно Гриша. Почео је Гриша оштро, као да жури да не изгуби авион.

„Болшевизам је, као што ћемо видети, јеврејски производ, који они под изговором „опште користи“ свесно користе убијајући у човеку оно што га чини човеком, уништавају његову душу и све моралне вредности, истовремено одузимањем сваке посебности, претварајући и самог човека у обичан број. Тај исти болшевизам, који је народ у свом искреном и идеалистичком усмерењу замишљао као нешто сасвим друго, прети да преплави цео свет. Мислим да ће брзо схватити да не могу то више држати под контролом због милијарду Кинеза и милијарду муслимана и биће принуђени да то униште преко ноћи. Цео Совјетски Савез, цела Гвоздена завеса, страшни КГБ, феноменална војна индустрија, та светска сила, за неколико деценија пашће као кула од карата. Питате се како је могуће? Ко ће је срушити без атомског рата? Нико“, наставио је Гриша даље, „обрушиће се изнутра, тај Берлински зид опасан струјом, сам ће отворити своје капије.“

Најзад сам се јавио ја сав нестрпљив да поставим питање као добар питамац одгајан у духу комунизма:

„Како је то могуће?“

„Па могуће је“, настави Гриша, „Совјетским Савезом никада нису управљали Руси, нити се комунизмом руководило из Москве, већ из Вашингтона и Лондона. Совјетским Савезом управљају Јевреји и они ће га срушити без зрна барута

јер ће он одиграти своју светску улогу и никоме више неће требати.“

Одмах сам помислио: „Па тако ће проћи и Југославија!“, али ништа нисам рекао.

Кад је Гриша завршио ушла је једна жена, представи се као Мери, долази са Флориде из Америке. За разлику од претходних саговорника, почела је нежно, али врло енергично. Сада се зна да је масонерија, помислих у себи, слободно зидарство, слепо оружје и апсолутни извршни орган „јеврејских светих мудраца“ помоћу којег јеврејство фактички, иако тајно, управља безмало целим светом, али нисам баш сигуран. Протоколе сам имао прилике да прочитам из књига које сам узимао крадом из Соњине приватне библиотеке у Белом двору на Дедињу. Мени су многе чињенице из свакодневног живота постале јасне. Наша култура, наш опстанак као слободних живих бића је у опасности. Управо гђа Мери је то својим предавањем то потврђивала, кад је рекла да ће између бившег изабраног Божјег народа Јевреја који се одметнуо од Бога и пришао Сатани, односно Луциферу, првом Анђелу који се први одметнуо од Бога, и свих осталих народа, доћи до борбе између добра и зла. Професорка Мери попила је мало воде из ње и настави даље:

„Прво ће морати да се појави Исус Христ, не у физичком облику, него као Бог који ће ући у срца свих људи који верују у њега. Затим ће се на свим странама, у свим државама дићи један огроман талас антисемитизма, чим народи уз Исусову помоћ уоче истину, једину и страшну.“

Није стигла да заврши своје предавање, јер тихо уђе у просторију у наранцастој одори са наранцастом капом на глави нека прилика. Сви падоше ничице пред њим, а то сам инстинктивно урадио и ја.

Рекао је не представљајући се:

„Устаните, браћо и сестре!“ То је повикао што год је могао јаче и наставио:

„Да, тачно је да ће се појавити Исус, али пре њега ће се појавити лажни Исус, лажни Месија, како су пророчанства из Библије предвидела. Ми смо спремни да то спречимо, да ли је тако браћо и сестре?“

Загрми просторија од педесетак сливених гласова у један. „Тако је!“ Једино сам ја у себи рекао, „Е, баш нисам сигуран да је тако.“ Састанак се завршио врло брзо.

Док сам излазио на свеж ваздух, у глави ми је бубњало. Ко сам ја заправо, где сам то, шта ја уопште радим и шта се очекује од мене? Сетих се Фатиме: стрпљен, спашен. Древни и тесни стари Јерусалим врио је од френетичне активности. Хођао сам где и сви хришћани, уским сокачетом, Виа Долореса, путем туге, низом кривудавих и поплочаних сокака на путу до Распећа. Тим путем се некада давно успињао изубијани и крвави Исус носећи тешко бреме ка Голготи. Већ је падао мрак. Нико ми није прилазио. Очекивао сам Зорана и оне две девојке. Нека тиштећа оморина мешала се са опојним поветарцем обагаћеним мирисом егзотичних уља са прастарих егзотичних пијаца. Ја сам се пробијао кроз Јерусалим, кроз непрегледно обиље хране за чула. Одједном сам чуо поред себе женски глас:

„Господине, да ли вам је потребан водич? Са мном се никада нећете изгубити. Све ћу вам показати, а ако сте заинтересовани, могу Вас сутра одвести на најновије археолошко налазиште које се налази између Јерусалима и Витлејема.“

„Како се зове то место и где се налази?“ упитах је радознано.

„Место се зове Талпиот и налази се на палестинској територији.“

„А како се ти зовеш, девојко?“

„Гогана!“ одговори она врло кратко.

„Шта то значи на хебрејском?“ упитах је

„На хебрејском не значи ништа, али на мом матерњем језику, на арамејском значи шумица.“

Стајала је испред мене прекрасна девојка и гледала ме право у очи својим прекрасним плавозеленим очима. Имала је рупицу на бради, али и исто тако лепе рупице на образима које до тада још ни на једној девојци нисам видео, а било их је много у мом животу. Имала је тако мио поглед и очекивала је потврдан одговор, али се ја тада сетих да треба да се клоним изразито лепих девојака. Само сам кратко рекао: „Не, хвала!“, и узео такси и отишао у хотел. Гогана је остала и гледала за таксијем не схватајући шта се дешава са мном, јер пред том лепотом и упитним погледом ја једноставно нисам знао шта да одговорим.

Зорана сам нашао на вечери. Питао је где ме је одвела она девојка. Слагао сам га, јер сам рекао да смо обишли Исусов гроб, а моје је питање било где су се њих двоје изгубили.

„Нигде, били смо и ми на Исусовом гробу.“

Док смо после вечере седели у холу, Зоран удобно заваљен поче да прича како су обишли манастир Сионских сестара, затим легендарну Капелу осуде, у којој је Исус добио свој крст након што га је Понтије Пилат осудио на смрт.

„Да ли си ставио руку на отисак који је Исус оставио на зиду, јер то је био његов осми застанак?“

„Не, нисам то видео!“ То је био мој одговор. На то он одговори:

„Није то добро, слаб си брате на кратке сукње. Ти уместо да видиш нешто што вреди видети, зинуо човек у миниф. Баш си мамлаз“, скоро љутито рече и настави даље. „Последња четрнаеста станица је Црква Светог гроба у којој су сахрањени посмртни остаци Исусови.“

„Да ли си сигуран да су ту сахрањени остаци Исуса Христа?“

„Надам се да си то видео.“

Да бих га откачио опет сам слагао:

„Како да нисам, само је била велика гужва и зато нисам видео вас двоје.“

„У праву си, гужва је невероватна, стотине верника и ходочасника падало је у заносу главом ничице и целивало мермерну плочу премазану мирисним еукалиптусовим уљем, на које је било положено Исусово тело, после скидања са крста.“

Сад сам ја наставио само да би он већ једном завршио:

„До мојих ноздрва је допирао мирис тамјана, а знаш да ја то не волим. А тек када су огромним простором базилике лутали без циља они силни ходочасници, па тек онај црквени хор који ме је нервирао, и зато сам брзо изашао напоље на свеж ваздух.“

Зоран само слеже раменима и одговори:

„Не знам, јер ја нисам чуо никакав хор.“

„Па сигурно да ниси кад су баш тада правили паузу.“

Зоран никако да престане:

„Јеси ли био унутра у простор самог гроба где примају само по четворо јер је простор скучен?“

„Хтео сам, али њу нису хтели да приме због мини сукње, па нисам хтео да је остављам саму.“

„Е, баш си глуп! Ја сам је оставио саму и да видиш како је чекала као неко кученце.“

Ујутру после доручка рекоше нам да је данас сабат, кад се чека залазак сунца и моли се Јехови. Данас се само забавља и нико ништа не ради. Данас је субота. Недеља је за то да се ради. Чини ми се да је сада Јерусалим одвојен од остатка

света, а само пошта ради. За данас смо оставили да се мало опустимо, доста нам је Јерусалима и гужве. Отишли смо градским аутобусом до предграђа Јерусалима, до једног већег села, Ајн Карена, родног места светог Јована Крститеља. Обишли смо цркву Јовановог рођења.

Док смо разгледали фреске у једној прелепој цркви, дискретно нам је пришао један свештеник и тихо нам у пролазу шапнуо:

„Ако желите да купите као сувенир део крста на коме је распет Исус Христ, дођите да се исповедите.“

Зоран и ја смо полако, разледајући фреске, ишли према олтару и угледали смо са леве стране изрезбарену, али већ прилично остарелу исповедаоницу. Зоран ми рече да идем и да станем код врата да неко не уђе и да будем опрезан, јер ово му се уопште не свиђа, и ко то зна шта ми тражимо.

„Зна онај ко не треба да зна“, рекох му ја и пођох према вратима док је Зоран отишао према исповедаоници. Нисам добро ни осмотрио двориште које је било сво прашњаво јер сам размишљао како би му добро дошло црево са водом и посматрао сам да видим да ли има негде чесма. Осетио сам да се неко убрзано приближава вратима, нагло сам се окренуо и видео Зорана, а на лицу је имао страшну гримасу. Нисам ни стигао да га упитам шта је било, кад ми рече да треба да бежимо одавде. Пошли смо убрзаним корацима према великој дрвеној капији која је била широм отворена. Нисмо проговорили ни реч све док не стигосмо до једне мале зелене клупе и ту седосмо.

Ту је био такође интересантан Богородичин зденац, на коме су се среле Богородица и Јелисавета. Сада је то само једна лепа чесма из које тече бистра и лековита вода, тако кажу, а шта лечи, нико не зна. Зоран ми само укратко објасни да, кад се нагао према отвору на исповедаоници, видео је



само руку, стиснуту песницу. На његов поздрав и позив нико није одговарао, а рука је стајала непомично. Одмах је отишао иза исповедонице и отворио врата и угледао је свештеника у сивој мантији која је у горњем делу била сва крвава. Из његових савијених леђа вирио је нож од седефа. Зоран је одмах изјурио и пошао према вратима јер је знао да је убица још унутра.

Били смо збуњени и покушавали смо да средимо мисли и да се договоримо да ли да се вратимо аутобусом или да зовемо Берту, чију смо визиткарту имали. У том нашем размишљању прекиде нас једна девојка која је пунила неки велики крчаг са зденца. Крчаг је већ почео да се прелива и неке мале жућкасте патке су се већ ту брчкале у барици поред зденца и радознало су разгледале крчаг, некако бојажљиво и опрезно су му прилазиле. Истог тренутка ми је прошло кроз главу да нас двојица личимо на те две патке. Она нам се обрати благо, питајући нас на хебрејском да ли смо туристи. Кад смо одговорили да јесмо, онда на чистом енглеском упита да ли бисмо волели да купимо разгледнице Јерусалима које су најлепше у граду и продају се нама уз пут кад се враћамо у Јерусалим у цркви Петровог пева. Упита нас онако нежно, просто умиљато да ли знамо за ту цркву и легенду о њој.

„Како да не“, рекох нервозно, „па она је подигнута на месту где се Апостол Петар три пута одрекао Исуса Христа.“

Нисмо стигли ни да јој се захвалимо, кад се она нагло окрете и оде до свог крчага који је био пун. Ставила га је на главу и почела је да се пење прашњавом стазом према брдашцу које је било прошарано малим сиротињским кућицама. Кућице су се једва виделе од густог и великог растиња из кога су истрчала нека голуждрава деца са вриском јурећи се и играјући су игру „пази маца да те не огребе“.

Можда нам неко шаље поруку преко те деце да пазимо да нас нека маца стварно не огребе као што је огребан онај свештеник у исповедаоници. Узели смо први такси који је наишао и после десетак минута бркајлија који нас је возио окрете се нама и само кратко рече:

„Стигли смо. Ово испред је црква коју тражите.“

Платисмо, оставивши неку малу напојницу и изађосмо напоље баш кад је почела да ромиња ситна кишица, чије су хладне капи почеле да ми се сливају низ прилично узјапурено и вруће лице. Није ми било хладно, али сам некако горео изнутра. Још ми је бубњало у глави оно што ми је Зоран рекао. Једног тренутка сам се тргао идући полако према цркви, полако прескачући неке велике и ружне мачке које су се мотале око наших ногу. Као да ме муња ошинула, прође ми чудна мисао кроз главу. Шта ако је то Зоран измислио, ако ме слагао? Можда је добио то што је тражио од свештеника? Зашто нисам ушао да проверим?

Дошло ми је да се вратим и да проверим, али сам одбацио ту мисао. Можда је клопка, можда су мислили да ћу се баш тако и понашати. Ујео сам се за језик да бих се вратио у стварност и већ сам се пењао неким стрмим степеницама према вратима цркве.

Ушли смо у цркву, где је мирисао тамјан. Било је јако загушљиво, изгледа да се не проветрава добро и да нема много посетилаца. Са леве стране на самом улазу видели смо монахињу која је продавала свеће, литературу о Исусу Христу и разгледнице. Зоран је купио неколико разгледница које нису биле онакве какве смо очекивали по упутству оне жене са кладенца, већ просечне, које смо могли да купимо свуда. Био сам опрезан јер сам знао да нас она жена није ту упутила случајно. Зорану је пришао један свештеник који је почео да му објашњава где да упали свећу за здравље, ухватио га је под руку и полако су одлазили. Монахиња ко-

ја је продавала разгледнице хитро скочи и извади из неке сивомаслинасте фиоке коју је нагризао зуб времена, јер се са шкрипом отворила, неки коверат и гледајући горе према плафону као да је хтела да каже: „Нека ти је Бог у помоћи“, и даде ми коверат који сам ја брзо стрпао у џеп. Сад поче да ми нуди разгледнице и да ми објашњава шта је шта на свакој разгледници посебно, мада је на свакој писало шта означава. Ја нисам купио свећу, већ сам и даље разгледао разгледнице и, видевши да се Зоран враћа, купио сам десетак и онако држећи их у руци придружио се Зорану. На излазу окренули смо се ка улазу и прекрстили се три пута и напустили цркву.

Док смо чекали да наиђе такси, питао сам Зорана да ли је добио неку поруку од свештеника. Рекао је кратко да није.

„Али зашто нас је онда она жена упутила овде?“, упитах.

„Па ја сам баш то хтео да питам тебе. Можда има неке користи од тога, можда јој сестра ради овде па смо ми погрешно протумачили, можда је хтела да покаже како су они у том предграђу фини и предусретљиви према туристима као добри потомци Јована Крститеља.“

Убрзо је наишао један умазани такси коме би добро дошла ова киша што је почела све јаче и јаче да добује по крову овог старог и отрцаног таксија. Брзо смо се вратили у хотел. Правили смо планове гледајући на карти Јерусалима шта сутра да обиђемо. Отишли смо заједно на вечеру и рано легли. Пре него што смо легли, ја сам написао неколико разгледница пред Зораном да јасно види коме пишем. Кад је он отишао у тоалет да се брије ја сам се спустио до рецепције да предам разгледнице, узео на брзину сеф и у њега ставио онај коверат који нисам имао прилике да отворим. Знао сам само једно: коверат је дат само мени. Онај свештеник је намерно одвео Зорана да упали свећу да бих ја могао да га примим. Кад сам се враћао не лифтом којим сам сишао, већ

степеницама, приметио сам да на сваком зауставном степенику постоји саксија са цвећем. На нашем петом спрату погледао сам око себе и кад сам схватио да нема никога, ставио сам кључ од сефа у саксију. Лепо сам земљу поравнао тако да се није видело. Ујутру, на самом доручку појави се Берта у спортским патикама, тренерци и са неким малим ранцем на леђима. Нисмо је познали због неких шарених наочара. Села је поред нас и само је завезујући пертлу рекла: „Видимо се у ресторану на петнаестом спрату.“ Устала је и отишла пешице. Ми смо пошли лифтом. На првом спрату лифт је стао и Берта је ушла у лифт. Убрзо смо изашли све троје.

У ресторану, у једној опуштеној атмосфери, ћаскајући, Берта нам рече да је наш боравак овде прекинут због Даворовог двоструког живота и да више овде нисмо безбедни, да се спремимо и за један сат доћи ће неко по нас у собу и ићи ћемо даље, ван Јерусалима, по нове инструкције јер се првобитни план мења због Даворове издаје.

Поздравила се са нама и рекла нам нешто од чега ме је заболела глава:

„Пазите, један од вас двојице је на правој страни, а други на погрешној. Још увек не знамо ко је ко, али ће МОСАД и то убрзо дознати.“

Поздравила се са нама и тихо отишла. Питао сам Зорана шта то значи, а он ми је само кратко рекао: „Завади па владај“. Тако ће нас лакше контролисати ако ми сумњамо један у другог. Брзо ми прође кроз главу: „Ако су мене примили масони, зашто ту није био и Зоран?“ А можда је он примљен негде где нисам ја, можда је он на правој страни, можда мене само блефирају и хоће да ме искористе за ко зна шта.

Један део те моје сумње се обистинио кад су нам упали у собу после Бертиног одласка двојица које смо већ знали, агенти МОСАД-а. Један бркајлија нам се обрати:

„Момци, идемо! Време је да одрадите оно што нас коштате овде.“

Седосмо сва четворица у један неугледан ауто где је возач већ био са упаљеним мотором.

„Данас идете у Витлејем без нас“, рекоше нам.

Знао сам да је јужно од Јерусалима, на Јудејским брежуљцима, и да се ту простире симпатичан туристички ходочаснички град Витлејем. Опет нам се обрати онај брка:

„Израел је донео одлуку да израелски грађани не смеју ићи на палестинску територију, зато идете вас двојица уместо нас. Ваш је задатак све време да нађете изгубљени Свети грал.“

Из историје знам да га сви траже већ много дуго, али ако га они до сада нису нашли, како ћемо ми? Убрзо нас доводе до једног огромног зида висине 12 метара. На крају опет се огласи брка:

„Са оне стране зида чека вас наш човек Палестинац, који је хришћанин.“

Питао сам где да га нађемо, али то је било непотребно јер нам брка објасни како ће он да нађе нас.

То је права граница са свим царинским и полицијским формалностима. Кад смо добили штамбиље у пасошима, случајно сам се окренуо при поласку и видео сам полицајца који нам је загледао пасош да држи телефон у руци. Некога је звао, а кога, схватићемо касније. Са друге стране зида видели смо неколико старих аутомобила. Из једног приђе један плећати стари Палестинац, пружи нам руку у знак поздрава и рече одсечно: „Абу Муса“. Показа руком да уђемо у један црни прашњави ауто. Он покупи ону своју сиву хаљину око себе и уђе у ауто. Прво нас је одвео у једну прелепу продавницу сувенира, а град Витлејем почиње од тог великог зида. Рекао нам је да је то његова ортачка радња коју држи са братом

и да у њу обавезно долазе сви туристи који посећују Цркву Исусовог рођења.

Већ је имао спремљене и запаковане неке сувенире и рекао је да ће неко доћи по њих кад се вратимо поново у Израел. „Неко много воли сувенире“, помислих, само не знам шта се налази сакривено у њима. Надам се да није дрога. Одлучио сам да купим сувенир, сцену Исусовог рођења у штали, направљен од врло лепог маслиновог дрвета. Зоран је такође куповао неке ситнице. Кад смо платили, Абу Муса их узе нама из руку и рече неком дечаку: „Узми то и лепо спакуј.“

Дечак је нестао иза неких изрезбарених врата и убрзо се вратио са запакованим кутијама и све је било у кеси на којој су се налазиле слике Витлејема. Абу Муса за тренутак нестаде иза једних зелених великих бакарних врата. Нисмо га дуго чекали. Појавио се са једном девојком, довео је до нас и питао нас је да ли смо заинтересовани да видимо нешто ван програма, што је Берта заборавила да нам каже. Девојка је срамежљиво гледала испред себе у земљу, а Зоран рече:

„Чим нам није предложила, сигурно није ништа интересно.“

Таман сам помислио да то и ја потврдим кад она полако подиже главу и ја се изненадих. Испред мене је стајала девојка која ми се јуче нудила да ми покаже неке археолошке ископине или неко налазиште. Ни реч није рекла, само ме је гледала. Не знам ко је могао тај молећив поглед да избегне. Ја нисам могао и зато рекох: „А зашто да не!“

Абу Муса нас је упознао са својом најмлађом сестром Гоганом. Ни Зоран ни Муса нису знали да смо се ми већ упознали. После десетак минута вожње по прашњавом путу стигли смо до неке дрвене табле која одавно није видела боју, али се ипак јасно разазнавало на хебрејском „Талпиот“.

Прошли смо кроз једно мало прљаво село, где су неки мушкарци на сред улице клали кокошке. Кад смо ми наишли, само су се мало склонили у страну, док су мало даље жене око неког казана стајале и стављале кокошке у врелу воду. Кад смо мислили да је доста тог мучног призора, морали смо да зауставимо кола да би неки брадоња, млађи човек, завршио са клањем јагњета, које је вриштало и отимало. Није успело, само се примирило док му је из врата шикљала крв. Овај брадоња га ухвати за задње ноге и повуче га у страну да прођемо. Питао сам Гогану где идемо. Она је ћутала, али је зато уместо ње одговорио њен брат Абу Муса:

„Ово се село зове Талпиот и скоро да смо стигли.“

Стварно, после неколико минута вожње скренусмо за тог сеоског прашњаваг пута на неки путељак који се пењао узбрдо. Нисмо могли даље колима, већ смо пошли пешице. Убрзо стижемо до неког озиданог отвора, а око отвора неколико подигнутих шатора и неколико Палестинаца.

Гогана, гледајући брата, поче срамежљиво да нам објашњава:

„Ово археолошко налазиште откривено је скоро случајно. Ту је један од наше браће напасао овце и једна овца је случајно упала у тај отвор. Пошто је Абу Муса имао смисао за бизнис, сликао је апаратом тај улаз и измислио неку причу као да је ту сахрањен неки познати Палестинац и те слике продавао туристима у својој радњи. До тих слика је дошао и неки човек који је откупио за велике паре ту ливаду, чији су власници били Абу Муса и остала браћа. Од онда неколико месеци нешто раде унутра и ретко излазе напоље, а Абу Муса их снабдева са храном и свим осталим потрепштинама.“

Гогана нас је онда упитала:

„Да ли хоћете да уђете и погледате кад сте већ ту?“

Зоран није хтео, јер је био скептик и није хтео да га нека Палестинка прави будалом да би дошла до бакшиша. Гогана ми је климнула главом да нико не примети и знао сам да треба да уђем и да погледам. Ушли смо нас двоје, док је брат остао напоље да Зорану прави друштво. Улаз је био јако низак, тако да смо морали да се савијемо и после неколико степеника спустили смо се у неку велику пећину. Одмах се видело да то није права природна пећина, већ вештачка јер су је људи издубили. Она је имала десетак засебних и у зид увучених удубљења. У сваком удубљењу било је костију и по неколико лобања. Централна одаја или удубљење је била најужа и у њој такође кости, али оно што је одударало одмах на први поглед, то је да су ту биле две лобање одраслих људи и једна јако мала, дечија. Гогана ми рече:

„Професор Цигел мисли да је једна од тих лобања од одраслог мушкарца, друга је такође од одрасле жене, док је трећа од неког детета мушког пола.“

Ја се забезекнуо на помињање имена професора Цигела, али Гогана настави даље:

„Да, професор Цигел је тај што је купио нашу ливаду. Зашто си се толико зачудио! Па он је познати професор, као да ти то не знаш!“

Показала ми је изнад те гробнице неки лук од камена који је висио изнад гробнице као да су ту некада била врата. Погледао сам горе где је уперила прст и тек тада сам приметио да тамо нешто пише. Замолио сам је да ми дода мало воде и нађе неку крпу. Отишла је у други крај пећине и донела је неке мале мердевине, кофицу и крпу. Попео сам се и полако опрао камене плоче. Кад сам их обрисао указала су се врло јасно нека слова. Сишао сам са мердевина и узео фотоапарат и замолио Гогану да ме слика испод тог каменог свода, затим сам ја њу сликао и обећао да ћу јој послати слике.

Изашли смо и убрзо смо се нашли на путељку и спуштали се наниже. Одједном нас Абу Муса повуче у неки шипраг и показа нам да ћутимо. Легли смо потрбушке на траву јер је неко ишао узбрдо. Прво се указаше неки млади Палестинци који су носили неке кофере, а за њима су ишла два човека која сам одмах препознао са предавања на којима сам присуствовао, а на којима су они били предавачи. Са десне стране, држећи лулу у устима, ишао је Грегорије „Гриша“, а поред њега професор Цигел, који је придржавао професорицу Мери са Флориде. Кад су они нестали са видика, ми устадосмо, очистисмо прашину и вратисмо се до нашег аута. Кад смо дошли до раскрснице, видели смо један мотор који као да је нешто чекао. Очигледно је чекао нашу Гогану, јер кад је наш ауто стао, Гогана је изашла и рекла гледајући ме нежно:

„Моју ћеш адресу добити од мог брата и надам се да ћеш ми послати слику.“

Попела се на мотор и мотор крену према њиховој радњи, а ми кренусмо према Витлејему.

Улазимо колима у строги центар Витлејема, а све време нас прати зид града који је подигао Сулејман Величанствени у 16. веку, тако нам је објаснио Муса. Није требало да нам објашњава, јер смо и сами схватили да се налазимо у арапском делу града. За разлику од Јевреја Арапи живе на улици.

Паркирао је Абу Муса кола тачно преко пута Цркве Христовог Рођења, најстарије цркве на свету, сазиране почетком 6. века. Муса и његов брат, који се није представио, узели су из кола кесе са оним великим сувенирима које је требало да пренесемо преко границе у Израел. Зоран и ја смо наше мале кесе ставили у кола поред седишта. Ускоро смо се нашли пред самим улазом, а улаз је висине 1,20 м. Питао сам Мусу што не направеше људски велика врата, него да се са-вијамо.

„То је зато, да не би могао неко да уђе са коњем у цркву,“ објасни нам Мусин брат.

Брзо смо дошли до базилике, испод које је крипта, место где се родио Исус Христ. Била је велика гужва, туристи су чекали дисциплиновано у реду. Стали смо и ми у ред. Кад смо се спустили у крипту, испод олтара видели смо место Исусовог рођења и ту се налазила сребрна звезда на којој пише: „Овде је девица Марија родила Христа.“ Ставио сам руку на звезду и пожелео да пронађемо тај пехар и да се брзо вратимо кући живи и здрави. Десно је колевка, где је Исус заспао први пут. Ту се посвећују предмети и пошто ништа нисам имао вредно код себе, брзо сам се удаљио. Обишли смо и католичку цркву, односно манастир Свете Катарине, која се наслања на ову цркву и чине једну целину. Из те католичке цркве се сваког 25. децембра преноси поноћна миса широм света. Али пре но што смо пошли из хотела, ја сам искористио шансу док се Зоран бријао и отишао сам брзо до оне саксије са цвећем на нашем спрату где сам сакрио кључ од сефа, узео га на брзину и из сефа узео коверат што сам добио у Цркви кад смо куповали разгледнице. На једној страници истргнутој из неке старе црквене књиге која се звала, колико је мени познато, Вулгата, у самом горњем углу описао је ово што сада ја управо радим. Није случајно истргнут лист баш из књиге „Вулгата“. На њему је писало да ће ми овде бити уручен пехар Светог грала који треба да однесем Берти у Јерусалим. У самој цркви постоји гротло Јеронима Брачанина, где смо се спустили само Зоран и ја, док су Палестинци остали горе, као да су нешто чекали, или су пазили на нас да нам се нешто не деси. Јеронима је Папа послао у 5. веку у Витлејем како би научио хебрејски и превео Стари завет са хебрејског на латински. Тај превод је познат као „Вулгата“.

Овде није имало богзна шта да се види, једино насред крипте један камени саркофаг. Таман смо хтели да изађемо,

кад је сишао један католички свештеник у њиховој традиционалној римокатоличкој одежди. Он је пришао саркофагу и са мало напора померио поклопац, климнуо нам је главом и изашао степеницама. Ми смо из радозналости пришли. Нама на дохват руке стајало је нешто што нам је одузело дах. Стајали смо забезекнути. То што су многи паметни вековима тражили, нашли смо нас двојица. Као да ме је муња ошинула, тако сам се стресао од мисли која ми се јави. Цедуља је била намењена само мени и зашто сам је оставио у сеф и крио кључ испод саксије, кад сам сада дозволио да и Зоран сиђе са мном доле и да заједно нађемо Свети грал! Да су хтели да га нађемо заједно, они би нам дали обојици а не само мени. У трену сам схватио да ће то неко од нас двојице да плати главом. Зар нам Берта није у очи рекла обојици да је један на правој страни, а други на погрешној! Сад значи да су у исто време нашли Свети грал обе стране, права и погрешна.

Савио сам се мало преко камене плоче и узео пехар. Свети грал је најзад пронађен! Узели смо га и као да смо купили неки пехар у продавници сувенира изашли смо горе са њим. Тамо су нас чекали Абу Муса и његов брат. Кад су видели пехар, осмех им се појавио на лицу. Абу Муса ми је рекао да га ставим испод виндјакне коју сам имао на себи. Изашли смо напоље, а њих двојица су и даље држали велике сувенире у својим кесама са ликом Исуса Христа. Надао сам се да ћу испоручити сувенире без тих прелепих кеса које сам хтео да сачувам за нас.

Изашли смо из круга цркве, кад сам одједном чуо страшну буку и језиво шкрипање гума. Кад сам се окренуо да видим шта је узрок томе, само сам видео Абу Мусу како пада на плочник. Стала су истовремено два велика црна мотора поред нас и са њих су скочила два младића, узела оне кесе са сувенирима које су лежали поред Абу Мусе, а његов брат је

своју кесу са сувениром ставио брзо на земљу. Други младић узео је и ту кесу са сувениром и уз шкрипу мотора одмаглили су брзо. Ми смо били у шоку, стајали смо као укопани: овде нема израелске полиције и војске, препуштени смо сами себи. На срећу њима нисмо ми били циљ, већ сувенири, односно Свети грал. Зоран је одвалио највећу глупост до сада:

„Убише човека због сувенира! Зашто то нису лепо купили у продавници сувенира.“

Ја сам га само погледао и у себи рекао како су то чудни неки сакупљачи сувенира. Одмах ми је било јасно да је нешто било у њима што је требало да однесемо, вероватно копија пехара или можда прави пехар. Можда овај пехар што држим испод јакне и што сам га извадио из саркофага и није прави, можда је то копија која је требала да скрене пажњу, а прави је у кеси као сувенир које су они однели? Абу Мусин брат се нагао над њега, опипао му пулс и лице му је потамнело. Схватили смо да је наш Абу Муса колатерална штета. Окренуо га је лицем према калдрми, а из врата се видела једна зелена стрелица и из ране је полако капала крв.

Стигла је полиција, а мало касније и санитарско возило у које су га убацили. Његов брат нам само кратко рече:

„Хајде да вас одведем до границе, јер морам да се вратим овде због увиђаја.“

Сели смо у кола, узели своје сувенире са пода и прешли смо границу без икаквог задржавања. Схватили смо да Абу Мусиног брата овде добро знају. тада сам се сетио да нисам добио адресу Гогане, којој сам обећао да ћу јој послати слике јер ми је омогућила да дођем до оног мени врло важног. Могу само да кажем хвала Гогани на ономе што ми је приуштила, али њеног погледа и даље не могу да се отарасим јер је њен поглед тако упечатљив да остаје дубоко у срцу. „И зато, Гогана, хвала ти за оно што си учинила за мене и моју мисију.“

И ако се нећемо никада више срести, нека је Бог у помоћи теби и твојој породици!“, помислио сам пожелевши срећу тој дивној плавоокој Палестинки.

Са израелске стране опет детаљан преглед исправа. На траку смо ставили Свети грал и наше сувенире. Кад смо са траке скидали наше ствари, једна полицајка ме је питала колико сам платио ове сувенире. Рекао сам неку цифру без везе и она рече колегиници:

„Ови прљави Арапи никада не могу да постану људи. Погледај шта продају странцима који се не разумеју, неку старудију. За те паре“, сад се обрати мени сва важна, „Могао си код нас да купиш 5 нова, новцата пехара.“

Док смо ми разговарали, појави се један човек у цивилу. Показао им је неку легитимацију, на шта је та брбљива полицајка само уздахнула:

„Ах, опет МОСАД.“

Ми смо пошли за тим цивилом који је узео наше сувенире и пехар и све то понео. Напољу нас је чекала полицијска марица. Зоран само проговори:

„Изгледа да смо ухапшени!“

„Ништа страшно, сигурно је нека грешка. Добро је кад нас нису ухапсили Палестинци и још да нам припишу оно убиство Абу Мусе.“

Са упаљеном сиреном и ротационим светлима јурили смо у сумрак према неком одредишту. Одједном се искључила сирена и угасила светла. Стали смо. Седели смо позади, а онај што је помагао око сувенира, изађе напоље и отвори наша врата и рече:

„Идите овом улицом само напред и видећете свој хотел.“

Нама је лакнуло кад смо то чули. Кад сам затражио свој сувенир натраг, он ми је само одговорио да ћу га добити сутра, прво морају да га ставе у карантин. Узели су ми и онај

пехар који сам добио и за који сам био сигуран да је Свети грал.

Пошли смо полако улицом кад се сетих да Зорану нису узели сувенире. Зачудио сам се, а Зоран се насмеја:

„Што се чудиш! Зар још ниси схватио да имам добре везе са агентима МОСАД-а!“

Онда сам се насмејао и ја, посебно ми је некако било топло око срца, јер сутра вероватно идемо кући, нашли смо Свети грал и прича је завршена.

Ујутру смо схватили да прича још није завршена, ни сањали нисмо да је тек почела. После доручка, у холу нам је пришла Берта, сад у некој униформи. Њихове чиновне не познајем, али сам по погледима особља хотела схватио да је много важна.

„Дошла сам да вам пожелим срећан пут по други пут, а надам се да неће бити и трећег пута.“

Пружила ми је неку лепо запаковану кутију и само ми кратко рече:

„Онај твој сувенир ови моји су случајно поломили јер је он направљен од неког лошег дрвета, а не од маслиновог. Тако ти идиоти зарађују на туристима. Али ево, ја сам ти купила исти такав сувенир, само је много лепши и од порцелана.“

Био сам нестрпљив и одмах сам отворио кутију, кад унутра видех од порцелана прелеп сувенир. Рекох: „Хвала богу кад су онај дрвендаћ поломилив“.

Сад се обратила нама обојици:

„Онај пехар који су вам подметнули јуче био је у нашој лабораторији. То није оригинал, хтели су да нам подвале. Он се налази у овој великој кутији.“

Извадила га је из кутије тако да је и особље хотела могло да види. Пехар, обичан лимени пехар.

„Замолила бих вас обојицу да га сачувате и предате Соњиној мами на Дедињу. Она скупља пехаре. Урадили сте све што смо очекивали од вас. Сада ћемо вас прикључити једној нашој туристичкој агенцији да мало видите Израел. Јер Израел није само Јерусалим.“

Приметили смо како се од улазних врата пење степеницама једна грациозна девојка, ходом газеле, униформисана, као да је стујардеса. Пришла је Берти и ова јој је дала неке коверте, ваљда наше карте. Стварно је била стујардеса, али једног лепог аутобуса на спрат. Ми смо се попели на спрат, јер је било много празних места, сви су седели доле јер је сунце баш пекло. Агенција се звала „Масада“, иако је писало на стаклу и на спољним зидовима аутобуса.

Сад када смо напуштали Јерусалим, стујардеса узме свој микрофон и на енглеском се обрати путницима, затим на немачком и није било тешко схватити да су то све туристи. Кад помислих да смо то и ми, мени је некако лакнуло. Одувек сам волео да путујем.

Рекла је да се њена агенција зове по чувеној тврђави Масади, подигнутој за време Херодота Великог на западној обали Мртвог мора, коју су Римљани заузели и разорили. Том приликом њени бранитељи, њих деветсто шездесет, са женама и децом, нису хтели да се предају, те су се радије под вођством Бен Јаира међусобно поубијали.

Док јуримо друмом у срцу пустиње, одједном се појави из песка град Бершева.

„Тај град се налази на нашем путу према Мртвом мору. Град је постао тако што су Бедуини полако, опрезно и сумњичаво излазили из својих шатора и прелазили у модерне куће и насеља, па је тако настао град у пустињи Негев.“

Весело је цвркулала наш водич.

„Оно са ваше леве стране у даљини што се види је Гора Искушења, на коју се повукао Христ након крштења у реци Јордан, где је у пустињи постио 40 дана.“

Спуштамо се Јудејском пустињом према Мртвом мору. Наш водич, како га назва Зоран, славуј, поче опет да цвркуће и да нам објашњава да Мртво море у ствари није море, него језеро. Кроз прозор аутобуса са спрата посматрам непрегледна поља песка попут мртвог мора, из кога бојажљиво провирује закржљало жбуње и изазива у човеку извесну меланхолију и депресивно расположење.

Покрај ретких зелених оаза и извора воде, пролазе Бедуини с камилама и магарцима, козама које воде на испашу. Увијени су у црне одоре од главе до пете. Пролазимо поред бедуинских насеља. Бедне учерице у којима станују покривене су пружењем и сламом.

Пролазимо поред израелских насеља на окупираној територији која су опасана жицом.

Пролазимо војну тачку, где се налазе до зуба наоружани израелски војници. Нас не заустављају јер се види да смо туристи. Мртво море је у ствари окупирана палестинска територија. Аутобус стаје и сви излазимо. „Славуј“ нам објашњава да је то најнижа тачка на свету. Сви се сликају поред неког обичног, али прилично великог камена на коме пише крупним црним бројкама „394 метра“. Сами смо осетили да овде много боље дишемо, а водич нам објасни да није то што нема смога, него овде има више кисеоника за 25% него у осталим деловима света. Улазимо дисциплиновано поново у аутобус. После краће вожње опет стајемо, не због одмора, него опет нешто да видимо.

Наш „славуј“ нас обавештава да је вода лековита и да подмлађује кожу, лечи чак и нека кожна оболења, па чак и псоријазу. Изашли смо сви из аутобуса после пола сата во-



жње. Неки су отрчали до Мртвог мора, а неки су се снебивали, можда нису имали купаће костиме. Кад је сујардеса аутобуса рекла више у шали, него озбиљно, да ће онај ко се окупа у Мртвом мору живети 100 година, е сад су се сви стуштили у продавнице које су поред саме обале и куповали купаће костиме. Међу њима нашли смо се и нас двојица. У води се не сме остати дуже од 20 минута. Упозорени смо да пазимо да нам вода случајно не уђе у уста и очи. Ако се то деси, на обали има на сваких десет метара туш. Од пливања није било ништа, јер смо могли само да плутамо. Трудио сам се да зароним, па да газим постепено у дубину. Све је било бадава, а после само једног метра дубине вода ме једноставно сама изврне на леђа.

После паузе настављамо даље обалом мора. Док смо се приближавали месту које се зове Кумран, наш водич је објаснила да је то место где су пронађени чувени свици са Мртвог мора. Ту смо се кратко задржали и погледали филм о животу секте Есена. Неки су се сликали поред саме пећине где су пронађени свици, а нама то није било интересантно. Ми смо посматрали са овог природног узвишења Мртво море. Штета што је данас била нека измаглица, а иначе по ведром дану види се са оне стране мора Јордан и место где се река Јордан улива у море.

Сад се враћамо и застајемо код једног малог хотела. Одмах поред њега је и фабрика козметике. На самом крову блеште велика слова „АХАВА“, што у преводу са хебрејског значи љубав. Ту смо сви ручали. Неки су отишли са водичем да купе нешто од козметичких производа у тој фабрици. Поред саме фабрике налази се бања Ен-геди где се налазе базени са сумпорном водом, сумпорно блато, а то је добро за трауматске ломове костију. Ту долазе спортисти из целог света.

Одједном се појавила наш водич и рече нам да сместа сви уђемо у аутобус јер идемо даље. Брзо сам схватио зашто

се та девојка успаничила: у даљини сам видео како ветар носи песак, почиње пешчана олуја, а то је и она објаснила преко микрофона. Ветар је већ почео у даљини да прави различите облике и мале кањоне и брдашца. Побегли смо на време.

Сад смо се упутили на север земље, у Галилеју. Стижемо касно ноћу у град Назарет. Вечерали смо на брзину и утонули у сан као мала деца. Више опасности и узбуђења нема, па смо се осећали као мала деца кад добију лепу играчку.

Данас је по програму обилазак Галилеје. Прво што смо видели из аутобуса је Гора блаженства и на њој доминира црква Благовести коју смо обишли на кратко. Сетио сам се да је Исус баш ту држао проповеди и некако сам се увек чудно и лепо осећао кад сам био тамо где је пре нас био Исус.

Пролазимо кроз један град, град Капернаум, где се Исус населио након што је напустио Назарет. Све своје апостоле Исус је нашао у околини овог града. Тај град је подељен, пола су католици а пола православци. На изласку из града застајемо код самог језера, где смо обишли цркву Дванаесторице. По фрескама се види да су свих 12 једнаки по важности. Преко пута је католичка црква светог Петра, где се уочава да је Петар главни и највиши, док су осталих 11 апостола испод њега. Знао сам да историју пише победник, а изгледа да и у цркви постоји сличност.

Идемо даље, јер треба много да се данас види. Срећом све је ту некако близу око Галилејског језера. Из аутобуса посматрам плантаже манга, маслине, бугенвилеје, палме банана, палме урми, еукалиптуса. Аутобус је стао баш на месту где је Јован Крститељ крстио Исуса. Поред реке су били мали ресторани, а баш уз саму реку Јордан биле су клупе са столовима. Ми смо изабрали један сто са једном клупом и отворили наше ланч пакете. Зоран је отишао до аутомата да купи кока-колу. Ја сам посматрао неке људе који се у дугачким белим одорама купају у реци Јордан. У реци Јордану

купају се само они који су грешни да би им Бог опростио њихове грехе. Ту испред нас брчкао се неки стари Немац из нашег аутобуса. Нама није падало на памет да се купамо у тим белим чаршавима, али ми Зоран предложи да одем да оперем уста јер сам њима наносио зло многим. Послушао сам га и устао. Чучнуо сам поред воде која је била бистро зелена и у којој су се праћакале неке мале шарене рибе. Опрао сам не само уста већ целу главу, јер сам имао и погане мисли, нарочито према женском свету. Ово свето место поред реке Јордан, бујног зеленила и шареног егзотичног растиња, остаће ми за свагда успомена као рај на земљи.

Иако смо пошли из Назарета јер је све било затворено кад смо дошли, сада се поново враћамо у Назарет.

Враћамо се у град где су живели Исусови родитељи и где је он провео младост. Кад сам долазио, приметио сам да су свуда око Назарета арапска села, а знао сам да у Назарету живе искључиво муслимани, који чувају православне светиње. Прво што смо угледали кад смо се приближили Назарету је католичка црква Благовести, и то на месту где се налазила Богородичина кућа.

Отишли смо низбрдо пешице да мало боље осетимо дух Назарета и све је показивало да ту живе муслимани. Дошли смо до Цркве Марије Магдалене, где нам је једна Русиња за ситан бакшиш показала изворе у којима се купала Марија Магдалена. Назарет, град у срцу Галилеје, сијао је у некој чудној светлости под запаљеним небом, а ја сам се осећао као неки ђачић пре рата на часу веронауке код нас у Србији. Прошли смо поред групе насмејаних девојака. Осмеси су били очаравајући и безазлени, али све су биле у униформама и преко груди су им били хеклери. То ме је вратило у стварност да још постоје проблеми између Израела и Палестине.

Мене салећу нека арапска деца стављајући ми на главу арапски бурнус и узвикујући само једну реч коју су научили:

„Мани, мани, мистер“. Из свих кафеа трешти арапска музика подсећајући нас да се налазимо у граду где живи 60.000 Арапа.

Идемо стрмом улицом Назарета према цркви Светог Јосипа да видимо његову столарску радионицу и Маријин бунар. На зидовима Јосипове цркве прочитао сам на стотине имена: Марио из Напуља, Жозелита из Париза, а ни једно српско. Тамо где је стајало Жозелита, ставио сам само кратко Вита. На месту где се сада налази црква Маријиног извора десило се безгрешно зачеће. Црква је необична по томе јер је једина црква на свету где се налази извор воде. Држећи се за дрвену ограду, полако смо нас двојица сишли низ десетак дрвених степеника до малог округлог удубљења из кога је извирала вода. Ту доле нам је пришла нека калуђерица и на чистом српском језику нас је поздравила, почела да ћаска и одједном нам се обрати гласом од кога се диже коса на глави. Као да сам видео змију звечарку, тако сам се тргао. Питала је Зорана уносећи му се у лице:

„Да ли хоћете вас двојица да будете богати?“

„Зашто да не!“ одговори он.

„За колико ћете да ми продате онај пехар што сте га оставили у хотелском металном сефу?“

Ја се умешах:

„Девојко, неке ствари нису за продају. То нам је успомена из Израела коју смо купили у цркви где се Исус родио, у Витлејему.“

„Шта кажете на 10.000 долара, кеш, одмах, или пребацивање у коју год хоћете банку?“

„Не, одговорих, није све за продају“

Полако се приближавала већа група туриста, кад она рече:

„Последња понуда је 100.000 долара.“

Нисам ништа рекао, само сам погледао у земљу, а она се окренула и добадила нам кратко:

„Нисам видела веће будале од вас двојице, али схватићете то убрзо и сами.“

Зоран ме некако чудно погледа.

„Знам шта мислиш, добро би нам дошле паре, али ако пехар не однесемо тамо где нам је речено, побиће нам фамилију у Свилајнцу, а свакако и нас.“

„У праву си“, рече Зоран, „можда је та девојка из МОСАД-а, па нас само проверава колико смо лојални. Да смо јој продали, остали бисмо на овој светој земљи. Хвала лепо, добра је мени и наша земља у „петом реону“ у Свилајнцу, само нека то буде што касније.“

Изашли смо из цркве и стојећи пред њом, пред вратима ове прекрасне цркве, имао сам утисак да је овде све вечно и све свето.

Назарет је град легенди који су људи походили две хиљаде година и веровали да све среће и несреће воде порекло из ове земље.

Назарет је и колор разгледница са стубом девице и Маријиним бунаром. Назарет је град митова, јер нам кажу да је овде Марија Магдалена својим мирисима прала Христове ноге и брисала својом косом.

Да није било ове девојке на крају, било би стварно лепо.

Увече смо мало шетали градом и рано смо отишли у хотел, вечерали и отишли на спавање. Већ нам је речено да нам је данас овде последњи дан и да идемо за Хаифу. Треба да понесемо са собом наше кофере и да узмемо све што смо ставили у сеф који чувају наоружани стражари хотела. Узели смо пасоше, а ја мој сувенир. Доле у холу направио сам можда грешку, можда сам спасао своју главу кад сам Зорану понудио да он стави пехар код себе у ранац који је носио

на леђима, да тај метални и безвредни бокал, односно пехар, не би разбио мој порцулански сувенир који ми је поклонила Берта. Неко ко је био заинтересован за тај пехар свакако да је посматрао сваки наш потез и тачно је знао где се налази – у Зорановом ранцу. Договорили смо се да он иде напред, а ја да му чувам леђа да некоме не падне на памет да га украде.

Прошли смо кроз једно мало и симпатично место познато из Библије по умножавању хлеба и рибе. Унутра смо приметили огроман мозаик на поду који приказује кошару са 4 хлеба на којима су крстови и две рибе.

За само двадесетак минута вожње ушли смо у село Кана. Водич нам је све време објашњавао оно што смо ми већ знали. Кана је позната из Библије јер се ту десило Исусово прво чудо, кад је воду претворио у вино.

Спуштајући се полако, стигосмо до огромног Галилејског језера, из кога извире река Јордан, а улива се у Мртво море. На самој обали налази се једна кафана где је по предању апостол Петар, у то време само рибар, ловио рибу. Свртели смо да пробамо ту Петрову рибу, а пошто је порција те рибе била десетоструко скупља него у хотелу, ја сам погледао кад су сервирали испред мене, да иза шкрга нема можда златник да бих платио ову прескупу порцију. По Галилејском језеру било је много отворених барки које су све личиле на барке из Исусовог времена: имале су једра, али су се кретале помоћу мотора.

Кад смо завршили са ручком, приђе нам нека лепа девојка у краткој сукњици са неким дечијим патикама на којима се видео Мики Маус. Одмах сам је препознао, то је она лудача што нам је нудила паре за пехар. Пришла нам је лагано се њишући куковима стаде поред нас. Сада смо знали да је из МОСАД-а, јер смо близу видели два џипа у којима смо се већ возили.

„Шта је, браћо Југословени, шта сте се уозбиљили! Па ја сам ваша, само сам из Сарајева. А оно сам се само шалила. Откуд мени паре за неки плех! Него да се ја искупим: ево, купила сам карте за вас двојицу да се провозате мало барком по језеру, да осетите оно што је и Исус осетио.“

И сами смо планирали да се провозамо. Повела нас је до једне црвено-зелене барке. Барка је била скоро пуна кад смо се ми попели. Некако одмах је пошао један моторни чамац поред наше барке и видимо нашу Сарајку како нам маше.

После десетак минута возње приђе Зорану нека црнка нудећи му бесплатно храну којом би хранио рибе. Ја сам хтео да му приђем, мада сам чуо све, али испред мене су се испречили неки пијани морнари који су ме грубо гурали на траг. Зоран се са њом пробијао полако кроз гужву. Ранац није држао у руци него на леђима, тако је сигурније. Видео сам како су њих двоје пришли самој огради и зауставили се на оном делу крме где нема више ограде. Зоран је бацао ту храну из неке плаве посуде стојећи на самом рубу барке. Одједном поред њега су почела да вичу и да туку два набилдована мушкарца. Зоран није ништа схватио, а ја сам схватио да је то намештена туча. Таман кад сам хтео да му кажем да се склони, он је већ полетео у воду са ранцем.

Ту се нашао неки моторни чамац одакле су покушали да му помогну, али је он брзо потонуо иако је био одличан пливач. Док сам се пробијао кроз гужву, видео сам да се тај чамац удаљава према средини језера. Барка се одмах вратила на обалу. Неко је звао полицију која је већ била на обали и узимала податке од очевидаца. Стајао сам запањен све се надајући да ће Зоран већ изронити, јер је био одличан пливач. Уз звуке сирена стиже неки црни комби из кога излетеше неки људи обучени у гњурачка одела. Ту их је чекао неки моторни чамац и они се упутише ка месту где је он упао у воду. Поред себе угледах опет Берту, која ми рече:

„Хвала богу да си бар ти добро, жао ми је њега. Али знај да је успело.“

Нисам знао шта да мислим и шта је успело. Тек касније у авиону кад сам слагао све коцкице, тек онда ми је било јасно. Пошто смо нашли прави пехар, Берта га је узела и заменила за лажни и сада тај лажни некоме су подметнули као прави. Неко је насео на вешт сценарио. Зар није могло другачије него да и он плати главом?

Стиже чамац са гњурцима и изнесоше Зорана. Нож је још вирио из његових леђа. Један мушкарац поред Берте хитро га извуче и стави у неку кесу. Од ранца ни трага ни гласа. Берта ми само кратко рече:

„Ми ћемо га сахранити овде на нашем гробљу за заслужне грађане, јер је он то својом смрћу и заслужио.“

Утом се зауставио један војни камион пун наоружаних војника и из њега искочи један њихов официр, поздрави се са Бертом, а мени Берта рече:

„Трећа срећа! Збогом! Више се сигурно нећемо видети, бар не у овом животу. Пођи са њима и срећан ти пут.“

Док сам седео у кабини камиона, схватио сам да су лажни велики сувенири били маска због којих је сироти Абу Муса платио главом. А оно што је њима било потребно, било је у мом сувениру који је онај дечак однео у неку просторију. Они су већ имали начин да убаце нешто у мој сувенир, на који нико није обраћао пажњу, а тај мој дрвени сувенир је завршио код Берте. Она је мени у замену за њега поклонила лепши.

Камион је брундао и ја, после дужег времена, кад је камион почео нагло да се пење, упитах возача:

„Шта је ово, где идемо?“

Он ми је само рекао да је то Голанска висораван и да смо скоро стигли. Свуда лево и десно трагови скорог рата

са Сиријом. Запаљени тенкови, разбацани топови. Бомбардовани и уништени сиријски бункери. Сирија је држала Голанску висораван, са које се види Израел као на длану, па су свакодневно гађали израелска насеља. Онда је у рату који је кратко трајао Израел заузео Голанску висораван и не планира никада да је изгуби.

Сишао сам, а испред је стајао хеликоптер који је почео да окреће пропелер чим смо ми стигли. До врата ме отпрати један војник. Ушао сам у хеликоптер и он је полетео. Хтео сам да видим прелепу луку Хаифу, али нисам је видео јер се нагло прекинуло моје путовање. Сад смо се нашли баш изнад ње Хаифа је изграђена на падинама Кармел. Имао сам прилике да видим изблиза чувене висеће Бахајске баште у Хаифи. Гледам не бих ли некако видео кармилеански манастир Стела Марис и близу њега Илијине пећине. Летели смо поред обале ниско према Тел Авиву. Једног тренутка један сапутник у цивилном оделу само ми кратко рече:

„Оне старине, оно археолошко налазиште је Цезареја. Знаш шта је то, сигурно.“

Климнуо сам главом као да знам, али нисам знао. Тек мало касније кад сам седео код куће, узео сам историју да видим по чему је позната Цезареја.

Чуо сам овога у цивилилу како прича са неким телефоном на неком језику мени непознатом. Кад је завршио, питао сам га да ли је то хебрејски. Рекао је не, то је арамејски. Сетих се да је Зоран баш тај језик учио.

Испод нас се указа нека лука, он само кратко рече, „Јафа“. Били смо изнад Тел Авива, кога смо брзо прелетели и нађосмо се на аеродромској писти. Ту нас је чекао неки луксузан аутомобил. Чекао је нас. Одвезао нас је до авиона који је био на писти са упаљеним моторима и кад сам ушао унутра, стјуардеса ме само прекорно погледа и рече:

„Па где си, човече, до сада, јер због тебе каснимо два сата!“

Кратко рекох да сам куповао сувенире па нисам могао да изаберам. Скинуо сам ранац са леђа и ставио у отвор за пртљаг где су оне држале своје ствари. Оборио сам пилотову капу, коју је једна девојка одмах подигла и затворила пртљажник. Рекао сам тој истој плавокосој стјуардеси како ја немам карту јер нисам стигао да купим.

„Знаш шта, немој да се више правиш блесав. Твоја жена је донела твоју карту и предала мени и рекла је да ћеш мало каснити због гужве у саобраћају.“

Колико знам, нисам још увек жењен. Ту карту је донела нека Бертина службеница, али, зар је то важно! Важно је да сам у авиону.

Док смо надлетали зелено острво Кипар, иза мене остаје један чудновати свет – „Земља обећана“. Остају пустиња Негев, Мртво море, под којим су старозаветни градови Содом и Гомора. У њој се говори преко 70 језика и земља је настала из чудесне формуле Хаима Вајцмана. Тај велики фанатик дошао је на идеју да на једном месту окупи све Јевреје из целог света. То је прави феномен у историји човечанства, јер је створена једна држава од толико шароликог народа, људи и њихових навика.

„Обећана земља“ је остала иза нас са свим својим митовима.

Стигао сам кући, нашао посао у трговини, живео сам свакодневи живот обичног малог човека у малом месту. Зоранова мајка је убрзо по мом доласку добила рагледницу из Аустралије у којој је Зоран „обавештава“ да се неће видети скоро.

Увече сам волео да седим на тераси и да слажем коцкице шта се све то издогађало. Хтео сам да ми буде јасно шта

се стварно дешава. Очигледно да је то немилосрдна борба између добрих и лоших момака, односно Владара из сенке и масона ко ће пре да се дочепа Исусовог ДНК-а. Ја сам мислио да сам ја тај добар момак и да се налазим на правој страни, али да ли је баш тако? Нисам више сигуран! Мислио сам да су и Циле, Лане и Зоран добри момци и да смо на истој страни. Сад једноставно више не знам шта да мислим.

Док сам слушао славуја који је дивно певао желећи да се допадне својој жени, вратио сам филм у глави на сам почетак. Сад сам сигуран да су у Војној академији постојали добри и лоши момци, односно двоструки агенти, а себе сам убрајао у добре момке.

Почео сам редом, прво од Индије. Ту ми је било све јасно. Ничеван и Циле су били добри момци и на правој страни. Рабија је била на другој страни, хтела је да убије Ничевана, уместо њега убила је Цилета, али је Ничеван убио њу.

Кад је у питању Дубаи, мислим да је ту ситуација прилично јасна. Као позитивне и добре ликове убрајам целу немачку екипу. Ханса, који је требало да нас чека на аеродрому, па су га убили. Дитрих и Хелга су нас упутили на праву везу, а то је био доктор Шрам, кога су ипак убили, али је остала његова ћерка као позитиван лик, Розита. Ту је у игри било више негативних ликова. Прво Абдулах, који нас је сачекао на аеродрому и кога су убили приватни полицајци Шеика, затим Лане, који је играо двоструку улогу са Фатимом и обоје су ликвидирани на плажи Цумеира. Ахабија из хотела и Рабија из музеја биле су негативне, али споредне личности.

Славуј се ућутао, престао је са удварањем. Сад у потпуној тишини било ми је лакше да изводим закључке.

Јерусалим је најкомпликованији. У позитивне ликове убрајао бих Палестинца Абу Мусу, кога су убили у Витлејему. Такође професора Цигела, а за остале предаваче нисам

сигуран која им је била улога и на којој су страни. Хурва као и остали агенти су само извршавали радне задатке које је постављала Берта. Искористили су Зорана и мене да открију и ликвидирају двоструког агента Давора Салона, бившег Путниковог водича. Сигуран сам да смо искоришћени од стране МОСАД-а да донесемо прави пехар, Свети грал, који је Берта, односно МОСАД присвојио. Сад сам сигуран да су Владари из сенке искористили МОСАД да дођу до Светог грала и да је он већ код њих. Мислим да је и Зоран био двоструки агент и да је свесно жртвован да би сакрили траг. Оног свештеника који није успео да ми пренесе праву поруку, убио је сигурно Зоран у исповедаоници. Нису рачунали на то да ћу ипак добити праву информацију у цркви Петровог пева, на коју ме је упутила она девојка са Маријиног зденца. Тада сам схватио да они знају да је Зоран на другој страни, па су се обраћали само мени. Мене су намерно оставили у животу да бих наставио даље да тражим Свети грал, односно да дезинформишем праву страну где су добри момци и да их наведем на погрешан траг.

Сад сам остао само ја. Ко сам ја и шта радим?

У Дубаију сам био сигуран да сам на правој страни јер је требало да уништимо копље на коме је можда остао Исусов ДНК-а. Схватио сам тек сада шта ме чека и такође да ми се не пише добро. Кад су нам неки пожелели много среће и рекли да нам је бог у помоћи, а други да смо живи лешеве који ходамо, ја то нисам схватио озбиљно, а сада богами схватам. Од четири леша из Академије који су ходали, остао је само један и то ја, док остала три више не ходају него безбрижно леже решени свих овоземаљских проблема. Хтео сам још једном да размотрим из почетка целу ситуацију, све догађаје и да проверим да нисам случајно извукао погрешне закључке.

Ако ми је нешто јасно у вези са догађајима у Дубаију, онда је у Израелу остало много нејасноћа. Све се исувише

добро уклапало у то да је Берта главни играч и то позитивна личност која се бори да спречи Владаре из сенке да се дочепају Исусовог ДНК-а. То ми је и највише сумњиво. Постављам себи стално једна те иста питања. За кога у ствари ради Берта? Да можда не ради врло вешто за Владаре из сенке? Где је сада Свети грал? Понавља се његова судбина: пронађен је па поново изгубљен. Ако смо га из Витлејема донели, да ли га је Берта узела и заменила га за лажни или је он све време био прави? Можда га није смела задржати у Институту за безбедност где је радила јер би он свакако био испоручен даље где она нема утицаја. Зато је можда у Зорановом ранцу био прави. Можда је Берта организовала његову отмицу и Зоран је случајно погинуо јер није хтео да се ослободи ранца а могао је? Можда је он знао да је то прави па није смео да га преда? Можда су он и Берта на истој страни? А зашто нам је Берта рекла да је један од нас двојице на правој, а други на погрешној страни и да ће МОСАД то убрзо сазнати? Можда је МОСАД сазнао и ликвидирао Зорана јер су на самој обали били и људи из МОСАД-а. Али на обали је била и Берта. Можда Берта нема везе са МОСАД-ом, можда ради за војску која се појавила у најкритичнијем тренутку за мене и извукла ме безбедно из целе ситуације.

Хиљаду питања за које нисам имао логично објашњење ми се вртело по глави. Можда је најлогичније да се држим Фатимине поруке: „Стрпљен-спашен“?

Док сам ја био стрпљив и чекао, изгледа да неко није био стрпљив јер се већ после неколико недеља појавио у мом животу у виду изасланика, Соње. Она иста Соња из Војне академије која ми је рекла на растанку да ћемо се видети у неком следећем животу, а ја сам тада узвратио да ћемо се ми видети опет. А да ћемо се видети тако брзо, нисам ни сам могао да претпоставим.

Припремао сам се да идем на Мораву, где сам ишао скоро сваки дан на пливање и на пецање. Кад сам ујутру видео један ауто београдских регистрација који се зауставио испред моје капије, одмах сам схватио да сам ја тај који је упецан. Из њега излази Соња, налицкана, дотерана као да се налази на Дедињу.

Позвао сам је да уђе, али она није хтела. Имао сам искуство са тако финим девојкама. Предложих јој да одемо до манастира Манасије у којем никада није била, а можда није ни знала где се налази.

Кад сам се удобно сместио на седиште поред ње, она одједном поче без неког повода да виче:

„Ево, јуче сам купила новине и читајући црну хронику стално се питам: од када су људи почели да верују у једног Бога и зашто се, упркос идиличним правилима свих религија на свету сваког дана дешавају све монструознији и бројнији злочини? Онај ко је свакодневно суочен са ужасним патњама, разарањима и страдањима недужних људи, жена, деце, ко гледа бол, сузе, смрт, страх, незнање, неминовно се пита, макар у себи, дубоко у срцу, где је Бог и како може да остане равнодушан према овоме што се дешава? Зашто ћути? Мораш, Вито, да се са мном сложиш да данас већина људи поставља та питања. Није само реч о ратовима и убијању. Људи губе веру у бога због многих ствари, због жеље за успехом, каријером, новцем, славом и престижом. Безбожништво је болест која изједа омладину и чини је лењом, незаинтересованом, несрећном и бесциљном. Да ли знаш бар приближан одговор?“

„Нико не може да схвати све, па ни ја. Ја не покушавам никога да убедим у своје мишљење. Не уздижем бога на престо, само покушавам да кажем да није бог тај који ћути, већ смо ми, људи постали глуви и неспособни да га пронађемо

у себи. Мислим да није тешко објаснити да све што је божје није могуће видети очима и осетити рукама јер то се осећа, разуме, замишља и даје наду у боље сутра.“

Убрзо смо стигли до манастира, али Соњи се није излазило јер је морају да заврши своје започето излагање које јој изгледа много значи. Она настави даље, скоро сама за себе.

Тада сам је грубо прекинуо једном једином реченицом:

„Бог је у ствари у срцу онога ко жели да га нађе и он не ћути, он кроз наше мисли дела и показује прави пут.“

Ја сам Соњи показао прави пут кроз велику дрвену и оковану капију обраслу маховином, према цркви која је блештала испред нас на летњем жарком сунцу. Сад сам ја преузео иницијативу и, улазећи у цркву која је била препуна дивних фресака, показујући на њих, покушавао да њој нешто објасним.

„Да би човек видео, довољне су му само очи, а да би разумео свет око себе, потребна је љубав, и само љубав. Уз велику љубав није потребно велико разумевање, љубав све надокнађује. Ко је способен да воли сиромашне, болесне, преступнике и губитнике свих врста, не може да каже да бог не постоји.“

Сигурно је да ће људи ово питање и даље постављати. Нарочито они који пате, који су доживели неправде, трагедије, болести и друге недаће. Али је такође сигурно да само љубав и вера могу помоћи људима да постану бољи и да побољшају свет у којем живе.

Обишли смо цркву и упалили свеће за здравље. Најзад сам скупио храбрости да упитам Соњу, коју нисам дуго видео:

„Која је сврха твоје посете?“

„Пошто си ме предухитрио, рећи ћу ти одмах. Доста си се улежао, дошло је време да се мало прошеташ. Јавићу ти се вечерас.“

То је значило да није дошла сама, па сам тако и ја одмах отишао кући.



## ВАТИКАН

Још нисам ни средио утиске и таман кад сам се мало опустио, увече је зазвонио телефон. Скоро да нисам могао Соњи да препознам глас. После размењених неколико реченица она је одмах прешла на ствар. Укратко ми је објаснила да сутра увече идемо за Рим. Сва документација је код ње, а мени остаје једино да дођем на аеродром. Нисам имао избора и сутра сам се нашао на аеродрому. Да ми Соња није сама пришла, вероватно је не бих препознао. Стајао сам запањен пред једном прелепом католичком калуђерицом са белом великом крагном која је стрчала изнад црне и беспрекорно испеглане мантије. Преко мантије се пресијавао један велики католички крст, а у руци је држала Библију. С обзиром на то да сам ја мало каснио, нисмо имали кад ни да разговарамо, већ смо брзо чекирали наше ствари и то само две мале торбе и нашли смо се у авиону италијанске компаније. Правац Рим.

После два сата вожње стигли смо у вечни град и уместо да га мало разгледамо, Соња је са аеродрома узела рентакар, један фијат 1300. Она је возила и сви су се окретали за нама. Калуђерица вози ауто, то је тамо нормално, док би то у Свилајнцу била права атракција. Одмах је рекла да немамо кад да разгледамо град, дошли смо да се видимо са папиним личним секретаром. Убрзо смо стигли. То је била Црква светог Петра. Дошли смо на Трг светог Петра, на коме се налази Црква светог Петра и која делује као импозантна позорница са богатим кулисама. Ушли смо са пасошима у рукама у Ватикан, папску државу, најмању на свету, а ипак једну од најмоћнијих сила савременог света. Ватикан има огромну моћ

над својим свештенством, милионе верника, огроман капитал и најдисциплинованију војску верника.

Иза сивих зидова ових старих и нимало привлачних међусобно повезаних палата, крије се богатство какво на мањем простору нико до сада није видео. Ту неисцрпну ризницу блага папе су годинама и вековима прикупљале купујући, добијајући поклоне или узимајући на силу.

Улаз у папску државу чувају војници плаћеници из такозване „швајцарске стотине“ у китњастим средњовековним униформама. У изградњи овог трга такмичили су се најбоље архитекте. На том тргу случајно смо имали прилику да видимо папу у свечаној одори са прозора папске палате како благосиља масу побожних верника.

Дубок утисак на мене је оставила „Пиета“ („Плач мајке божје“), ремек-дело већ зрелог генија Микеланђела. Испод Микеланђелове куполе је главни олтар, а централно место дато је престолу светог Петра. Док сам тако непомично стајао и гледао, осетио сам топлу руку своје сапутнице Соње која ме је благо повукла да ми покаже шта се њој највише свиђа. Остао сам без даха пред највећим светским барелефом на коме је приказан сусрет папе Лава I и Атиле, а то је мотив који су често користили италијански сликари.

Усред ових светиња изненада смо наишли на праву гостионицу, где могу да се поруче чак и сва алкохолна пића. Схватих у трену колико су Италијани практични и способни чак и у свештеничкој одори.

Кривудавам, мрачним и тесним ходником из Ватиканског музеја сишли смо у чувену Сикстинску капелу. Ова капела била би позната само по томе што су се у њој бирале папе, да није захваљујући Микеланђелу ушла у светску ризницу уметности.

Прве слике, с леве и десне стране олтара, насликали су Пинтурикио, Ботичели, Пиеро ди Козима итд. С једне стране

су призори из Старог завета, а на другој страни су сцене из Новог завета, живот и крштење Исусово. Папа Јулије брзо је уочио величину Микеланђеловог генија, па му је поверио осликавање таванице Сикстинске капеле. Соња ми је рекла да је слику „Страшни суд“, пред којом смо се налазили, радио читавих седам година. Створио је један нов свет, свет дивова и мишићавих атлета у хеленистичком духу. Код свих тадашњих сликара, Исус Христ је блед и беживотан, а код Микеланђела је приказан као осветник, пун снаге и у њему нема ничег богомољског.

Одједном је зазвонио мобилни у њеној руци. На италијанском је разговарала са неким, док сам ја разумео само „Си, си“, што значи „да, да“ Прекинули смо разгледање палате и брзо смо се вратили до оне мале гостионице поред које смо прошли. Ту је већ био Ђордано, како га је Соња ослвила, у беспрекорно скупом цивилном оделу. Пришли смо му, а он је прихватио Соњину руку и пољубио је као праву калуђерицу.

После уводних реченица, он је постепено прелазео на оно због чега смо дошли. Соња је почела да преводи. Ђордано нам се прво захвалио за новац који је легао на његов лични жиро-рачун у банци „Лугано“ у Цириху. Пре него што нам је уручио фасциклу коју је држао у руци, осетио је потребу да мало поприча са нама. Питао ме је, гледајући ме право у очи својим ситним очима, које су се криле иза великих стакала, да ли ми стварно верујемо у реинкарнацију. Кад ми је Соња то превела, ја сам му узвратио питањем.

„Зашто је одувек црквеним оцима сметало источно веровање у бесмртност душе, односно у њено сељење из тела у тело, из живота у живот?“

Наставио сам полако да би Соња могла да ме прати и да преводи господину Ђордану.

„Зашто је вама као Цркви сметала светлост истине коју нисте могли да схватите?“

Папин секретар Ђордано гледао ме је некако чудно, некако одсутно и тада сам ја наставио мало повишеним тоном тек да би га увео у дискусију која га се очигледно није дотицала. Тек кад сам рекао то да и сам бог, у кога су веровали, није допустио да се сакрије „сва истина“, он се тргао из летаргије и скоро љутито одбрусио:

„Како није допустио и шта је Бог имао да допушта!?“

Сад сам почео још упорније да му објашњавам:

„Па ви сте као Црква сами оставили библијски запис о Исусовом скором повратку на Земљу.

Сад сам ја преузео иницијативу јер сам схватио да се он не слаже са мном и вероватно се чуди зашто је тако прескупо плаћена његова услуга.

„Није ли, дакле, Исусов повратак најјаснија потврда његове реинкарнације? Није ли нам он својом чувеном фотокопијом напуштања свог тела оставио о томе и необориви материјални доказ, доказ да је људско тело само „биолошки робот“ које служи души само као стан за време њеног боравка у тродимензионалном свету? И да је то исто тело након изласка душе из њега обична олупина која се распада.“

Ђордано се само некако кисело насмејао и отпио један гутљај свог сока. Сад сам га питао директно:

„Зар није тачно да су данас, после две хиљаде година не само папе већ и многи угледни научници светског гласа уверени да је Свети чаршав аутентичан и да је у њега заиста утиснут лик Исуса, како је изгледао у тренутку своје смрти, односно „напуштања“ тела?“

Сад је Соња почела мени да преводи јер се и она укључила у дискусију.

„Господине Ђордано, ви добро знате да је професор др Ралф Гебер, истакнути амерички научник и отац такозваних „свемирских компјутера“ којима се служи НАСА, извршио

анализу овог прастарог комада платна. Он је закључио да је до фото-отиска дошао приликом радијације Исусове енергије или, како је други научници називају, „енергија свести“. Он тврди да и виши облици разумних врста имају „енергију свести“ односно дух!“

„Али то још није доказано!“, одговори он сав важан и подигавши мало тон.

„Мислим да смо завршили нашу дискусију и састанак“, рече ми Соња гледајући на сат који је носила као медаљон око врата.

Сад је Ђордано отпио још мало свог сока јер изгледа да га је ова кратка дискусија исцрпила и да је једва чекао да се повуче у своје одаје у хладовини која се крије иза ових огромних и дебелих зидова.

Кроз главу ми је прошло упозорење са курса: Не пиј и не једи ништа што наруче непознате особе. Мислим да је то и Соња хтела да ми каже својим погледом. Оставио сам капућино на столу и сконцентрисао се да се поздравим са личним секретаром Папе. Последње што је Ђордано изговорио у свом животу било је:

„Да, драги моји“, обратио се нама, „ми то морамо спречити, а најбољи начин је...“, застао је на пола реченице и искапио свој сок до краја. „А то ћемо спречити тако...“

Соња је стала са преводом јер се Ђордано зацрвенео као булка, руке су почеле да му дрхте. Ми смо запањено гледали у њега. Почела је крвава пена да му излази на уста и само је стигао да Соњи да неку црну фасциклу и показао јој руком да идемо. Устали смо и одмах пошли. Чули смо после пар корака како се стропоштао са столице на под.

Прошетали смо се мало разгледајући зидине Ватикана и попели се на зидине уским и стрмим степеницама. Видик је био величанствен. Рим се видео као на длану. Вратили смо се

поново доле и прошли поред ресторана у коме смо малочас седели, али ту је већ била велика гужва и полиције на све стране. Соња је питала шта се десило. Добила је одговор од једног униформисаног полицајца да је папин лични секретар доживео инфаркт. Обдукција ће вероватно показати оно што смо ми знали, а то је да је отрован. Срећа што није почео да пије раније сок како је неко то већ испланирао јер не би стигао да нам уручи фасциклу због које смо дошли.

Није нам било до разгледања Рима, већ смо отишли право на аеродром. Кад се авион попео на висину од 10.000 метара, предложио сам Соњи да прочитамо шта пише у тој фасцикли. Она је отворила фасциклу и дала ми је да ја први прочитам док она оде у тоалет. Имала је смисао за хумор јер је знала да ја не могу да прочитам без њене помоћи јер смо обоје имали свој део шифарника и тек кад их спојимо, односно кад ја ставим свој испод њеног, појаве се тражене речи. Чим се Соња вратила, извадили смо своје шифарнике и прочитали шта пише. Било нам је жао Ђордана јер је покојни Ђордано поштено зарадио свој хлеб. Објаснио је да Свети чаршав, односно покров у који је било замотано тело Исуса Христа није онај у Торину који се излаже неколико пута годишње, јер је то вешто направљена копија, али да се оригинал налази сакривен у папској, односно ватиканској ризници и да се шифра сефа састоји од 50 различитих ознака. Сваки бискуп има једну ознаку тако да не постоји ни теоретска могућност да се дође до покрова. Требало би да учествују свих 50 бискупа, а то није могуће. Владари из сенке то добро знају и зато и не покушавају да га нађу. Чак се сматра да је Исусова енергија, кад је напуштао своје материјално тело, била толико велика да није могао да остане никакав ДНК који би послужио за клонирање Исуса Христа.

Онај други део био је много важнији јер је у њему било упутство како да први нађемо ексерје којима је закован Исус

Христ на крст на самом Распећу и на коме сигурно постоји ДНК који би могао да се искористи за клонирање Исуса Христа. Следећа дестинација била је Мароко.

Морали смо прво до Београда а затим да сачекамо инструкције. Са аеродрома смо узели такси и стигли до капије Белог двора. Ту смо се поздравили и кад је она ушла са фасциклом у торби поред стражара ја сам одахнуо и кренуо за Свилајнац.

## МАРОКО

Негде почетком августа био сам у библиотеци кад ми је зазвонио пејдер и моја плавуша ми јавља да одмах дођем кући јер имамо неке госте. Кући ме је чекала Соња са неким намрштеним типом. Звао се Дуле. Није ми се свиђао. Кад ми је Соња рекла да идем у недељу са њим за Мароко, питао сам је шта ће ми он.

„Он је комуналац. Обучен је да обавља прљаве послове и биће ти телохранитељ у Мароку. Ова мисија није уопште безазлена и безопасна.“

У недељу Дуле ме је сачекао на аеродрому, попили смо по један сок у кафићу на самом аеродрому, укрцали се у авион и за три сата лета стигли смо у Казабланку.

Нико нас није чекао. Имали смо адресу где треба да идемо и само сам таксиста рекао да вози у хотел „Риволи“. Док смо се возили према хотелу, посматрао сам, удобно заваљен на задње седиште, чувену Казабланку, где је историја оставила свој траг. Дуг боравак Француза у првој половини овог века, а потом и савезника, оставио је печат. Наш хотел је био у француском стилу, такође и кухиња. Дуле је отишао мало да прошета. Он је знао добро француски за разлику од мене. Ја сам отишао у собу и укључио телевизор и почео да мењам канале. За вечеру сам узео чај, топлу чоколаду и нисам могао да одолим мирисима француских пецива и колачима. Том изазову није могао ни Дуле да одоли. Мени је више одговарала типична мароканска вечера, са неким од француских вина. У не тако великом избору вина изабрао сам „валпјер“,

мада је најатрактивније вино „левје папа“ али је за мој џеп прилично скупо. Ујутру смо Дуле и ја очекивали да ће нам се неко јавити на рецепцији или оставити поруку, али ништа од тога. Изашли смо из хотела и пешице кренули према океану, који је био близу хотела.

На далекој пучини леме се високи таласи и посустали се увлаче испод тераса ресторана наднети над океаном или до вила и вртова богатих. На терасама или у ресторанима увученим у медитераско зеленило Мароканци испијају чај од менте, што је национално пиће Марока.

Дуле и ја сели смо на једну од тераса која се надвила над океаном и расхлађујемо се соковима од егзотичног воћа док се крај нас одвија марокански ритуал припремања чаја од менте. Дуго смо се задржали у Казабланки, где се кораци прогреса и свет Оријента преплићу око витких минарета и чипкастих палата у уским улицама Казабланке. Дуле и ја шетали смо тим уским улицама и посматрали шта све трговци нуде. Нова и модерна Казабланка, највећа мароканска лука, нуди шетњу широким булеварима, бројним трговима и старим четвртима града. Ми смо желели да упознамо Казабланку и тако дођосмо до једног великог трга. На табли је писало на арапском и на француском да је то Трг Уједињених нација. Ту се малишани поигравају са јатом питомих голубова, а одрасли уживају у звуцима „певајуће фонтане“. Музика се укључује електронским путем. Тоновима, час андалузијске, а час грлене арапске музике, преплићу се са силином жубора воде из високог водоскока који надлеће јато голубова. Мароко много улаже у туризам и од туризма очекује такође много. Туриста је овде бог. Трговци у суковима нису наметљиви као у другим арапским земљама, већ дискретно нуде своју робу.

Пошто се ништа није дешавало, решили смо да ручамо на самој обали. Док смо ручали, посматрали смо плажу испод нас и закључио сам да је од свих арапских земаља Ма-

роко најевропскији, а нарочито се то односи на гардеробу младих, посебно девојака на плажама, које су искључиво у бикинима. После ручка, са ранцима на леђима и флашама у руци, упутили смо се ка Булевару Рузвелта, који се налази на брду Аифа и висине је шездесет метара, а и најлепши је и најзеленији део Казабланке. Ту су дипломатске службе, конзулати, виле богатих у заклону од медитеранског зеленила и дрвећа. Нисмо ни приметили да је већ почео да пада сумрак, а све смо се надали да ће нам неко прићи и објаснити нам зашто смо овде дошли.

У сумрак низ тесне улице Казабланке слива се нека необична грлено-вокална музика. Неравном и стрмом стазом којом се крећу козе, овце и магарци са товаром, стижемо до четврти града у којој живе потомци Бербера. Женски и мушки гласови се наизменично допуњују као питања и одговори. Тамбура или бедир прати мелодију. Примећујемо да жене Бербера нигде не иду без накита. Стари новац користе као украс око врата и на глави изнад чела. Око врата носе ниске од природног семена и сребрне украсе. Одећа је комотна, слојевита и у плавичастим тоновима. Мараме око врата је обавезна, а због врелине дана често је и на глави.

Тако смо провели наш први дан. Чим је пао мрак, решили смо да се таксијем вратимо у хотел, јер ноћу нисмо безбедни сами на улици без заштите локалних моћника, а ми смо као глинене голубови.

На портирници нас је чекала порука. Нестрпљиво смо је отворили. Следећа дестинација је град Маракеш. Зашто? Није нам било јасно. У ствари мени одавно ништа више није јасно.

До Агадира смо стигли авионом. Од Агадира идемо аутобусом. На путу Агадир-Маракеш дугом 275 километра, смењују се шуме урма-палми, храста плутовца и снажних еукалиптуса. Од новца добијеног експлоатацијом шума еу-

калитуса издржава се свештенство Марока, подижу се и обнављају џамије. Плодна земља прекривена је житарицама и кукурузом, на травнатим површинама напасају се говеда, по камењару Атласа веру се козе, а стада оваца јуре зеленом испашом. Ивицом пута пролазе камиле са товаром. Сахара је близу. Мале оазе са шаторима на то и указују. И опет је крај нас шума урма палми кроз коју се пробива црвена боја града Маракеша. Одједном се аутобус зауставио и сви су изашли. Сви су пришли неком огромном дрвету и сликали га из даљине. Нисам могао да верујем својим очима, по дрвећу и то на најтањим гранама верале су се козе! Козе на дрвећу – то нисам могао да замислим. Тако полако по највећој врућини стижемо у Маракеш.

Бројне џамије, палате, музеје, вртове и маузолеје, надвишује џамија Ла Кутубија, што на арапском значи „библиотека“. То је била наша крајња тачка. Са аутобуске станице узели смо такси до џамије. На вратима џамије дочекала нас је једна девојка у шареној бурци и пожелела нам је добродошлицу на српскохрватском језику. Упознали смо се и рекла је да се зове Зухра. Нисам могао да проценим да ли је лепа кад се иза њеног зара виде само као угаљ црне очи које просто пламте неким жаром од кога ме подилази језа. Не бих волео да њу имамо за противника. Увела нас је у џамију која је била пуна; прошли смо поред безброј изувених сандала и ципела, бацили овлаш поглед на гомилу људи који су се клањали свом Алаху. Зухра нас је повела неким стрмим степеницама доле и имао сам утисак да силазимо у неки подрум, а осећала се и нека мемла и устајао ваздух. После краћег ходања неким уским ходницима одједном се нађосмо у малој и лепо осветљеној одаји. На поду су били поређани неки мали душеци, отприлике један душек за две особе. Одвела нас је до самог угла да бисмо могли да се наслонимо на зид и помислио сам да је Зухра добро обучена, јер тако сами себи чувамо леђа.

За једно десетак минута просторија се напунила људима. Неки су били у европским оделима, а неки у традиционалним мароканским хаљинама са црвеним фесовима и кићанкама на глави. Задњи је ушао по свој прилици предавач. Зухра ми је само шапнула:

„То је чувени професор са Харварда Хасан, пореклом Мароканац.“

Био је у европском оделу и почео своје предавање на чистом енглеском језику. Почео је врло професионално.

„Једна од иронија раног хришћанства била је то што је сам Исус био Јеврејин, који је обожавао јеврејског бога, држао се јеврејских обичаја, тумачио јеврејски Закон и стекао јеврејске ученике, који су га прихватили као јеврејског Месију. Па ипак, само неколико деценија после његове смрти, Исусови следбеници су створили једну религију која се успротивила јудаизму. Како су се хришћани тако брзо од једне јеврејске секте претворили у антијеврејску религију?

То је велико питање. Изгледа и за науку и за Цркву јер већ две хиљаде година немају одговор. Зашто су без одговора? Вероватно зато што и једни и други тврде да постоји Ђаво, али се само остаје на томе. Нико озбиљно не проучава феномен Ђавола. Ја мислим да је тај сценарио направио сам Ђаво.

Стално се питам како треба најбоље разумети Исуса: као рабина, социјалног револуционара, политичког бунтовника, циничног филозофа или апокалиптичког пророка? Без обзира како неко разуме главни правац Исусове мисије, он мора да се смести у свој изворни контекст и миље, као палестински Јеврејин и учитељ из првог века. Шта год да је друго био, Исус је био у потпуности јеврејски учитељ, као што су и његови ученици били Јевреји.

У одређеном тренутку, вероватно и пре његове смрти, а свакако после, Исусови следбеници су почели да га сматрају јеврејским Месијом. Израз „месија“ су разни Јевреји из првог

века разумели на разне начине, али је једна ствар била заједничка свим Јеврејима у њиховом размишљању. Он је био величанствена и моћна фигура која ће на неки начин, на пример, тако што ће подићи јеврејску војску или повести небеске анђеле, победити непријатеље Израела и успоставити Израел као суверену државу којом може да влада сам бог (могуће људским посредством).

Хришћани који су називали Исуса месијом очигледно да су имали проблема да убеди друге у ту тврдњу пошто је Исус, уместо да буде познат као моћан ратник или небески судија, био нашироко познат као путујући проповедник који је прекршио закон, па је разапет као неки криминалац.

За већину Јевреја је било потпуно смешно да се Исус назива месијом. Исус није био моћни вођа Јевреја, јер је био слаб и немоћан, тј. нико, кога су погубили на крајње понижавајући и болан начин смишљен од стране Римљана, односно оних који поседују праву моћ.

Сада долазимо до једног парадокса и не знам да ли је то улога Ђавола или је он то тако режирао.

Хришћани су инсистирали да је Исус био месија, да његова смрт није била грешка правде или непредвиђен догађај, већ божје дело, којим је он донео спасење свету. Које је коме спасење? То је врло апстрактно речено, а шта рећи за све ратове и крвопролића и за све изгинуле у тим ратовима? Да ли су они доживели спасење пре или после губљења свог живота?

Шта су хришћани могли да ураде са чињеницом да имају проблема да убеди већину Јевреја у своје тврдње о Исусу? Наравно, они нису могли да признају да сами нису у праву. А ако су они у праву, неко мора да није у праву? Тај неко су морали да буду Јевреји. Већ од почетка своје историје хришћани су почели да инсистирају на томе да су Јевреји који одбијају њихову поруку тврдоглави и слепи и да одбија-

њем поруке о Исусу одбијају спасење које је обезбедио сам јеврејски бог.

Ђаво се поиграо са Јеврејима јер их је убедио да мисле да њихов сопствени посебни положај пред богом зависи од тога што имају и држе се Закона који им је бог дао. Јевреји нису схватили да им је спасење дошло као и незнабошцима, не само путем закона, већ и путем вере у смрт и васкрсење Исусово.

Иако смрт и васкрсење Исусово доноси спасење, природно је да ће се његови следбеници придржавати Закона, баш као што је то чинио и сам Исус. Хришћани који нису били под утицајем Ђавола, добро су схватили да придржавање јеврејског закона није могло да има утицаја на спасење и да би придруживање јеврејском народу значило поистоветити се са народом који је одбацио сопственог месију, народом који је одбацио и сопственог бога.

Хришћанство и јудаизам постају две различите религије, али Ђаво се сада поиграо мало и са хришћанима. Хришћани су признавали да је Исус месија који је најављен у јеврејском Светом писму, а самим тим признавали су и свето писмо, те древне јеврејске текстове као темељ својих сопствених веровања. То значи да су хришћани усвојили јеврејску Библију као своју сопствену. Али, зар није јеврејска Библија била за Јевреје? Ђаво је то тако лепо изрежирао да су Јевреји не само презрели свог сопственог месију, него су одбацили и сопственог бога, али су такође погрешно протумачили и своје сопствено Свето писмо.

Сад некако испада да је јудаизам одувек био лажна религија, да је Јевреје неки зли анђеол или можда сам Ђаво завео да погрешно протумаче законе које им је дао Мојсије као дословна упутства како да живе, а заправо их треба тумачити алегоријски, што они нису чинили.

И на крају се поставља питање ко је наредио Јеврејима, бог или ђаво, да се обрезају како би их обележио као посебан народ који заслужују да буду прогоњени? Ако знамо да се све то десило пре Исуса, а да је и сам Исус као прави Јеврејин обрзан, онда се поставља питање ко је стајао иза свега тога, односно чија је моћ у овом материјалном свету већа.

Шта рећи на крају, осим изразити чуђење, јер се Исус као палестински Јеврејин држао својих јеврејских обичаја и проповедао својим сународницима, Јеврејима и учио своје јеврејске ученике правом значењу јеврејског закона. Ипак, у другом веку, кад су хришћански писари преписивали текстове који ће на крају постати део Новог завета, највећи број хришћана су пагани, нејевреји, који су се преобратили у хришћанство и који су подразумевали да је та религија, мада је на крају крајева заснована на вери у јеврејског бога, како је описано у јеврејској Библији, по својој оријентацији потпуно антијеврејска.“

Чим је завршио своје врло интересно предавање, професор Хасан изашао је не чекајући коментаре. Изгледа да у овој ауторитарној организацији нема коментара и питања, већ чиста догма. То ми се никада није свиђало, као ни ово предавање. После предавања хтео сам мало да прошетам сам, да ми се мало избистри мозак, али нисам успео јер сам осетио женски мирис који ми се приближавао. Мало сам успорио да бих сачекао тај облак мириса јер сам знао око кога се шири. Од Зухре, наравно.

Предложила је да нам мало покаже град кад смо већ ту, јер Маракеш делује као оаза у камењару Атласа који се уздиже непосредно над градом. Зухра је својом десном руком показала према планини Атлас, а левом је правила круг као да жели да загрли цео град.

„Падине и врхови Атласа зими се забеле и дају вртовима зрелих наранџи још ружичастији одсјај. Маракеш је удаљен

300 километара од Атлантика и клима је топла, па је и град засут мирисом наранџи, насељен маслинама и узвишен дрвећем високих палми.“

Дуле је најзад проговорио и показујући прстом упитао Зухру:

„Шта је оно тамо тако високо?“

„То је светионик“, одговорила је Зухра.

„Кула-светионик или Кула-осматрачница је стара око 900 година и она баца своју сенку на некадашње језеро у којем су се утопили један од владара династије Алморавида и његова омиљена конкубина. Владар, који није знао да плива, скочио је у језеро како би спасао своју миљеницу, а данас је ту базен. Иза дрвеног зида дугог око 17 километара, испресеченог са 12 улазних капија, лелуја се медитеранско зеленило.“

У предвечерје Ла Кутубија засија зеленом светлошћу свог минарета и великим златним куглама заводи уснуле вртове Менара. Тако ћаскајући нисмо ни приметили да смо стигли до Ла Кутубије. Поред ње има једно десетак малих ресторана са терасама које све гледају на кулу. Сели смо на једну од тераса која је била полупразна. Тек смо наручили чај од менте, кад се иза нас појави један високи сувоњави човек црне коврцаве косе и упита Зухру да ли је слободно. Зухра се искрено обрадовала и представи нам госта, за кога рече да је и он био на оном предавању, али га нисмо упознали. Мени је кратко објаснила да је то италијан др Рафаело са Беркли универзитета. После краће и дискусије између њега и Зухре, она га одједном упита:

„Зашто, професоре, нисте данас ништа рекли о својој чувеној, али контроверзној теорији о Исусу Христу?“

„Хтео сам, али ми нису дозволили јер је исувише револуционарна и још је прерано говорити на такав начин.“

Сада сам се и ја заинтересовао и упитах Зухру:



„О чему се ради?“

„То је једна стварно хипотеза, али да ти је ја не препричавам, најбоље је да нам професор објасни о чему се ради, ако само има довољно времена.“

Кад је схватио да је нашао некога ко хоће да га саслуша, професор Рафаело је почео узбуђено и темпераментно да прича.

„Дошао сам до сазнања да се овде у Маракешу налазе ексери којима је Исус Христ био закован.“

Кад сам га питао шта он то нама прича кад то никога не интересује, он ме погледа некако сумњичаво и само кратко рече:

„Извините, погрешно сам, мислио сам да Вас то интересује.“

Уместо мене одговори Зухра:

„Знате, ја сам новинар па бих могла у свом листу „Ла Фест“ да направим репортажу о томе, али бих морала да се уверим да ли је то истинита прича. Ја мислим да су то обичне измишљотине и да то не постоји.“

Кад се професор сагнуо да поправи пертлу на ципели, она ми намигну, па сам схватио да га намерно провоцира и да иде на његову сујету и хоће да му повреди достојанство. Кад се усправио, видео сам да је Зухра успела у томе јер се он заруменео од беса. Био је повређен јер није могао то да изложи на предавању пред еминентним стручњацима, а сада му чак и једна мало позната новинарка и неки анонимци из Европе не верују. Тад је у трену одреаговао не размишљајући:

„Ако имате времена, ја сам расположен да вам их покажем и да се уверите, а можете чак и да их снимите па да објавите фотографије у вашем листу“, обрати се Зухри.

Зухра му одговори:

„Професоре, држим вас за реч. Биће то леп чланак и ако немате ништа против, можете на мојим страницама да изложите своје предавање.“

„Зашто да не“, одговори он. „И баш бих за инат волео да то обелоданим. Знам где сте одсели и јавићу вам се ускоро.“

Рафаело се изгледа уморио, устао је и кратко нам се захвалио на пажњи и изашао. Зухра је платила пиће и за њим смо изашли и нас троје.

„Где сад идемо?“ упитао сам Зухру, а она ми је на то одговорила:

„Сада ћу вам показати нешто што до сада нисте видели.“

Тесним улицама, кроз стари део града улазимо у сук који је опасан старим бедемима и назван „Трг смрти“, Цемаел Фна. На њему се воде двобоји међу Арапима, искључиво оштрим ножевима све док један од учесника не искрвари као побеђен. Тог дана двобоја није било, али је био прави бокс меч, без рукавица. Имао је свог судију са пиштаљком и трајање меча је било неограничено. Бокс или боље речено туча траје све дотле док један не падне онесвешћен. Маса урла и навија за свог изабраника, а победник добија милостињу од неколико дирхама које дају они који прате меч и навијају. Дирхами се убацују у једну картонску кутију коју он онако окрвављен носи околу.

После тог бокса или батинања остао је горак укус у устима и продужио даље да се цењкамо око робе која је била изложена само да се што пре заборави ово што смо видели. Док сам ја застао да купим сок од свеже поморанце на једној успутној тезги, приметио сам како је Зухра узела Дулета под руку и убрзаним кораком одлазе негде. Прво сам помислио да Дуле хоће у тоалет па она жури да му покаже а да не изгубе мене. Гужва је неописива, а пара за такси немам код себе,

а пешице нисам сигуран да ћу пронаћи наш хотел. Тада се сетих: па он је мој телохранитељ и он нема мозак, али има мишиће и сигурно је осетио жељу за добром тучом. Брзо сам се вратио до места где се малопре одвијала туча. Згрануо сам се видевши Дулета крвавог: тукао се са неким од локалних силеција. Вероватно је био јачи, јер су сада против њега била тројица. То више није била туча. То је било убиство пред мојим очима. Тукли су га сва тројица, један чак и некаквим дрвеним или металним предметом у облику шипке. Ту је била и Зухра. Зухра је почела да вришти и на њиховом језику је звала милицију. Милиција се стварно брзо појавила. Убрзо се чуло и завијање сирене санитарског возила. Дулету више није било помоћи, лежао је раскрављене главе са отвореним преломом лобање из које је шикљала крв у јаком млазу. Зухра ме само повуче у страну и рече:

„Њему не можемо да помогнемо, али склонимо се да не бисмо имали компликације. Он код себе свакако има пасош и полиција ће одрадити свој део посла и тело ће послати за Југославију.“

Пожурили смо даље и нашли смо се на тргу који није највећи и најлепши на свету, али је то једини трг где кафане, забава и лекари раде 24 сата дневно још од једанаестог века, па до данас. Овде неколико стотина хиљада људи дође увече да се забави за мале паре. Док гатаре гатају, акробате и дресери забављају уз музику и игру змија отровница, улични свирачи свирају, певају, рецитију, продавци нуде јело и пиће и одевне предмете, џепароши раде свој посао, па зато треба бити обазрив. Од Зухре сам чуо да се на том тргу свакодневно нађе по неколико десетина хиљада Мароканаца, а да је ту више полицајаца у цивилу него туриста. То значи да практично сваки туриста кад се приближи том хаосу на тргу добије своја два полицајца који воде рачуна о њему, а да он то никада не примети. Ако примети, значи да је у проблему.

Није ми било јасно где су били полицајци да спрече убиство мог телохранитеља Дулета. Тад сам посумњао у Зухру и да је можда она наговорила Дулета да се туче. Можда је она пре тога и организовала да га убију јер је имала неке своје разлоге за које ја нисам знао? Можда професор Рафаело није смео пред њим да прича о ексерима које ми управо тражимо? Да их не би нашла она друга страна и узела ДНК Исуса Христа она је натерала Дулета да се бори. Можда Зухра нешто зна што ја не знам? Можда баш Дуле ради за ону другу страну па је он требало да узме од нас ексере кад их ми пронађемо а нас да елиминише? Можда му је тај прљави посао био да ликвидира мене и Зухру? Нисам имао ни приближне одговоре. Основно питање стално ми се враћа: за кога ради Соња, а за кога радим ја? Ја не манипулишем ни са ким. Да ли ико манипулише са мном, то још не знам. Из тог кошмара трже ме Зухра и повуче ме према ресторанима из којих се ширио мирис погаче са циметом, кебаба и кускуса. Најукуснија и права мароканска кухиња припрема се у суку или медини. Купили смо кебаб, а кебаб је могуће јести и у ходу јер се комади ситно исеченог меса набадају на дугу жицу, као код нас ражњићи, али је између сваког комада меса уметнуто мешано поврће. Тако стигосмо и до мог хотела. Отишли смо на вечеру. Некад је за један обед довољна само супа која се у јеловнику бира под називом „харира“, а припрема се од ситно сецканог меса, углавном од говедине или јагњетине са белим луком, зачинима и додаје се густе парадајз. Мароканци необично воле слаткише и нуде их у свакој прилици. После обилне вечере она ме отпрати до моје собе и само кратко рече:

„Спавај лепо и видимо се сутра, а жао ми је оне твоје будале, оног Дулета, а и нашао је где да се бије.“

Зухра је отишла, а мени се никако није спавало, већ сам сишао доле до отвореног ресторана поред базена.

Домаћини хотела „Фатима“ понудили су ми програм мароканског фолклора у оближњем Касину. Било је ту и акробатике и фолклора и игара са змијама и мађионичарских вештина, али је најснажнији утисак на мене оставила плесачица трбушног плеса уз пратњу мароканског националног оркестра. Пуних 30 минута је играла, превијала се, подрхтавала, забацивала косу и главу, узбуђивала присутан мушки род и одушевљавала ритмом покрета свог тела све присутне. Топла ноћ није могла да расхлади машту појединаца, а кад сам напустио Касино, те ноћи је лепа Арабљанка „играла“ и у мојим сновима.

Ујутру Зухра долази по мене својим ципом. Сачекала ме је да доручкујем, онда сам сео поред ње и пошли смо. Где, то сам управо хтео да је питам кад ми она сама одговори:

„Идемо у Фес. То ти је последњи град који обилазимо по нашем програму.“

Ништа није зависило од мене, само сам се опустио и уживао у пејзажима поред нас.

После четири сата вожње видео сам чипкаста здања фино обрађеног мермера и резбареног кедра која су била уочљива из ципа. Зухра је возила полако да бих ја могао да разгледам. Ту су и градске чесме обучене у шарену мајолику да живошћу боја славе извориште воде, које је тако мало у унутрашњости Марока. Улазимо у медину, стари део града, коју управо чине чесма, џамија, школа, пекара и градско купатило. Крај чесме су једна од најстаријих караванских врата средњег века у дуборезу.

Крај старих и трошних бедема одјекује песма звона водоноша царских безводних градова. У крчазима од керамике или камиле коже, окићени са десетак звона на рукама и око ножних чланака, они оглашавају своје присуство на улици где точе воду пролазницима и туристима, наравно за бакшиш

који је у Мароку обавезан, јер од бакшиша живи огроман број породица.

На улицама Феса ових августовских дана температура је од 40 до 50 Целзијусових степени. Високу температуру ублажава сасвим лагани поветарац који орошавају понегде млазеви воде из чесми.

Пут нас је одвео на другу страну, у срце старог дела града. Безброј медреса, минарета и џамија краси најстарију престоницу „Ел Магребије“. Испред је џамија једно од првих исламских универзитета у свету. Украшена је финим мозаиком, хармонично уклопљеном резбаријом у камену и дрвету. Најимпозантнија медреса у шпанско-маварском стилу из 14. века је Бу-Иманија. Испод резбарије и декорације прозора на чипкасто обрађеном зиду, изрезбарени су и арапском калиграфијом исписани делови из Курана. У раскошним здањима царских градова само се може потврдити чињеница да је велики допринос Арапа људској култури и цивилизацији и у области архитектуре, математике, медицине, астрономије, поезије. Зухра залази у двориште медресе Бу-Иманија. Излазим ја први и одмах јој отварам врата. Тек кад је подигла шалваре да изађе, приметио сам беле и лепо извајане женске листове. Тек сада сам приметио да сам се возио цело пре подне са једном лепом и згодном женом. Никако нисам могао да се ослободим утиска Дулетове погибије.

У медресу је ушла сама, а мени је рекла да сачекам напољу. Шетао сам по прелепом врту са густим травњаком који се баш сада заливао. Таман кад сам пошао поново ка згради, угледах једну европски обучену девојку која ми је махала са врата да дођем. Кад сам пришао ближе, једва сам препознао Зухру. Она ми је само рекла:

„Као у стара добра времена кад сам студирала на Баш Чаршији у Сарајеву!“

„Зухра, не могу да верујем да си то ти!“

„Знам“, одговори ми она. „А сада нећеш да верујеш у оно што ћеш чути тим својим клемпавим ушима.“

Увела ме је, а у самом холу су биле све саме жене, обучене европски и арапски. Сватио сам да сам окружен све самим женама. Изгледа да овде у медреси студирају само девојке. Чак и обезбеђење на вратима чине униформисане девојке. Одвела ме је до једне канцеларије, где нас је примила једна мало старија жена, европски обучена. То је била директорка или, како се представила, управитељица медресе. Нисмо се дуго задржали код ње, већ само толико колико нам је требало да попијемо чај од менте. Директорка нас је одвела до једног великог амфитеатра који је био крцат црнпурастим девојкама.

Мене су ставили у први ред, где су нам уступиле место три девојке у панталонама.

Сад се светло скоро угасило и чула се нека пригушена арапска музика, а сав амбијент је био мистичан. Директорка, чије име нисам чуо приликом упознавања, устаде, оде за катедру, принесе чашу са водом устима и благо поче:

„Ово моје предавање, коме присуствују и наши драги гости, назваћу, драге моје ученице, „Ђаво и жене“, рече кратко директорка, а ја чух жагор у амфитеатру.

„Нас жена у овом свету свемоћи, тешко је наћи. Није то од јуче, већ је то одувек. Савремени проучаваоци су увидели да је расправа о улози жена у раној цркви долазила управо зато што су жене имале неку улогу, често значајну улогу, истакнуту и у јавности. Штавише, то је био случај од самог почетка, почев од служења самом Исусу. Истина је да су Исусови најближи следбеници, дванаест ученика, сви били мушкарци, како би се могло и очекивати од једног јеврејског учитеља у Палестини из првог века. Али, наше најстарије Јеванђеље указује да су Исуса на његовим путовањима пратиле и жене и да су неке од тих жена финансијски издржавале ње-

га и његове ученике, пошто су биле покровитељке његових путујућих проповеди. Каже се да се Исус упуштао у јавне разговоре са женама и да им је јавно помагао. Посебно нам Јеванђеља говоре да су жене пратиле Исуса на његовом последњем путовању у Јерусалим, где су присуствовале његовом распећу и да су му једино оне остале верне до краја, док су мушки ученици побегли.

А најзначајније од свега, сва наша Јеванђеља указују на то да су жене, као и сама Марија Магдалена, откриле његов празан гроб и да су оне прве сазнале и потврдиле васкрснуће из мртвих.

Запитајмо се шта је то у Исусовој поруци посебно привукло жене. Највећи број стручњака је убеђен да је Исус објављивао долазак Царства божјег, у коме више неће бити неправде, патњи ни зла, у коме ће сви људи, богати и сиромашни, болесни и здрави, робови и слободни, мушкарци и жене, бити равноправни. То се очигледно показало као посебно привлачна порука наде за оне који су били подређени, за сиромашне, болесне, изгнанике и жене.

У сваком случају, јасно је да је и после Исусове смрти његова порука остала привлачна за жене. Јасан појам о томе стичемо већ код раних хришћанских писаца чија су дела преживела, нпр. апостола Павла. Павлове посланице у Новом завету пружају нам обиље доказа да су жене играле истакнуту улогу у најранијем периоду растућих хришћанских заједница.

Са физичким нестанком Исуса и Павла улога жене се драстично мења. Моћни људи у првобитној хришћанској цркви обманули су свет тако што су пропагирани лажни који су обезвредиле жену и покренуле тас на ваги у корист мушкарца. Ђаво се одмах трансформисао у Константина. Први писани документ у овој страшној и монструозној ствари везан је за Константина. Константин и његови мушки наследници су

преобратили свет паганског матријархата у хришћански патријархат, тако што су покренули пропагандну кампању која је сатанизовала женско божанство и свети женски принцип заувек прогнавши богињу из савремене религије.

Католичка инквизиција је објавила књигу која се може сматрати најкрвавијим издањем у људској историји: „Malleus Maleficarum“ или у преводу „Вештичији чекић“.

У њој је свет упозорен на опасност од жена које слободно мисле и упутио је свештенство како да пронађе, мучи и уништи такве жене. Међу „свештеницама“ налазиле су се све образоване жене, свештенице, жене мистици, жене обожаваоци природе, скупљачице биља и све „сумњиве“ које су нагињале свету природу. Бабице су такође убијане због своје јеретичке употребе медицинског знања за олакшавање бола при порођајима, што је била патња која је, како је црква тврдила, заслужена божја казна због Евиног греха. Током три стотине година лова на вештице, Црква је на ломачи спалила преко пет милиона жена. Пропаганда и крвопролиће су били ефикасни. Данашњи свет је живи доказ за то.

Жене које су некада слављене као неопходна половина духовног просветљења, прогнане су из храмова широм света. Није било жена ортодоксних рабина, католичких, православних или исламских свештеница. Некада свети чин „Hieros Gamos“, односно природно сексуално сједињење мушкарца и жене кроз које свако од њих постаје духовна целина, одбачена је као срамни чин. Свети људи, којима је некада сексуално спајање са својим женским, другим половинама било неопходно како би комуницирали са богом, сада су се плашили сопствених природних нагона као ђаволје работе. При томе, ђаво је сарађивао са својим „омиљеним помоћником“ – женом.

Дани богиње били су завршени. Мајка Земља постала је мушки свет, а богови деструкције и рата узимали су свој

данак. Мушки его је провео две хиљаде година јурећи окол без контроле свог женског пандана. Настао је живот без равнотеже и растуће непоштовање према Мајци Земљи. Ако се жене не отргну и ако убрзано не узму ствар у своје руке и силом наметну равнотежу, убрзо ће нестати живота на земљи.

Колико су Ђаво, а и сама Црква спремни да иду далеко, а да би сачували своју власт, најбоље показује пример Марије Магдалене. Марија Магдалена је представљала за мушку Цркву потенцијалну опасност. Не само да је Исус поверио задатак оснивања Цркве жени него је она угрожавала и представу Христове божанске природе. Црква је, како би се заштитила, прогласила жену за блудницу и уништила доказе о браку и на тај начин уништила све тврдње да је Христос имао живе наследнике и био смртни пророк.

Црква је имала снажну мотивацију да изведе такво заташкавање. Она никако не би могла да опстане кад би јавност сазнала за Христово потомство. Исусово дете би потамнело Христову божанску природу, а тиме и хришћанску цркву, која се прогласила за јединог посредника до краљевства небеског.

Завршила је свој говор, испила још мало воде и сишла на подијум уз громогласан аплауз, који је постепено прелазило у скандирање. Посматрао сам та зајатурена лица, те благе погледе који су одједном постали мрки и нељубазни. Сетих се да сам ја овде једини мушкарац и да могу да ме линчују само на један миг њихове директорке. Али ја сам био гост, коме је и било у ствари намењено ово предавање, јер сам добио неку јасну поруку како да се понашам даље.

Кад смо се Зухра и ја нашли напољу на улици, идући према њеном ципу, она ме упита да ли сам схватио зашто ме је довела овде.

„Мислим да нисам, али једино што сам схватио је да плавуше неће владати овим светом, већ црнке.“

„Баш си луд!“, рече ми она и ухвати ме под руку. Нагло ме окрену ка себи и унесе ми се у лице.

„Овај задатак за који те тако дуго спремају, који ћеш морати да извршиш, нећеш моћи сам без подршке жене. Да ли си сада схватио? Требаће ти жена да ти помогне. Ми хоћемо да идемо заједно са вама кроз живот употребљавајући главу а не тело.“

Најзад сам схватио и упитах Зухру:

„А где да нађем, Зухра, ту жену која ће ми помоћи?“

„Нема потребе да је тражиш, наћи ће она тебе кад за то дође време. Кад се појави, запамти, прихвати је и не подцењуј је и немој да ти случајно падне на памет због мушке сујете да је игноришеш и одбациш њену помоћ. Сети се Соње, Хелге, Розите, Фатиме, Берте, Гогане. Зар би ти нешто до сада урадио без нас жена? То ти је порука са овог места и зато сам те довела овде. Сада ћемо прећи преко парка до приватне резиденције директорке Ел Зехире, чије си излагање чуо малопре.“

Домаћица нас је дочекала на улазним масивним вратима која се уз шкрипу затворише за нама. Чуо сам кад је шкљоцнуо кључ и видео нашу домаћицу како га ставља у своју кецељу. Директорка Ел Зехира нас одведе до своје велике радне собе у којој је доминирала огромна слика Марије Магдалене. Док смо се ми полако смештали у огромне и масивне црвене фотеле, очекујући чај од менте, Ел Зехира је пришла слици Марије Магдалене, коју је нежно помиловала и одједном се слика помери у страну. Испод слике се указао велики метални сеф светлозелене боје. Директорка укуца своју шифру и извади велику изрезбарену кутију на којој је доминирао дуборез са ликовима коза које се пењу на дрво. Интересантан мотив је био на кутији, али унутра је било нешто још интересантније. Госпођа Ел Зехира поче да вади неке пергаменте и тихо нам рече:

„Ово су све докази о постојању Исуса Христа. Његова крштеница, венчани лист са Маријом Магдаленом и доказ да су имали сина Јуду, и његова крштеница. Те доказе су Темплари тражили вековима. Овде имате назив места са тачном локацијом породичне гробнице Исуса Христа где је он сахрањен са Маријом Магдаленом и са сином Јудом. Ту је сахрањен и његов отац Јосип и мајка Марија. Ту је његова цела породица и немојте да записујете, јер чак ни Зухра не зна како се ово место зове. Ви сте први и једини мушкарац који је имао прилике ово да види.“

Ја сам се захвалио и рекао јој да нема потребе да их вади јер јој верујем и само сам из радозналости бацио поглед на садржај кутије. Она је ипак извадила један папир из кутије и пришла мени сасвим близу тако да сам могао да осетим мирис неког тешког мароканског мириса и морао сам да је питам за порекло мириса. Благо се насмејала и рекла да то оне овде саме праве и од цвета булке. Никома не дају овај рецепт, јер је то је њихов препознатљив мирис и то је њихова лозинка.

„Ево, поклониху једну флашицу Зухри у знак захвалности што те је довела код нас.“

Зухра узме из њених руку једну малу дрвену флашицу маслинасте боје и стави је у своју ташну. Мени је уместо мириса дала један савијен папир који је мирисао на тај опојни мирис.

„То је фотокопија онога што тражите. Даћу вам да вам не би подвалили, па упоредите. Узмите лупу и добро погледајте шаре које се голим оком не виде.“

На слици је био увеличан један ексер са јасно оцртаним шарама, а позади на истој слици видела су се у природној величини четири ексера.

Стварно сам се изненадио. Нисам ни стигао да се захвалим кад је она већ вратила све у сеф на своје место. Обоје смо

јој се захвалили, ја за документ, а Зухра за парфем. Стајала је на вратима и дуго нам махала, а ми смо јој отпоздрављали и тако дођосмо до нашег ципа.

Сели смо у цип и кренули.

„Где сад идемо, Зухра?“ питао сам радознано.

„Водим те кући, твојој плавуши коју често помињеш и обожаваш, као и породици, јер знам да си ожењен и да имаш дивну ћерку која те жељно чека. Надам се да су ти већ досадиле све саме црнке, а, колико сам ја схватила, не палиш се лако на црнке.“

„Али, Зухра, ти ниси црнка, већ бринета!“

„Знам, али ми је супруг црн, а и родила сам троје црнпурасте деце. Зар си већ заборавио да смо равноправни? Прихвати ме као сестру, а не као сексуални објекат.“

Мислим да сам поцрвенео, јер сам већ имао црнку за љубав свог живота. Плавуша нас је одвојила заувек и то захваљујући мени јер сам је оставио желећи да имам за сапутницу плаву жену са шишкама.

Пут Фес-Мекнеш у дужини од око 60 километара преваљили смо за око сат времена. Улазимо у цветни Мекнеш.

Испред зидина града седе Арапи и медитирају, а у размишљању забораве на посао. Зато знају да је чаша камиљег млека и седам урми довољно да се дан преживи. Само пролазимо кроз Мекнеш и не задржавамо се. Између Мекнеша и Рабата нижу се берберска села. Надомак Рабата насеља подсећају на шпанска села и у свему су слична Шпанији, тако да је део Марока северно од Рабата назван шпанским.

Градом доминира маузолеј Мухамеда V, најраскошнији надгробни споменик који је икада подигнут једном владару. Ту смо паркирали цип. Зухра је преко пута на једном малом киоску купила нешто хране. Извадила је две карте, а пошто смо равноправни, како она рече, ја се нисам ни ухватио за

новчаник. Нека плати, зашто да не, нема више кавалера, може сестра да плати старијем брату карту. Сад је Зухра изигравала водича. Кад смо ушли, почела је страствено да ми објашњава шта је шта.

„Чипкасту резбарију у белом мермеру из Караре пројектовао је Кинез. Маузолеј је градило триста педесет мајстора-уметника у шпанско-маварском стилу. Саркофаг је од позлаћеног оникса, као и унутрашња декорација. Под је од плавог мермера и ствара утисак одблеска морске воде, као да саркофаг плива“, одрецитовала је Зухра у једном даху.

Шпанско-маварска архитектура присутна је у сваком делу овог града. Сад смо ишли пешице и тако дођосмо до старог града. У старом делу Рабата је казба (замак богатих). Зове се Удаја, са вртовима изнад реке Бурегрег, а у казби, иза старих трошних зидова могли смо да уживамо у андалузијском зеленилу и у чају од менте. Зухра је купила од конобара неке слатке колачиће. Ставила их је испред мене и само ми враголасто рече:

„Можеш да их одмах поједеш, а можеш и да их понесеш својој вољеној плавуши коју очигледно јако волиш. Не заборави да су црнке много заносније од плавуша. Такође знам и то да те је једна црнка залудела, али ти то никада нећеш да признаш јер увек говориш како волиш само плавуше.“

„Одкуда ти идеја да ја волим само плавуше, а да ме је једна црнка заувек залудела и да сам у њу лудо заљубљен?“

„Драги Вито, ако смем тако да те зовем, приметила сам то одавно, али ти то никако да признаш јер и даље тврдиш да волиш само плавуше. Та ти је црнка увек у срцу и никада је нећеш заборавити, а то ти говори и твоја плавуша. Зар није тако драги мој? И дан-данас је љубоморна на помињање њеног имена, зар не?“

На овај коментар нисам имао одговор и остао сам без текста јер нисам знао одакле она зна све то.

Да, препознао сам презир према плавушама јер већина Мароканаца луди за плавушама и у њиховим јавним кућама највише има плавуша, које су и најскупље. Захвалио сам јој се на колачима и рекао да ћу то понети својој плавуши. Она је почела да се смеје и само сам чуо: „Немој, немој!“ Кад се умирила, питао сам је:

„Зашто си викала „Немој“? Да ниси можда љубоморна на моју плавушу као да не знаш да ја волим и црнке?“ Она ми је одговорила:

„Ма, нисам и шта ти то уображаваш! Зар мислиш да су плавуше најлепше и најзгодније и да нема бољих од њих? Итекако има и бољих и лепших, али ти си сам изабрао плавушу и зато немој да мислиш да сам ја љубоморна, јер сам ја сретно удата. Али ови колачи су омиљено јело наших мушкараца јер се мисли да је то афродизијак.“

„Молим те, наручи још!“, обратио сам се сад и ја привративши њену шалу, а Зухра само рече:

„Ови паркови су прелепи. Баште и паркови су слични онама у Барселони и Севиљи, а велики таласи Атлантика понекад стигну и до старих зидова казбе, запенушени оросе андалузијско зеленило и преко коралног песка склизну у океан.“

Сасвим ниско, у подножју града, на обали реке Бурегрег, скривала се флота арапских пирата, крај некадашњег римског утврђења Сале.“

Показала ми је Зухра да зна и историју. Не знам како се уопште створио поред нашег стола и професор Рафаело. Да ли нас је неко пратио, или је њему Зухра јавила где се налазимо, али било како било, он се појавио. Док нам је прилазио, нам видео сам испод црних чекињастих бркова два низа лепих зуба. Кретао се гипко, као мачка и као да није био већ у годинама. Кад је стао поред нас, уљудно нас је питао да ли је слободно, а затим седе. После необавезног ћаскања он кратко рече:

„Дошао сам да испуним своје обећање. Донео сам ексер са Распећа.“

Почео је да одвија неки жути папир на коме је зуб времена оставио траг. Док је он вадио неки завежљај из мале излизане кутије, ја сам подигао своју торбу коју сам држао поред ногу испод стола. Подигао сам је на колена и извадио онај папир, односно фотокопију ексера и лупу коју сам купио у Маракешу јер сам био сигуран да ће се професор Рафаело појавити. За то време Зухра је уплашено посматрала нас двојицу и сада ми је личила на неку престрављену верерицу. Имала је крупне црне очи, а сада ми се чинило да су још веће. Испод нас на некој тераси, испод самих зидина замка ударали су немирни таласи чији је хук реметио ову тишину. Таласи су се пенушали, пропињући се један на другог. Зухра је гледала час у таласе далеко испод нас, час у мене, као да је хтела нешто да ми каже, да ми сигнализира, да ме упозори. Мислим да сам крајичком ока спазио шта ми је поручила.

Кад ми је Рафаело дао један ексер у руке, ја сам га погледао лупом и приметио одмах ознаке које се не виде голим оком. То су била слова арамејске азбуке и римски бројеви. Узео сам папир и упоредио их. Били су исти. Запањив сам се и замолио Рафаела да ми да и остала четири ексера односно четири клина јер су били прилично велики. Сваки је одговарао оној копији што сам имао код себе. Рафаело ме је пажљиво посматрао и пратио моју реакцију, али моје реакције није било јер сам у Војној академији обучен да не показујем осећања никада, једино ако блефирам. Сад сам блефирао и обратио сам се Рафаелу:

„Професоре, колико тражите за ове клинове са Распећа?“

Рекао је да нису за продају и да их је донео само да нам покаже јер смо га повредили у Маракешу кад му нисмо веровали. Хтео сам да чујем шта ће Зухра рећи. Додао сам јој сва четири клина. Она је почела да се смеје и рече:



„Ма хајде, шта ме зафркавате вас двојица! Какви су то клинови са распећа! Ово су најобичнији клинови који се могу купити у сваком суку у сваком нашем граду и наш пријатељ Рафаело показује да је прави Италијан са смислом за хумор али и са смислом за бизнис. Он хоће да нас превари и прода нам неке обичне ексере!“

Хитро је завитлала сва четири ексера преко оgrade право у море и смејући се рекла је: „Ако су прави, нека се врате и падну мени право у крило! Ако нису, нека остану на дну мора.“ Рафаело је застао као закопан, хтео је нешто да каже, али је остао без гласа и почео је нешто да муца. Зухра је брзо извадила из своје мале ташнице једно мало пенкало и узела његову руку и пенкало нежно притисла на његову подлактицу. Сад сам ја остао збуњен; видео сам да му је дала инјекцију, али не знам какву. Нисам ни стигао да реагујем кад је она позвала конобара и објаснила му да је нашем пријатељу позлило и да зове хитну помоћ.

Уз завијање сирена убрзо стиже хитна помоћ и поред нас се створише неки људи у белом. Нешто је причала са њима и они професора ставише на носила и однесоше. Ми смо платили и напустили терасу идући кроз прелепи врт, ногу пред ногу јер су степенице биле баш стрме, а и излизане. Успут сам Зухру питао шта је рекла људима из хитне помоћи, а она се само кисело насмејала:

„Па шта да им кажем! Мој муж се предозирао, а лепо сам му говорила да се остави дроге јер ће му доћи главе. Рекла сам да имамо госта који не зна наш језик па ћемо за њима и ми право у болницу, и да се надам да ће га спасти.“

Вратили смо се до њеног ципа. Хтела је, пре но што ме одвезе на аеродром, да ми покаже још нешто.

У зеленом делу града је краљевска палата, доступна погледу туриста и мештана. У истом комплексу је и новоподи-

гнута џамија Ехлифес, у којој је верске обреде обављао Хасан II, а сада и садашњи краљ Мухамед VI. Старо и ново, мароканско и шпанско, маварско и арапско, преплићу се старим и новим Рабатом.

У непосредној близини краљевског двора, испред велике фонтане из које не тече вода сликамо се Зухра и ја за успомену. Поветарац са Атлантика носи пријатну свежину. Брзо нам је пришао један марокански официр. Корачао је енергично као да је много журио. Нешто је рекао и разумео сам само реч „Мухамед“. Она ме загрли и нежно пољуби у образ.

„Ми се овде, драги Вито, растајемо. Мене чека краљ на чају, а тебе ће одвести до аеродрома његов ађутант.“

Био сам у шоку јер се све тако брзо одиграло. Одмах смо пошли. Гледао сам у океан поред кога смо пролазили.

Са погледом на Атлантски океан и таласе који се увлаче један у други или сустижу један другог, па онда у дивљој снази се пропну и стрмоглаве у океан, путујемо за Казабланку, а 70 километара дели Рабат од Казабланке. Идемо право на аеродром без икаквог застајања.

Не разменивши ниједну реч са намрштеним и ћутљивим сувозачем стигосмо на аеродром. Све формалности смо прескочили јер ме овај официр довезао на писту, до самог авиона који је већ рулао. Изгледало је да је спреман да полети, само је чекао некога. Тај неко је управо стигао, изашао из ципа и почео да се пење степеницама, где га је дочекала стујардеса.

Из Београда стигао сам кући својим сивим мицубишијем који ме је чекао стрпљиво у гаражи на аеродрому.

У први сумрак, са заласком сунца стигао сам кући, својој плавуши и ћерки која ме је једва дочекала. Док је свима сунце залазило, мени је сунце излазило, јер ме је обасјала лепота моје плавуше која ми је трчала у загрљај. Мислио сам да

свиће, да излази сунце, а нисам ни приметио да је већ сумрак. Блештао сам од среће. Ма не бих дао моју плавушу за све оне црнке из оног амфитеатра у Фесу! Ипак ми је једна црнка, палестинка Гогана остала за сва времена у сећању јер ме је одвела тамо где сам пронашао оно за чим сам трагао, док ја нисам испунио задато обећање да ћу јој послати слику.

Од мог доласка из Марока прошло је тачно шест недеља и ишао сам у Деспотовац, одакле је био Дуле који је изгубио живот у Маракешу у Мароку. Њему су давали четрдесетодневни помен. Изненадио сам се кад сам видео тамо и Соњу. Прво сам се обрадовао што они брину о породицама својих погинулих колега. Већ сам знао да Цилетова и Зоранова мајка примају од неке непознате европске невладине организације сваког месеца материјалну помоћ у висини просечне пензије.

После помена Соња и ја сели смо на терасу хотела који се налази на самој реци Ресави. Једног тренутка Соња ме упита да ли ја волим латиноамеричку музику.

„Како да не“, одговорих ја, „а највише волим мексиканску, а посебно маријачи кад свирају.“

„Супер“, рече она, „то волим и ја. Сутра идемо обоје за Мексико.“

Као гром из ведра неба. Баш сам се „обрадовао.“

## МЕКСИКО

Мексико Сити оставља снажан утисак још из авиона, а ноћу изгледа као новогодишња јелка. То је највећи град на свету, на 2.440 метара надморске висине, налази се на висоравни Анахуак, а у њему живи око 25 милиона становника. Он се простире на невероватних 1.500 квадратних километара. Све сам те податке дознао читајући неку рекламну брошуру у авиону. Кад сам одложио брошуру, Соња је одмах то искористила да мало и она покаже да зна доста о Мексику. Обрати ми се:

„Да ли ти, Вито, знаш да онај ко се данас мучи идући кроз хаос Мексика и не слуги да гази по значајном историјском тлу, јер је град саграђен на прастарим рушевинама.“

„Стварно!“ узвратих ја.

„Зато их је стигла и божја казна па милиони људи кашљу под облаком смога чија је концентрација највећа на свету. На свакој раскрсници налазе се семафори који мере загађеност ваздуха и кад се појави црвена лампа, онда се ваде гас маске или навлажене марамнице и стављају се преко уста. Мексиканци, као потомци Астека, са фаталном равнодушношћу дозвољавају да их убија отровни ваздух. Можда је то божја казна што су саградили град на светим рушевинама.“

Преко 20.000 аутобуса испушта плаво-црне облаке дима против кога не помаже ни филтер од навлажене марамнице. Тридесет хиљада полицајаца у плавим униформама са пискавим звиждаљкама и јужњачки спорим покретима усмерава

ову лавину од аутомобила, од којих је вероватно сваки трећи ауто фолксваген, буба. Колоне аутомобила вуку се булеварима и улицама које су дугачке и до педесет километара. Наш аутобус је само делић те колоне. Зато никоме од туриста не пада на памет да се прошета до краја таквих улица. Примећујемо да се аутомобили вуку брзином коњских запрега. Соња се већ распричала са неком Мексиканком са великом шареном марамом чије ивице долазе и до мог врата благо ме иритирајући. Колико је угрожен живот, види се увече по лампама које трепере, па се понекад и угасе.

„Ако вам падне на памет да телефонирате, прави сте срећник ако успете. Пијаћа вода увек јако мирише на хлор“, заврши она.

Ја се обратих Соњи:

„Колико ја знам Мексико подразумева такође и луксузне хотеле у којима постоје одељења најфинијих париских парфимерија, кафеи и бистрои, као и мали локали у фолклорном стилу и не баш увек солидна елеганција у сјајним авенијама.“

„Јесте, то је тачно“, узврати Соња „али ја сам већ била у Мексику, док ти ниси, и зато могу да ти кажем да све то ипак невешто скрива пренасељеност и сиромаштво овог света. Видећеш и сам да само иза неколико улица чучи беда у четвртима које изазивају самилост. Људи живе у разбијеним колибама надамак помпезних средњевековних катедрала и цркава.“

Соња је гледала у мапу града коју смо купили на аеродрому и коју је распрострла у крило, а кад је нашла оно што је тражила, склопи карту и рече ми да узмем кофере јер излазимо на следећој станици. Стали смо поред неког парка и ту изађосмо. Соња, сва важна, рече ми да је то парк Чапултепек. На све стране се зелене грмови, а прастаро и огромно дрвеће привлачи својим раскошним сјајем. Соња

како су се по том парку некада шетали кнезови Астека. Краљ Астека Монтезума Други саградио је на брежуљку своју летњу резиденцију. Овде се сусрећу беда и богатство. Док смо се држали за руке и шетали, видели смо да уметници и они који то мисле да јесу певају добро расположеним туристима. Туристи посматрају оригинални мексички стил живота. Снимају њихове игре и песме. Прилазе дечаци са својим дрвеним сандучићима у којима се налази прибор па понизним и упитним погледом моле странце да им дозволе да очисте њихове прашњаве ципеле. Мени је било жао једног ружног дечака који је тражио муштерије. Пришао сам и ставио ногу на сандуче, а потом му дао новац. Видео сам у тим крупним кестењастим очима неку светлу сенку и како му се благо низ образе сливају две бистре сузе. Био је захвалан, јер можда ће му то данас бити једина зарада. Соња ме зачуђено погледа и упита некако безобразно:

„Да ли је твој отац Рокфелер кад се овако разбацујеш пезетама.“

„Не, Соња, у прошлом животу ја сам био Рокфелер, а он је био чистач ципела. Ти си свакако била змија, па си сада задржала малу змију у новчанику и зато не смеш да се ухватиш за њега да те змија не би ујела.“

Она је схватила да је претерала и зато да би се искупила нежно се обави око мене и тако загрљени настависмо даље. Испред нас играју лепе девојке, таласају црном косом, великих тамних очију и тамне коже, попут ветра неког далеког времена. Посматрамо како странци купују у некој од стотину јувелирских радњи на авенијама право и лажно злато. Бутици из целог света излажу скупочену робу, а ту су поред њих и просјаци са избораним рукама који моле за неколико пезоса.

Већ првог дана шетајући схватили смо да је Мексико збрка контраста. Таксиста једног жутог фолксвагена у који смо се не баш тако удобно сместили поче да нам објашњава

да једна четвртина људи живи у лепим четвртима, док дуж пута за Пуебло станују босоноги људи у колибама од лима и картона. Питао нас је да ли желимо и то да видимо:

„Не, хвала“, рекли смо. „Верујемо ти на реч.“

Ја сам га питао:

„Да ли се овде много пије текила?“

„Наравно! Овде царује алкохолизам. Пије се текила или јевтина јака ракија од агаве, што није никакво чудо кад је шездесет процената становништва без посла.“

Недалеко од ове пустиње и сиромаштва налази се грандиозна државна опера поред које сада управо пролазимо. Родригез, наш таксиста, предложи да увече обавезно посетимо трг Плаца Гарибалди, где сваки дан свирају музичари обучени у сребром обрубљене огртаче са шеширима великих обода. Обећали смо му, а он је Соњи дао своју визиткарту. Видели смо величанствене грађевине као што су Палата лепих уметности, из доба колонијализма или Национална палата, која је грађена за време Кортеза на рушевинама резиденције Монтезума, позната у свету по чувеним муралима Диего Ривере. Катедрале, цркве и музеји, говоре о историји и богатству овог града. Све смо ми то на брзину обишли таксијем. Следећа два дана све смо то полако обилазили пешице. Иза свих ових контраста Мексико пружа слику Астека и њихових предака. Нигде на свету не постоји такав град. Сад кад смо Соња и ја за ових неколико дана добро упознали Мексико стално очекујући да нас неко контактира, питали смо на рецепцији да ли постоји нека порука. Али поруке није било. Кад смо се одморили од утисака, продужили смо пут да бисмо се вратили у прошлост Мексика. Док смо чекали поруку, одлучили смо да обиђемо чувену пирамиду, Пирамиду Сунца која се налазила близу, на само сат вожње.

## ТЕОТИХУАКАН

Ујутру смо узели наше ланч пакете јер смо пошли рано са туристичком агенцијом „Монте Зума“ да обиђемо Теотихуакан. Теотихуакан је карактеристичан по свом огромном пространству, док је по својој перфектној инфраструктури чудо. Модерни урбанисти могу овде много да науче. Са севера на југ протеже се три километра дуга улица и она се данас зове Пут мртвих. Са обе стране улице био је луксузни корзо, који су заклањале пирамиде и платформе храмова; булевар се према северу дизао неких тридесетак метара, тако да посматрач, гледајући са југа, има утисак да широка улица од неких педесет метара води ка небу. То је оно што је једна лепа млада Мексиканка, водич са шареним сомбрером, испричала док смо стајали у хладу неколико огромних кактуса. Она узе мало сока који је извадила из ранчића и настави даље:

„Посматрач који стоји на доњем крају улице види бескрајно степениште које се стапа са Месечевом пирамидом. Пут мртвих завршава се испред Месечеве пирамиде, комплекса у виду степеништа који заузима основну површину од 155 са 200 метара, а то је отприлике као два фудбалска игралишта. Гледано одозго са месечеве пирамиде, на левој страни раскошне улице налази се најмонументалнија грађевина Средње Америке – пирамида Сунца, а она има основицу 222 са 225. Висока је 63 метра. Сунчева пирамида је већа од Кеопсове пирамиде.“

Она нам је све то објашњавала док смо ишли полако Путем мртвих. Ја сам држао Соњу око струка јер смо се тискали испод једног цветно-шареног сунцобрана који је она купила

на самом улазу од једне дебеле Мексиканке. Сад нам је добро дошао. Више нисмо слушали водича, већ ми се Соња обрадила некако забринуто. Видео сам у њеним очима неку тугу:

„Драга Соњице, зашто си тако тужна?“, почех ја да бих је одобровољио.

„Нисам тужна, већ уплашена да нема можда овде опасности. Да није онај таксиста који нас је возио и који нам је препоручио да обавезно видимо пирамиду Сунца њихов?“

„Како то мислиш, Соњице?“, обратих јој се што год сам могао нежније, чак сам је и загрлио мало јаче да се осећа сигурније поред мене.

„Зар овај пут којим сада идемо и зар водич није стално наглашавао да се то зове Пут мртвих? Тај пут нису они назвали због нас, он постоји, али да ли смо ми случајно улетели на тај пут или је то јасна порука да се налазимо на правом Путу мртвих?“

Запрепастио сам се колико је Соња паметна и опрезна. Не верујем да је то обука из Београда јер пре ће бити да је то женска интуиција. Сада сам се и ја забринуо. Нико нам још увек не прилази, не знамо ни зашто смо дошли, а камоли да знамо шта тражимо. Предложићу Соњи да останемо до недеље па да се вратимо кући.

Нисам ни приметио да смо стигли до храма трећег по величини.

„То је грађевина Цитадела, са храмом Кецалкоатла. Кецалкоатл је био летећи бог Астека и Маја. Сам храм је најлепши и најбогатије украшен рељефом. Змијске главе украшене перјем лелујају свуда околу, маске демонских бића зуре са степеништа и рељефа, тела змија пузе око подножја храма. Оно што ми видимо данас, обасјано сунцем, бело-сиво-смеђим тоновима, некада је блештало дивним дугиним бојама. Сваки бог и сваки демон имали су своју боју. Рељефи

нису служили само за украс, они су причали неку религиозну причу.“

Тако је водич завршила своју причу. Кад смо сви поседали на мермерне степенице неког малог амфитеатра и кад смо сви извадили своје ланч пакете, нама приђе, широко осмехујући се, водич. Представи се:

„Ја сам Варијола и замолила бих вас да ме снимате.“

У руци је држала фотоапарат. Пошто сам се ја још распакивао, Соња устаде, али се она насмеја и рече:

„Немој ти да ме снимаш, јер ја више волим да се дружим са мушкарцима, ако ниси љубоморна.“

Соња ми рече:

„Иди па је сликај кад избегава мене.“

Устао сам и узео њен апарат а она ми је показивала како да је сликам. Стала је поред главе неке одвратне змије и, загрљивши змију, ја сам је сликао уз питање:

„Да ли си ти стварно водич или сте две змије, једна од камена, а друга од меса?“

Ишли смо све дубље и дубље у Цитаделу и више нисмо видели нашу групу. Срели смо једну бакицу која је прошла поред нас носећи у једној плетеној корпи црвене каранфиле и која је застала да нас понуди. Ја сам купио два каранфила, један за Соњу, а други сам поклонио нашем шармантном водичу. Варијола се наслонила да се слика поред главе једног огромног крилатог змаја који се неприродно кезио, а да није од камена, био би врло непријатан. Кад сам јој рекао да је готово, она се окрете глави змаја, завуче руку у његова уста и одатле извади једну цедуљу коју ми даде. Ја сам прочитао поруку, а кад сам хтео да је ставим у џеп, она се само насмеја, пружи руку и узе папир и врати га опет у чељусти змаја. Сад се обрати мени скинувши свој сомбреро и стављајући га мени на главу. Само кратко рече:

„Ово ти поклањам да га ставиш изнад главе у својој спаваћој соби и кад год га погледаш да се сетиш мене. То ће ти донети тог дана срећу. Мало пре кад си ме сликао рекао си да је готово. Не, још није готово и запамти, тек је почело. Надам се да знаш на шта мислим.“

Сад смо се враћали натраг из Цитаделе. Кад погледасмо према унутрашњем зиду, видесмо ону бакицу како седи на једном камену, корпа на поду, а око ње разбацани каранфили. Одмах је Варијола схватила да ту нешто није у реду и, оставивши мене, потрча према бакици. Окренула је лицем и она паде на камени под. Видео сам само да се ухватила за главу. Видех шприц који је некоме испао док је обављао посао. Варијола је одмах некога позвала мобилним и само ми рече:

„Ходајмо нормално као да се није ништа десило. Полиција ће доћи да преузме тело бакице коју је ударио инфаркт због овог јаког сунца. Знам шта мислиш, шприц сам ја понела у ташни. Штета за баку. Хтела је да заради лако неки пезос, само да стави папир тамо где јој је речено, али јој се није дало.“

Враћали смо се у Мексико и на рецепцији нас је чекала порука. Соња је узела поруку и само ми рече да идемо ујутру у антрополошки музеј.

За вечером елегантно обучена приђе нам једна лепа девојка. Нисмо препознали нашег данашњег водича са сомбрером. Сад уместо сомбрера над дивно зачешљаном косом у пунђу доминира једна љубичаста велика шнала. Питао сам је колико дуго ради као водич, а она се само насмејала показавши крупне зубе који на средини беху мало размакнути и рече:

„То код нас значи да ће бити срећан, али само један дан.“

„Како један дан?“, упита сад Соња.

„Ја сам професорица уметности и моја су ужа специјалност на факултету примењених уметности мурали. Препору-

чила бих да их видите на згради Националног музеја, а радио их је Дијего Ривера. Данас сам ја заменила другог водича да бих се упознала са вама.“

„Аха“, рече Соња, „а да ли сте се вас двоје мало боље упознали тамо у оној Цитадели кад сте се наводно сликали?“

„Ма дај, девојко, шта ти је! Ја сам професионалац и радим за паре, а данас ми је то био радни задатак.“

Она се поздрави са нама и рече нам да ћемо се видети на доручку па ћемо све троје у Антрополошки музеј. После вечере Соња и ја смо са наше терасе посматрали Мексико, који је блештао као небо изнад нас. Блештало је горе, блештало је и доле, али блештало је и мени у глави. Изгледа да сам ја на погрешној страни, да се налазим тамо супротно својим начелима и убеђењу. Не заборавимо почетак, ја нисам добровољно пришао, мене су врбовали и на један лукав начин убацили ме у ту тајну организацију која се представљала као масонска. Више нисам сигуран да су то масони, нисам сигуран да иза њих не стоји сам Ђаво; нисам сигуран да су то Јевреји; нисам сигуран да иза њих стоје Владари из сенке. Заправо, нисам сигуран ни у шта више. Чак не знам ни за шта мене спремају.

Надам се да ћу то ваљда схватити до краја и тада треба да одлучим којој ћу се страни приклонити. Знам да ћу увек бити на страни Исуса Христа јер стварно верујем у бога и ово испирање мозга што раде сада са мном неће им сигурно успети.

Мислим да носе маску, да наводно мене користе за тражење свог Светог грала, а то они могу и без мене. Желе да ме увере да је крајњи циљ пронаћи Свети грал, а сада сам сигуран да није то. Али мораћу пред Соњом да глумим како мислим да је то. Шта значи она порука коју сам добио да је прочита и запамтим у Цитадели? То значи само једно: неко не верује Соњи или мени и Соња и ја нисмо на истој страни. У

сваком случају држаћу се препоруке коју сам добио. Наравно, о томе нећу ништа рећи Соњи. Да бих проверио да ли је Соња нешто посумњала, радио сам како су ме обучавали у Војној академији. Отворио сам свој кофер и фотоапаратом снимио садржај кофера док се Соња туширала. Затворио сам кофер. Нисам употребио шифру јер је знала и Соња. Кад је Соња изашла, ушао сам ја да се туширам, намерно сам правио буку и остао што дуже да пружим Соњи прилику да покаже да ли ми верује или сумња да ми је водич нешто дала у Цитадели.

Ујутру, кад смо пошли на доручак, ја сам се под изговором да сам заборавио да се обријам, вратио горе. Соња је отишла сама на доручак. Обријао сам се на брзину, извадио фотоапарат и сликао поново кофер, извадио обе фотографије и ставио их на сто једну поред друге. Одмах се видело да ствари нису враћене на своје место и да је Соња претурала по коферу. „Значи тако“, помислих и сам за себе тихо рекох: „Зар и ти, сине Бруте!“

Кад сам сишао доле лифтом, одмах сам у ресторану приметио поред Соње нашу пријатељицу Варијолу. Оне су већ доручковале и чекале мене. Варијола ме погледа преко рамена и добаци:

„Ниси морао да се враћаш да се бријеш! Зар ти нисам рекла да сам удата? Ма шалим се, седи овде па поједи нешто на брзину, па идемо!“

После доручка изашли смо и таман кад сам хтео да позovem такси, она ми показа један мали црвени ауто. Ја сам сео позади док су њих две селе напред. Поред мене је била нека коцкаста кутија, црно бела као табла за шах и у њој су биле лепо спаковане неке челичне боце, као спрејеви за комарце. Она је одлично познавала град тако да је користила споредне улице и сокаке по којима се дизала прашина, али смо се зато брзо нашли испред Антрополошког музеја.

Испред самог музеја сликала је мене и Соњу, наводно за успомену, поред неке фонтане која је одавно пресушила, а око ње је била густа трска. Прво смо наишли на одељење на коме је великим словима писало „Маје“. Само стотинак метара даље нов улаз, а изнад табла „Астеке“. Варијола застаде ту, оде да купи карте и ми се нађосмо убрзо у једној великој полумрачној просторији где је на зиду доминирала маска од пауновог пера. Она је сада као прави водич објаснила да је то маска првог владара, свештеника Монтезума. Сви експонати су били у стаклу, изузев неких огромних од мермера или камена. Био је приказан живот Астека, који је био замрзнут кроз векове. Ја сам дискретно у руци држао један старински цепни сат са златним ланцем који ми је све време у Мексику висио на грудима. На њему сам, чим смо ушли, притиснуо дугме за навијање сата и појавила се слика која још увек стоји. Ако би неко био много радознао, ја бих следећим притиском на то исто дугме искључио слику. На слици је био камен из гробнице у којој је Исус сахрањен. Претпоставља се да на њему могу бити отисци Исуса, односно Исусов ДНК који би послужио за клонирање. Тај камен су однели са собом Крсташи и једно извесно време је био у Ватикану, затим за време Мусолинија тај је камен однет и препродат неком колекционару из Мексика који га је на самрти завештао музеју у Мексику. Скоро да смо били при крају разгледања кад ме Соња повуче за руку да ми покаже на једном мозаику нешто за шта је Деникен тврдио да је ванземаљац са скафандером. Гледајући у мозаик и скафандер који је био покривен стаклом, приметих тачно до њега камен који смо тражили. Погледао сам као хипнотисан на свој сат или бусолу јер је личила и на њу, „Да, то је то!“, закључих гласно тако да су ме и њих две чуле. Камен је стајао некако по страни, није служио ничему, једино је неко могао да седне на њега и да се ту мало одмори. Варијола ми је пришла и питала:

„Је си ли сигуран да је то?“

Ја сам скинуо тај сат и дао њој у руке. Она је дуго гледала и потврдила је главом да је то тај камен. На сату су била идентична слова као на камену. Тада се изненада сетих како ми је тај камен познат мада знам да га сигурно нисам никада видео. У тренутку се сетих гробнице у Палестини и одмах сам укапирао да има иста слова и исти облик као и онај у оној гробници што су ми показали Гогана и њен брат Абу Муса. Сад сам једва чекао да дођем у хотел и да га упоредим са сликом коју сам имао при себи у коферу са Палестинком Гоганом. Извадио сам фотоапарат и дискретно сам сликао камен из различитих углова. Варијола је села да запертла патике, а у ствари је из мале ручне дамске торбице извадила оне три металне мале боце. Пошто у близини није било никога, ни чувара ни туриста, она је тим спрејем попрскала камен. Затим је узела другу боцу такође попрскала камен. Камен, који је био бео посивео је. После треће боце тог спреја камен је добио црну боју. Вратила је боце у ташну и извадила свој фотоапарат и сликала камен, вероватно као доказ да је одрадила задатак, за паре, како је сама рекла.

„Сад је готово!“, рече она. „Нема више ДНК-а, ако га је опште и било.“

Изашли смо полако и на самом излазу неки дечаци су продавали сладолед. Док сам ја наручивао сладолед, Соња је куповала разгледнице, а дотле се Варијола играла са оним сатом. Кад сам се окренуо да им додам први сладолед, само сам видео неког дечака који јој је истргао из руке онај сат са златним ланцем и јурнуо низбрдо улицом пуном туриста. Она је хтела да зове полицију, а ја сам јој рекао:

„Немој, неко је сигурно сиромашан и требаће му тај златан ланчић. Ми смо своје ионако завршили, па нам више и не треба тај златни ланчић.“

Мало смо шетали по граду све троје, кад Варијола на једној од раскрсница рече:

„Доста је било, враћам се по свој ауто, а Ви можете са мном да разгледате град.“

Ипак смо волели да идемо још мало пешице јер вероватно никада више нећемо бити овде. Поздравили смо се са њом и све се лепо завршило, само да не беше оне бакице. Нисмо ни приметили да смо стигли до хотела. Ујутру смо на брзину доручковали, узели такси и стигли на аеродром. Аеродром је био огроман за Европске појмове, као и сам град. Кад је требало да чекирамо пртљаг, Соња је ставила кофер и померила се у страну да ставим и ја свој. Тог тренутка су два униформисана лица узела мој кофер и рекла да пођем са њима. Соња је тражила објашњење, а њој су рекли:

„Уђите ви, госпођице, у свој авион, а он ће доћи мало касније.“

Један од оне двојице грубо ме је повукао преко оне жуте црте, док је други ишао испред мене носећи мој кофер. Ушли смо у једну канцеларију са чијих су зидова висили неки стари отрцани постери са голишавим лепотицама. За столом је седео један браќајлија буљавих крупних очију, а ноге је ставио на сто да би на мене оставио јачи утисак. Кад ми је уз широк осмех рекао да седнем, мени је мало лакнуло. Отворио је уз јаку шкрипу једну дрвену фиоку и извадио једну жуту фасциклу на којој је доминирала слика једног великог кактуса. Фасциклу је скоро бацио пред мене и само је кратко рекао:

„Сињор, ово треба да вам уручим.“

Питао сам да ли могу да идем јер ми је отишла девојка, а он је рекао:

„Не, јер она иде за Франкфурт, а ти за Сингапур. Ниси ни погледао фасциклу, а унутра ти је све: карта до Сингапура и од Сингапура до Франкфурта, а за остало, снаћи ћеш се.“



Чувај, се дечко, да ти не пропадне карта од Сингапура до Франкфурта.“

Схватио сам да је то опомена, а такође сам схватио и то да је и она порука из Цитаделе гласила да идем за Сингапур, а да се Соња искључи, што ми је опет говорило врло јасно да нешто смрди. Није ваљда Соња, којој сам толико веровао, на другој страни? Захвалио сам се „шерифу“, узео кофер и изашао. Убрзо сам завршио све формалности око чекирања и нашао сам се у авиону компаније „Малезија“. Овај лет ћу запамтити по дужини. Имао сам доста времена да поново анализирам шта се све издешавало после Јерусалима.

У Ватикану не знам на чијој је страни био Папин лични секретар, а мислим да је био на својој јер је информацију коју је поседовао продао за скупе паре да себи обезбеди лагодан живот. Те паре неће моћи да искористи јер су га отровали.

Мислим да су се наши у Мароку најбоље организовали. Предавач, професор Хасан је очигледно на нашој страни, као и Зухра, која је онако лукаво и вешто узела ексере од наивног Италијана, доктора Рафаела и бацила у океан. Мислим да је доктор Рафаело био обичан трговац који је нешто поседовао, па је хтео невешто да тргује да би извукао што бољу цену, али није био дорастао једној Зухри. Директорица женске метресе, универзитета, сигурно је на нашој страни и то је доказала јер је помогла да се препознају прави ексери.

Што се тиче самог Мексика, ту је девојка у лику водича, Варијола, доказала да је на нашој страни јер је уништила отиске ДНК-а на камену који је био у Антрополошком музеју. Мексико је значајан по томе што сам по први пут посумњао у Соњу кад сам ја упућен у Сингапур без ње. Мораћу од сада да будем много опрезнији! Шта ако је Соња стварно на другој страни, а са мном манипулише од самог почетка?

Додатну збрку у глави прави ми професор Цигел, Рус Григорије и Американка Мери. Шта они сами траже у оној гробници у Палестини? Зашто ми је Гогана самоиницијативно показала ту гробницу? Сигурно није бадава и ништа није случајно. Није ми рекла чија је то гробница, можда није ни знала, али ми није јасно зашто смо се крили да нас њих троје не виде, а да би ми показала гробницу. Најинтересантније је питање чија је то гробница и да нема она неке везе са Светим гралом?

Уморио сам се од размишљања. Само кад бих знао шта је писало на камену и на гробници! Не знам чија су то слова и не знам чија је то азбука. Хебрејска није, за њу сам обучен да је препознам. Грчка и римска такође није. Сетих се опет Фатиме: стрпљен-спашен.

## СИНГАПУР

Сингапуру је мој пријатељ из Мексика, а чији сам ја гост, професор Алфонса изабрао да у њему настави живот са својом животном сапутницом, Индијком, рођеном сестром др Ничевана. Сингапур је држава-град на истоименом острву дужине од 42 км и ширине 23 км јужно од Малајског полуострва, на улазу у Малајски пролаз. Данас је познат као трговачки центар света одакле нам долази техничка роба и играчке које су преплавиле Европу. Где се данас простиру модерне и богате четврти овог града, само пре четрдесет година биле су ледине. Све сам ово прочитао у туристичком проспекту који сам добио у самом авиону.

Сингапур у преводу значи „Лављи град“.

У једну не баш модерну четврт, у делу који је настањен махом Индусима, такси ме је довезао са аеродрома до куће утоноле у тропско зеленило. Ту ме је чекао мој домаћин, Мексиканац, професор Алфонса Цасоа. Прво што сам приметио кад сам ушао је слика у предсобљу на којој су он, његова жена и Варијола, туристички водич из Мексика. Показао сам му прстом на слику и упитао га шта му је ова лепа Мексиканка. Само се насмејао и рекао:

„Ћерка. Зар вам то није рекла кад вас је упутила на мене?“

Одговорио сам:

„Не, није, јер је желела да ми приреди изненађење.“

Прво је желео да ми покаже овај град за који тврди да се развија невероватном брзином и, захваљујући првенствено

свом изузетно повољном географском положају, својој поморској луци, данас једној од највећих природних лука у свету, и разуме се својим вредним становницима, ненадмашним трговцима. Сингапур је један од најмодернијих градова Југоисточне Азије. Пун је модерне архитектуре, и много раскошног тропског зеленила, старих храмова са типичном кинеском атмосфером. Осим тога, Сингапур је слободна царинска зона, што такође даје свој битни допринос брзом развоју града. Пошто смо обојица доста путовали по свету, брзо смо се сложили да је Сингапур један од најлепших градова, али његова супруга, госпођа Цана, тврди да је Њу Делхи најлепши. И она слаже да је Сингапур необично чист град, вероватно због културе својих грађана а можда и због невероватно високих казни. Рецимо, за бачени папир, казна је отприлике једнака њиховој месечној плати. Професор ме је на време упозорио да то није Мексико, а ни Југославија. Цео град је прекривен камерама тако да полиција за кратко време. Одмах се створе на лицу места. Тако шетајући и узгред ћаскајући упутили смо се на трг Падан са грађевинама грађеним у енглеском колонијалном стилу.

Док смо тако шетали, ја сам разгледао свет око себе. Приметио сам да свако тргује, али се све то нуди на уљудан начин и до краја предусредљиво. Шетали смо кроз стари део града, кроз кинеске четврти, са кинеским натписима на радњама. Свртели смо у један ресторан и наставили нашу дискусију. Не знам да ли је професор под утицајем печене патке био добро расположен, али предложи ми да обиђемо и нешто што је такође лепо видети. Сад обојица добро расположени, завирујемо и у барове, где се може забављати у загрљају лепотица ноћи. У овим „кућама“ затекосмо доста обнажених девојака свих боја коже, а највише жуте пути, углавном „беспослених“, како се досађују, па је сваки намерник могућа прилика за зараду. Но, треба рећи да су све девојке пристојне и ненартљиве, за разлику од девојака исте

професије на Тајвану или Тајланду, где сам се враћао у хотел са поцепаним рукавима. Јер, посао је посао, а посао којим се оне баве је најстарији занат на свету, па већ и због тога заслужују респект. Топло је, сунчано, али највише што смета је висока влажност ваздуха. Има се утисак као да идете кроз неку водену завесу којој никада краја.

Мој новостечени пријатељ Алфонса желео је да ми покаже нешто што га много подсећа на његов родни крај, Мексико. Одвео ме је у обилазак ботаничке баште, што сам доживео као ново уживање, нарочито зато што сам љубитељ орхидеја. Ту на једном месту могу се видети све врсте орхидеја које постоје на нашој планети. Ко није љубитељ флоре, а јесте љубитељ фауне, може отићи до фарме крокодила. Пошто је мене терала жеља да сад видим и ово друго, замолио сам професора да одемо и тамо. На крају не могу да кажем који су утисци били јачи. Било је предивно и у ботаничкој башти као и на фарми крокодила. Ипак најјачи утисак је оставила надморска висина од само 130 метара, где се налази прекрасни видиковац, са којег пуца живописан видик на град. Нарочито је имресиван поглед на луку, крцату бродовима свих застава света и тонажа. И на крају, професор ме упита:

„Који је утисак јачи? Да ли је ово овде пењање или пењање на пирамиду Сунца у Мексику?“

„Поштено говорећи – овај.“, одговорио сам.

„Сада кад си тако поштен, заслужио си да те на крају одведем код својих великих пријатеља браће Тигар и Леопард“, обрадова ме професор.

Отишли смо у посету музеју браће Тигар и Леопард, проналазачима „чувене тигрове масти“ лековите за реуматичаре, што је овој двојници Кинеза донело велико богатство. И ја сам добио бесплатно једно повеће паковање те масти. Ја сам га поклонио госпођи Џани у знак захвалности за из-

ванредне индијске специјалитете које сам имао прилике да пробам. Док је госпођа Џана полако сипала мени корзикански бренди по свом избору, дотле је супругу наточила мартини са ледом. Док је она припремала за нас двојицу пиће, ја сам је посматрао дискретно. Била је витка, веома витка као и све жене из Индије, а испод свилене разнобојне мараме истицала се њена бујна свилена коса. Никада нисам видео тако лепу и раскошну косу. И крупне тамне очи над препланулим, благо руменим лицем, очи из којих су избијали стрпљење, пажња и оданост. Индијке су познате као одане супруге и уште није реткост да, кад им умре супруг, да се оне добровољно спале. После вечере седели смо на тераси поред базена који се пресијавао од светлости разнобојних лампи које су украшавале врт. Нисам могао да одолим, а да му не покажем слику камена из антрополошког музеја из Мексика. Питао сам га чије је то писмо. Он ми без оклевања рече:

„Армејско, и то је писмо којим је писао Исус Христ, а њему је армејски језик био матерњи.“

С обзиром на то да је са нама била у музеју и његова ћерка, питао сам га одакле је.

„Знам“, рече кратко. „Синоћ сам се чуо са Варијолом и рекла ми је да си пошао овамо.“

Сад ме је копкало шта је писало у оној гробници пошто је и то било на армејском језику. Извадио сам фотографију што ме је Гогана сликала, а он узе лупу из фиоке у столу и принесе је очима.

„Ко се играо са овим?“, питао је гледајући ме право у очи као да сам нешто згрешио.

„Ко је направио ову фото-монтажу?“, упита ме опет блед као смрт.

„Нико“, одговорих ја, „јер мене је сликала једна девојка по имену Гогана, из Палестине, којој сам обећао да ћу посла-

ти слику. Још увек нисам послао, јер нисам добио њену адресу.“

„А да ли знаш армејски, јер и то је армејски, како ми се чини?“ питао сам професора Алфонса.

„Јесте, у праву си, армејски је, а пише и то да је то породична гробница Исуса Христа, сина Јосипа и Марије са супругом Маријом Магдаленом и сином му Јудом.“

Само што нисам пао у несвест кад сам то чуо. Значи, то су биле кости Исуса Христа које су биле испред мене! Сад ми је јасно шта су тамо тражили професори Цигел, Грегорије и Мери. Значи да нема потребе више да се тражи Свети грал, ДНК може да се узме и из кости још лакше него из крви. Ако су њих троје на оној другој страни, онда је све завршено, они су већ одрадили посао. Морам одмах да јавим Ничевану да убрза све око уласка у лабораторију у Варти код Франкфурта да их спречимо да клонирају лажног Исуса.

Спавао сам код њих јер ми нису дали да идем у хотел. Ујутру, док сам се разгибавао у њиховом прелепом врту орхидеја, приметио сам како стазом од капије према кући прилазе неки људи. Таман сам се спремао да скочим у базен када ме је госпођа Цана позвала да уђем у кућу. Одвела ме до једне лепе стаклене просторије која је била обасјана сунцем и препуна егзотичног биља. То је била читава лепеза различитих боја, а ваздух је тако лепо и пријатно мирисао. Не знам шта је лепше мирисало, да ли орхидеје парфем госпођа Цане, чувени париски Ла-Блу. Госпођа Цана ме је одвела до једне кожне црвене фотеле и ту сам се лепо сместио. Тек што сам сео, осетио сам на левом рамену нешто тешко. Погледао сам брзо и видео једног шареног прелепог папагаја који се угњездио баш на мом рамену. Ваљда је схватио да ми је уво клемпаво и почео је нежно да га кљуцка, у жељи да га обликује и смањи. У просторији је било неколико људи. Касније

сам дознао да нико није био из Европе и Америке, већ су то били неки професори из Аустралије. Професор Алфонса, онако седећи у својој фотели, поздрави нас све и представљао је једног по једног. Мени ниједно име из тог света науке није значило ништа.

Професор Алфоса је држао у високо подигнутој руци мени добро познату књигу са црним кожним корицама, на којој је крупним црвеним словима писало: „KODEKS GIGAS“. Ту је књигу пре неколико векова написао језуитски свештеник Херман и у преводу значи: „Ђавоља Библија“. Почео је тако што је сам себи постављао питања, и сам давао одговоре. Понашао се самоуверено и ауторитативно, као да ми нисмо постојали. Почео је питањем:

„Ко су ти вешти планери, Владари из сенке, који су као угаони камен изабрали баш жиг звери и који је њихов циљ? Да ли је прихватање наметнутог бар кода 666 стварно одрицање од Христа и пристанак да нам електроника испија памет, а душу убаца у вртлог крајње неизвесности.“

Као да смо усудом изабрани да будемо први сведоци о почетку тог процеса!

Сви производи који су означени електронским линеарним системом Bar Code имају у себи кодиран број 666. Било да ти ставе печат 666 или систем линија – иста је ствар, припадеш Антихристу! Ствар је у томе што Владари из сенке, речима којима је исказано Божје стварање, желе да дају моћ свом злоумном стварању светске империје као давнашњег пројекта потчињавања човечанства.

Владавину над људима Бог је препустио Ђаволу јер су га сами тражили кад су избачени из Раја. Оставио им је могућност да се сами изборе, покају и врате се свом Творцу. За то време Ђаво делује, стварајући своје царство на Земљи, стварајући своју Империју Ума.

Ко влада царством електромагнетног спектра, господариће светом. Ту спадају радио и космичке вибрације, светлост и мождани таласи. Контролисати оно што човек мисли, нуди далеко већу добит од одузимања земље других народа. Будућа империја биће империја Ума.“

После тог уводног предавања ућутао је. Јавио се сада такође седећи један млађи човек који се представио као професор Валерије из Лењиграда. Говорио је на руском језику. Зато сам одмах ставио слушалице које су биле на сточићу испред мене. Одмах је рекао да је он доктор квантне физике и да предаје на катедри у институту у Москви. Назвао је ово своје предавање „Бог и космички интернет“, а суштина његовог излагања је хипотеза да није можда Бог космички интернет? На то питање није дао одговор већ нам је оставио да свако за себе изведе закључке. Изгледа да мени није било место на том састанку који је јако кратко трајао, а који ће се наставити тек кад ја будем отишао.

Изгледа да сам се после толико времена, лутања и тапкања у месту најзад пробудио. Да, Ничеван и ови овде научници су на правој страни и хоће да спрече долазак Антихриста, док је мене врбовала она друга страна. Сада сам најзад знао на којој сам страни, али морао сам да се правим да то не знам и да играм игру до краја и да видим шта се то од мене очекује. Знам да сам ја нечији инструмент за постизање циља. А ког циља – за сада немам појма. Сетих се покојне Фатиме: „стрпљен-спашен“.

После овог кратког предавања и дискусије после тога по вртовима око Алфонсове куће желели смо да се мало опустимо и зачас смо се нашли по препоруци Алфонса у забавном парку под именом „Тигар Белм Гарден“ препуном посетилаца са свих мердијана. Уживао сам у свету маште, мотивисаном легендама и фолклором овог питомог поднебља.

А онда у једном ресторану под ведрим небом, у подножју забавног парка, домаћини су нам приредили изванредно занимљив спектакл, испуњен плесовима, играма и песмама староседелаца овог дела света, укључујући и полинезијске игре и песме. Све ми је то ново, као и костими и ритмови, као и сам изглед актера тог програма. У међутачкама програма жонглери са змијама, кобрама, питонима, мамбама изводе своје „нумере“, а онда најхрабрији излазе да се сликају са змијама за успомену, уз неки мали бакшиш. Као последње, професор нам је показао најактрактивнији део програма“, а то је била вожња баркама, затим џункама по заливу и једном реком, каналом кроз град. У тој џунки било нас је доста. Већ су неки од нас почели да пакују своје ствари кад је поред нас у великој брзини пројурио један глисер. Из њега су бацили неки харпун који се забио у нашу џунку која се споро и лењо кретала каналом. Одједном је џунка подивљала јер је ухваћена харпуном јурила за том јахтом лудом брзином. Вода је улазила са свих страна у џунку. Све нас је ухватила паника, неки можда нису ни знали да пливају. Канал није био широк и за добре пливаче то није био проблем. Себе сам убрајао у добре пливаче и уопште ме није хватала паника и зато сам пошао напред према прамцу, где је седео професор Алфонса. Био је то човек средњих година, али је био блед, без капи крви у лицу. Лице му је подрхтавало. Схватио сам одмах у трену да он не зна да плива. На страницама џунке биле су гуме од аутомобила које су служиле као појасеви за спасавање. У тој паници ретко ко се сетио да их узме. Ја сам брзо откачио једну црну гуму, узео професора Алфонса на леђа и заједно са гумом искочио напоље. Навукао сам му гуму преко главе и почео полако да пливам са њим и гумом према обали. Чули смо сирене патролних чамаца које је неко имао присебности да позове. Нама у сусрет већ је ишло више десетина чамаца, тако да су нас убацили у један мали моторни чамац и безбрижно смо стигли до обале. Ишли

смо случајно баш код индијског храма Сри Маријаман. Одатле смо онако мокри узели такси до његове куће. Кад нас је видела госпођа Цана, његова супруга, онако мокре до голе коже, само се насмејала и рекла:

„Баш сте луди, зар сте морали да се купате у оделу, а овде имате леп базен!“

Тек кад је Алфонса позвао полицију да пита за остале из групе, окренуо се ка мени и само тихо рекао:

„Нажалост, удавила су се четири Кинеза.“

Увече ме је професор испратио до аеродрома и рекао:

„Знао сам да су Аустралијанци покварени као људи и никада им нисам веровао и зато нису били у џунки, већ су наводно журили на аеродром. Погледај на табли: за Мелбурн и Сиднеј полазе авиони скоро на сваки сат.“

Поздравили смо се и ја сам ушао у авион. Заборавио сам да му кажем да идем сада право за Бангкок, а не кући. Док сам заваљен удобно седео у авиону, питао сам се зашто сам ја уопште и долазио овде? Да чујем неко прекратко предавање о нечему што сам одавно знао? Можда је Соња ипак у праву кад ми је рекла да сам до сада успешно избегавао замке а да следећу можда нећу ако опет нешто кријем од ње и ако немам поверења у њу. Не знам само ко је био мета, да ли ја или професор или пак научници из Аустралије који нису ни ушли у барку или онај Рус који је једноставно нестао? Био је у барци, али после изласка на обалу, њега више нисмо видели. Или је киднапован или је он све ово организовао или је....?

Имали су информацију да професор не зна да плива, али зато нису имали информацију да ја знам одлично да пливам и да сам обучен да могу два човека у исто време да спашавам. Соња је знала да ја одлично пливам и зато овог пута нећу ни сумњати у њу. Још у индијској амбасади добио сам упутства

и инструкције да морам да идем на Тајланд после Мексика, а једино је испало непланирано ово са Сингапуром. Било како било, ја сам се већ налазио у авиону.

## БАНГКОК

Завален у удобно седиште авиона, посматрам косооку девојку која седи поред мене. Приметио сам да у авиону има врло мало Европљана, махом су Тајланђани. Девојка поред мене нема неко неговано лице, а посебну драж дају јој жућкасте пегице. Помислих да је жена без пега као и супа без соли. Она је приметила да је упорно посматрам и само се насмешила и благо климнула главом у знак поздрава или поруке да престанем више да буљим у њу. Наставила је да чита неки туристички проспект. Нешто из досаде, а нешто из навике, решио сам да се упознам са њом. Зове се Ватпо. Питам је шта може да ми каже о Бангкоку, у коме ћу бити први пут.

„Ја сам се родила у Бангкоку“, поче она да ми објашњава. „Бангкок је један од најинтересантнијих и најпосећенијих градова југоисточне Азије, познат по свом богатом ноћном животу.“

„Одлично!“, узвратих ја. „А да ли ћу имати ту част да ми покажете део тог ноћног живота?“

Она скиде наочари и, док их је брисала, погледа ме право у очи:

„Па ви стварно не само да нисте дискретни кад посматрате девојке већ сте и вулгарно нападни!“

Помислио сам да сам упрскао ствар кад она настави и даље не скидајући поглед са мене. Имао сам утисак као да ме свлачи погледом, кад изненада рече:

„Ја волим такве мушкарце, само немојте да ме схватите погрешно. Ја нисам продавачица љубави, по чему је мој град

познат, јер ја радим у Националном музеју и ја сам историчар уметности. И мени је досадно као и вама па могу мало да одвојим времена и за вас и да мало представим своју земљу вама, који сте свакако из Европе.“

Она стави туристичке проспекте у крило и настави даље са објашњавањем:

„Бангкок лежи на многобројним острвима најдуже тајландске реке Менан (Чао Фрада) или европски речено Чао Праја.

„А шта ми предлагете да видим у вашем дивном граду?“

„У сваком случају видећете да је он испресецан каналима на којима су живописне пловеће пијаце. Такође бих Вам предложила да међу његових четири стотине чудесних храмова обавезно видите Ват По, у коме је основана најстарија образовна институција у граду. То су Тримитр са статуом златног Буде, и Ват Банчамабопит, тзв. Мермерни храм, а бисер разгледања представља и Велика краљевска палата са храмом Смарагдног Буде, ремек-дела сијамске архитектуре“, заврши она.

„Реците ми, молим вас, шта значи ваше име Ватпо?“

Опет је скинула наочаре иза којих је крила мало косе очи, некако нежне, а сам јој је поглед био нежан и некако мекан. Ипак сам имао утисак као да ме посматра иза магличастог сјаја, где њене зелено-жуте очи губе своју јасноћу. „Сигурно је“, кратко вида помислих ја.

„Немој више да персирамо једно другоме јер осећам да, теби не могу да одолим. Моје име значи „чудесни замак“, заврши она.

Мислим да јој је име пристајало јер је било доста неке скривене мистике у њеном погледу и имала је чудесне и нежне покрете док ми је објашњавала. Устала је нагло и пошла у тоалет. Посматрао сам како хода благо се придржавајући за

седишта. Ходала је грациозно, дискретно се њишући, као да је на некој модној писти. Узео сам њене туристичке проспекте и почео да планирам шта поред Бангкока могу још да видим. Планирао сам да се мало и купам па зато читам даље где ми се то препоручује. Нема дилеме, Патаја, а Патаја је једно од најпознатијих летовалишта у Југоисточној Азији. Смештена је у заливу 150 км јужно од Бангкока. До пре три деценије то је било мало рибарско село обрасло бујним тропским растињем, а постало је надалеко познати туристички центар са луксузним хотелима изграђеним на дивним пешчаним плажама које заплускује топло и прозирно море, богато разнобојним коралима. Вратила се Ватпо и заузела своје место поред мене. Сада не скидајући наочаре благо ме упита:

„Да ли можемо да заменимо места?“

Хтела је да седи до прозора и ја пристадох. Док смо мењали места, морао сам да јој додирнем колена, а она није журила са премештањем па сам помислио да је то можда један од начина како Тајланђанке освајају мушкарце.

Док сам безбрижно разговарао са Ватпо, нисам ни приметио да је небо изнад Тајланда тако обично као и свуда у југоисточној Азији. Тек сам сутрадан приметио, удобно заваљен у хотелску наслоњачу јарких боја, да је небо сасвим другачије него код нас. Некако је нежно и меко јер испарења прашума и река стварају магличасти вео кроз који боје губе своју јасноћу. Ту нема јаких контраста између светлости и таме, какве се виђају у сувом ваздуху пустињских простростава. Споре црвене реке које се преливају из црвене у жуту резултат су блата; реке су просто блатњаве и у њима се купају деца којима то не смета. Те троме реке заједно са том дечурлијом некако дубоко и тешко дишу под врелим сунцем, чак су и широки огромни листови непрегледне прашуме црвене боје са благим прелазима ка жутој. Све је некако нестварно, све је некако жућкасто, реке, прашуме и деца.

Слетели смо рано ујутру. Нико ме није чекао. Али ја сам имао адресу и тачно сам знао где треба да идем. Са својом новом пријатељицом растао сам се срдачно, мада се она некако загонетно смешила кад сам прихватио њену малу кошчату шаку и кад сам осетио њен благи стисак. Ушао сам у један шарени аутобус а он се кретао полако, лењо док сам ја кроз прозор посматрао реку хранитељку Чао Праја. Иако сам се возио удобним, шареним аутобусом поред реке дивећи се змијастим стабљикама које су извиривале из блатњаве реке на чијим су се врховима налазили лотоси са предивним ружичастим цветовима, некако сам осећао лепљиву влагу упркос деловању расипничког сунца, које је немилосрдно слало своје вреле зраке не штедећи се нимало. Густа раскошна прашума расте до ивице реке. Наш пут је вијугао пратећи сјај Сунца које је тамно зеленило прашуме претварало у пурпур. Све је некако било нестварно и ружичасто. Иза тог чудног и разнобојног лиснатог застора далеко напред су светлуцали као златом опшивени шиљасти храмови и златне пагоде поређане као кад деца ређају коцкице. Осећао сам се чудно, као неко радознано дете. Управо смо пролазили поред плантажа кокосових палми, банана, а свуда се чује цвркул предивних тропских птица свих величина и боја.

Поред златних пагода које су наговештавале сјај, луксуз и богатство, у исто време показивао се и један сасвим други Тајланд. Крај обале у води куће су на кољу као неке сојенице од црвенкастог дрвета или бамбусових стабала, са крововима који су имитирали пагоде, зашиљени, али су били не поплочани, већ покривени сувим палминим лишћем. Испред кућа на летњој несносној жеги видео сам децу која се брчкају, мушкарце који су заклонили главе тропским шлемовима, жене са оним типичним шеширима од бамбусове трске, који им обично служе за рад на пиринчаним пољима.



Гледајући Тајланд кроз прозор, помислих како они имају огромну срећу да живе у једном од најплоднијих крајева земљине кугле. Ово је само једна од десетак земаља наше планете које се могу саме исхранити без увоза хране.

Имали су срећу да су их сви ратови модерног доба мимоишли, а они из далеке прошлости су се свели само на неке инциденте са суседном Бурмом. Обично се то завршавало витешком борбом два краља на слоновима.

Полако улазимо у предграђе Бангкока. Европљани су описивали Бангкок као пловећи град са кућама на води, а он је град анђела, како се зове на таи језику. Колико видим кроз прозор, већина канала је поплочана и претворена у улице и авеније, а старе дрвене куће су срушене. На њиховом месту никли су прелепи хотели америчког типа, биоскопи, скупи ноћни клубови и ресторани. Фасаде облакодера прекривене су огромним биоскопским плакатима шареним као наша лицидерска срца. Кроз овај огромни град промичу широки булеварии којима пролазе ђаци беспрекорно чисти, у белим кошуљама и плавим панталонама, док ред одржавају полицајци утегнути у америчке униформе. Самоуслуге су као на Западу. Поред Сингапура, Бангкок је свакако најчистији град. Што човек дубље залази на исток, све више увиђа где је постојбина светске културе. Ипак и поред ове модернизације Бангкок није сасвим изгубио свој оријентални шарм. На његовој периферији могу се видети уски и лишћем прекривени канали. Можете се дивити љупким дрвеним кућицама на кољу наднетим над воду. Многа деца још увек иду у школу воденим аутобусима, жене нагих груди се купају у реци, а на обалама канала групице студенткиња седе на асурама и ручају оно што су купиле у покретним ресторанима. Ту су и уски чамци у којима жене кувају и продају јевтино тањириће супе од ракова, макароне од пиринча и разне за нас непознате ђаконије и воће.

Стигао сам до свог хотела, сместио се и отишао по други пут на рецепцију да проверим да ли има нека порука за мене. Поруке није било! Ујутру, да се не бих досађивао, сео сам у један мали тук-тук, моторизовану рикшу, превозно средство намењено туристима. Долазим до једног високог зида. Возач ме ту оставља и одмах сам схватио да је то та чувена краљевска палата. Одмах поред мене стаје још један тук-тук и са њега хитро скаче једна млада пословна жена у беспрекорном сивом костиму, са великим и нападним жутим дугмадима. На глави јој је један свилени шешир. Кад је та особа подигла шешир са очију, ја сам се изненадио. Каква случајност! Са широким осмехом тихо ми прилази Ватпо. Да ли је то невероватна случајност или је то та моја веза или је то моја порука? Пришла ми је, а ја, уместо поздрава, само сам је загрлио и заборавио сам да скинем руке са њених нежних топлих рамена, осећао сам као да нека ватра гори у њој. Обоје смо ћутали и ишли према једном високом зиду који опасује једну фантастичну архитектуру налик на илустрације источњачких бајки, али којој се не може признати нека велика уметничка вредност. Ватпо проговори прва:

„Овај цео комплекс испред нас настао је за време девет монарха династије Чакри. Последњи њен изданак, краљ Фумибол Адуладај данас је уставни монарх. Данашњи краљ је љубитељ једрења и композитор цез мелодија, али је познатији по својој супрузи, лепотици Сириkit.“

Да се опише краљевска палата старог Сијама или његов храм, требало је имати хартију од свиле, слова од злата и све то превући јаркоцрвеним лаком. Све је бескрајно китњасто, сјајно, блештаво, светлуцаво, изрецкано, извијено, насликано, шарено, трептаво, раскошно, богато и разнобојно, пренатрпано украсима толико да за наш европски укус делује као шарена лажа. Те своје мисли изговорио сам гласно, на шта је Ватпо брзо одреаговала.

„Па ипак је све весело и лепо! Са којим правом ти можеш рећи да је то кич и да није лепо? Зар ти, Вито, не схваташ да Тајланд припада другом географском положају, другој раси, другој цивилизацији, много старијој него што је ваша, па је сасвим логично да су и наша схватања лепоте другачија од ваших, европских.“

Од сада морам да пазим шта причам да је не бих повредио.

Кроз огромне капије од позлаћене тиковине улазимо у поплочано двориште испуњено чудним и разнобојним зградама. Човеку наједном застане дах и у глави, већ тешкој од тропске оморине, још више се заврти.

Пагоде изгледају као огромне свадбене торте на спрат са редовима извијених стреха, једних изнад других. Са њихових ивица висе мајушна сребрна звонца и певуцкају са сваки дашком ветра. Изрезбарени црвено лаковани шиљци извијају се као рогови митолошких једнорога са сваке пагоде. Међу палатама од мрамора, злата, порцелана и драгог камења стражаре стилизовани лавови обложени жадом и коралима и огромне фигуре гротексних ратника зелених ногу, са зубатим маскама на лицу и топузинама од два метра у рукама.

Слонови од мрке бронзе стоје у круговима и изгледају тако да само што нису кренули према нама у трептавом ваздуху. Нисам ни приметио да је више не држим загрљену, већ се држимо за руке и лењо се шетамо по дворској палати где ми на сваком кораку нестаје дах од силних утисака.

Поплава туриста, поплава светлости, поплава злата. Буда од жеженог злата у вату Траимитру, тежак пет тона, Буда који стоји у вату Пра Тоху, висок 32 метра, Буда који лежи у храму Светог смоквиног дрвета. Поред њих је још на десетине Буда који седе, клече или леже, али сви од злата! И све смо то за врло кратко време видели нас двоје.

„Сада ћу ти показати нешто да схватиш да није све у висини, тежини и снази“, рече Ватпо, вероватно алудирајући на велику разлику између нас двоје у висини и килажи. Био сам са својих 90 килограма вероватно према њој као прави цин. Био сам у праву, схватио сам, јер све те циновске буде од злата надмашио је један патуљак од 60-так центиметара. То је фамозни смарагдни Буда који се чува у дворском храму Пра Крео, као светиња над светињама целога Тајланда. Ушли смо не више држећи се за руке, већ врло пристојно, како и доликује овом месту, храму Пра Крео. У одблесцима злата и свећа једва се назире светлуцање његовог слабашног тела уздигнутог до под саму таваницу храма. Уморио сам се, глава ми је препуна утисака. Излазимо напоље и предлажем да се вратимо у мој хотел на пиће.

„Не“, рече она. „Ти си овде сада мој гост и идемо код мене да видиш где радим.“

Узели смо два тук-тука и она је нешто рекла мом возачу моторне рикше. Њен тук-тук је пошао први, а мој га је пратио на безбедном растојању. Одједном се између нас створио и трећи, који је прилазио све ближе њиховој моторној рикши. Возач њене рикше убрзао је и почео је да вози тротоаром рушећи неке пластичне столове и столице. Сад се и мој возач укључио у ту сулуду трку јер, како сам касније дознао, они су били рођена браћа. Кад је схватио да они лове његовог брата, пожурио му је у помоћ. Док су они јурили тротоарима вешто избегавајући велике камионе чији су ми точкови били изнад главе, чуо сам сирене полицијских кола, јер су видели лудачку трку лудих возача. Кад смо сви изашли на широк пут са четири траке, приметио сам да двојица момака хоће да баце рибарску мрежу на њих. Покушали су неколико пута, али безуспешно. Док је та јурњава трајала, поред нас је пројурио један мотор, чини ми се да је био кавасаки и пришао до саме рикше на коју је бачена рибарска мрежа. Само сам приметио

да је сувозач извадио нешто испод црне кожне јакне и одмах је рикша неконтролисано почела да иде у цик-цак док се није забила у електрични стуб. У исто време створила се и полиција са два аутомобила која није зауставила нас већ су пошли према изврнутој рикши. Кад смо се зауставили испред једне огромне сиве зграде, питао сам мог возача шта су они то имали против његовог брата кад су га ловили рибарском мрежом.

„Вероватно ништа, јер су они хтели да ухвате ону твоју пријатељицу, чији ми је лик познат са наше телевизије.“

„А ко је она?“, питах га опет, а он ми одговори:

„Па она је директор Националног музеја и има стално неке своје емисије на телевизији.“

Тек тада сам приметио огромну маслинасту таблу на којој је писало „Национални музеј Тајланда“.

На степеницама ме је чекала Ватпо. Била је бледа и само ми је рекла:

„Идемо код мене на чај.“

„Право да ти кажем, девојко“, почех ја, „ја сам гладан и боље ме води негде да нешто једемо, а сутра ћемо код тебе на чај. Већ сам чуо од возача ко си, мада си ми то рекла и у авиону, али те нисам схватио озбиљно.“

„Добро, идеја ти није лоша, али ћемо ићи пешице јер ми се више не вози тук-туком.“

„Кад си узела две рикше ја сам се питао зашто кад је било довољно места за обоје. Сада сам схватио да си ти нешто знала што ја нисам. Вероватно су те упозорили ови твоји, само си хтела да провериш да ли лове тебе или мене. Ови са мотором нису се појавили случајно као ти пред капијом краљевске палате. Сигурно си их ти звала или су нас пратили као обезбеђење.“

Она је ћутала док сам ја причао и, кад сам завршио, она само рече:

„Да, хтели су да ме спрече да ти кажем и дам оно за шта су те послали твоји, или можда наши. Право да ти кажем, Вито, никада нисам била сигурна ко су моји, а ко су наши, али и који то нису наши!“

Долазимо до једног оригиналног националног ресторана. Силазимо некаквим степеницама од црвене цигле доле у један оригинални павиљон од мркоцрвене тиковине. Прво смо узели лепезе са стола и почели једно другог да хладимо. Тако хладећи се лепезама од палмовог лишћа, покушавали смо, свако на свој начин, да избистримо мисли. Седимо тако на застртом поду на црвеним јастучићима, за дугим ниским столом од полираног дрвета. Пред сваким гостом гори миришљава свећа и поређане су у круг керамичке чинијце разних боја и једна већа чинија пуна куваног пиринча. Храна је углавном пријатна, мада и не знам шта једем. Можда је и боље тако. Но, то и није било важно. Много је била важнија атмосфера, и љупке келнерице које су приносиле јело клечећи. Тада ми Ватпо скоро шапну:

„Сад ће се појавити права веза, ја сам ту да ти не подвале и подметну неку другу девојку.“

На подијуму је свирала сијамска музика, бамбусови ксилофони и пригушени гонгови, музика која је за нас Европљане сувише необична јер подсећа на мјаукање мачака, сијамских, наравно.

Затим су ушле мајушне и крхке девојке, све једна лепша од друге. Баршунаста лица су им била дивно нашминкама, а усне блиставе као рубини или црвени кинески лак. Биле су у одорама толико протканим златним концима и извезеним сјајним камењем да су изгледале као мали блистави идоли, са шиљатим златним крунама на главама, потпуно истим као што су златне „пагоде“, храмови. Оне су се лагано кретале

сценом играјући само својим ломним шакама на којима су позлаћени вештачки нокти. Сваки покрет руке или главе је толико префињен и стилизован да једино неком сијамском краљу може испричати нешто узбудљиво!

Кад су прелепе играчице скинуле своје зашиљене златне нокте и витороге златне круне и селе за столове да разговарају са гостима, нама приђе једна од девојака које су играле, представи се, и рече да се зове Сутатом. Она је била моја веза, односно мој домаћин и водич. Кад је та девојка села поред мене, Ватпо је из своје мале ташнице код змијске коже извадила једну малу карту Тајланда исечену некако чудно у цик-цак. Сутатом се само благо насмеја:

„У реду је! Тако и треба, треба бити опрезан.“

Извади из своје такође мале ташне која је била сва од неког перја неке мени непознате птице карту Тајланда и дадоше ми обе, свака своју. Ставио сам их на сто, обе су се уклапале и чиниле једну целину. Значи провера је успела, веза је права. Сад се она обрати Ватпо:

„Сигурно си прочитала пре три дана о оној девојци што су је прегазили колима на улици. Била је то моја цимерка која је платила главом своју немаштину. Она је изашла у мојој гардероби па су је помешали са мном. Требале је да убију мене да ме спрече да се састанем са вама.“

Што се тиче змијске ташнице није ме било жао те мртве змије, али ми је било жао те птице која је имала тако лепо, шарено и разнобојно перје. Сутатом је приметила шта гледам и само рече:

„Ако мислиш да ме питаш како се зове та птица, знај да то није једна него неколико њих различитих. А пошто волиш тако упадљиво да разгледаш гардероба ми није фирмирана, али зато имам ципелице од крокодилске коже.“

Јадан крокодил! Сигурно су његове комшије лиле за њим крокодилске сузе.

Мој нови водич Сутатом предложила је да ми покаже нешто што обични туристи не обилазе, њено родно место, које се налази на ивици северне прашуме Тајланда. Потиче из племена које гаји опијум. Њени преци били су ту још пре доласка народа Таи, али ни сада не признају данашње границе. Зову се Акак Карен Мео. Договорили смо да се нађемо испред Националног музеја у оно време које одреди Ватпо. Размениле су њих две визиткарте и Сутатом је дискретно изашла иза неке завесе док смо платили ми, односно Ватпо, јер ја нисам имао бате, њихову националну валуту не стигавши да разменим новац у мењачници у хотелу.

Хтели смо мало да прошећамо до њеног Националног музеја који и није тако далеко и да мало упознам град. Успут ми је рекла да ћу ићи негде у неку дунглу са Сутатом. Она треба да ме одведе код неког свештеника који ће ми раћи где да тражимо Свети грал и шта још треба тражити поред Светог грала. Упозорила ме да пазим јер нису успели да добро провере Сутатом. Њена се породица бави производњом и продајом дроге на западном тржишту и захваљујући том силном новцу има одличне везе у европским престоницама. Тако смо ишли ногу пред ногу и најзад стигосмо до огромне сиве зграде коју сам већ видео и још из даљине сам је препознао. Убрзо смо дошли до њене скромне канцеларије и сад је она прва почела онај званични део.

„Молим те, Вито, назови Соњу у Београд и нека ти пошаље телефаксом материјал који нас интересује. Уосталом, она зна све.“

Док је спремала чај од јасмина, ја сам одмах добио Соњу. Баш сам се обрадовао кад сам чуо њен препознатљив звонки глас. Она је већ знала шта треба да ради, али је само чекала да је неко позове. Убрзо сам спустио слушалицу, а и чај је био готов. Цела просторија је мирисала неким сладуњавим и тешким мирисом. Док смо се намештали да седнемо, те-

лефакс је почео да избацује неке папире у јарким бојама. Ватпо хитро скочи и узео неколико папира и наређа их на сто. Устала је, узела кључ са неке дашчице на зиду и закључа врата. Само је рекла:

„Што је сигурно, сигурно.“

Пришао сам и ја и гледао оно што је Соња послала. Одмах сам препознао огртач и сандале које је Исус носио на суђењу код Пилата. Тај огртач и сандале су римски војници узели и препродавано је вековима док се једног тренутка није изгубило. Нико их више није видео. Ватикан је дошао до информације где се налази и ту информацију је покојни секретар Ватикана, односно лични Папин секретар дао Соњи. Можда га је Соња и отровала, а да нисам ни приметио. Једино сам приметио да Соња има велики прстен који је носила на средњем прсту који се није уклапао у њене дугачке и танке прстиће.

Сад је Ватпо устала, узела једне велике металне мердевине и прислонила их на огромну полицу која је досезала до плафона и била препуна неких књига. Тачно је знала шта тражи, није лутала, већ је одмах сишла са неким дебелим каталогом. Отворила је каталог и полако га листајући стала и позвала ме је да погледам. Упитала ме је:

„Да ли је то исто?“

Питао сам је да ли има лупу, а она ми одговори да има и извади из фиоке једну велику лупу. Упоредио сам слике. На левој Исусовој сандали било је неко оштећење код копче, а то се јасно видело на обе фотографије. Код огртача смо још лакше схватили да су слике идентичне јер су се видели трагови крви приликом бичевања. Записала је каталожке бројеве и неке шифре. Вратила је каталог опет горе, одакле га је узела. Сада се обратила мени:

„Овде на огртачу има толико крви да се узме ДНК и да се направи десетак лажних Исуса, али свакако их има и на

сандалама јер је крв капала са Распећа на ноге које су биле прободене ексерима. Хајдемо одмах да обавимо посао због кога си дошао!“

Сишли смо полако, скоро бешумно у један огроман подрум, са десетинама одаја препуних и лепо спакованих драгоцености из целог света. Прво смо дошли до одељења са обућом, које је било резултат рада разних мајстора кроз векове. По моделима смо могли да погодимо ком је веку припала та обућа. Она је као добар директор Националног музеја, а уз помоћ слике коју је држала у руци и где су биле ознаке и каталожки бројеви лако пронашла сандале. Пажљиво их је узела и дала мени. Какав осећај, каква част, какво задовољство држати нешто што је било власништво Исуса Христа, сандале у којима је он ишао по овом земаљском свету! Отишли смо у следећу просторију где су били окачени огртачи, огртачи који су свако за себе причали неку причу о свом власнику. Ту смо се задржали мало више, јер и поред броја из каталога није било баш једноставно пронаћи прави. Ипак га је она пронашла.

Све је то она лепо спаковала у једну црну кесу коју је понела са собом. Обоје срећни и добро расположени за час смо се попели до главног хола и нашли се у њеној канцеларији, а да никог нисмо срели. Она је звала неке телефоне и најзад рече:

„Хвала Буди да неко још ради!“

Кад је спустила слушалицу, упитао сам је:

„А шта сад даље?“

„Сад идемо да се мало провозамо, али не тук-туком, него мојим колима.“

Стала је поред једног сивог дрвеног ормана који се са шкрипом отвара и затвара и који је скоро мазан мандалиновим уљем јер се осећао тежак препознатљив мирис. Узела је

неки огроман пак папир и у њега упаковала ону црну кесу са сандалама и одором. Направила је пакет. Узела ме је под руку, ставила пакет да га ја носим заједно са неким цвећем које је извадила из вазе, па је сада изгледало као да сам јој купио неки поклон. Чим сам се сместио у њен велики и удобни ауто. Кад смо стигли до једне старе и даскама обложене зграде која је личила на неки дугачак а узан магацин, ја сам је питао:

„Шта то пише на тој великој табли?“

„Пише „рециклажа“. Надам се да знаш шта је то и зашто смо дошли.“

Схватио сам да смо дошли да уништимо ДНК са Исусових сандала и огртача да га не би случајно нашли Владари из сенке и направили лажног Месију. Унутра смо морали својеручно да ставимо наш поклон у једну провидну пластичну и велику машину, тако да смо посматрали цео процес рециклаже и ту пред нашим очима се наш пакет претворио у прашину. Следећа операција је пролазак кроз неки велики суд напуњен киселином. Она је платила за ту услугу и обоје смо се брзо вратили код ње у канцеларију.

„Сад бих ти препоручила да се више не задржаваш овде и немој да преноћиш у хотелу, јер те можда прате. Најсигурније је да одмах кренеш у џунглу са Сутатом, коју ћу ја сада назвати. Она ће те чекати на аеродрому, а ја ћу ти наручити такси па боље да одеш сам. Веруј ми да се они не шале, јер желе по сваку цену да се докопају Исусовог ДНК-а. Све је бадава ово што ми радимо, ако се они докопају Светог грала.“

То сам знао и без ње, само јој нисам рекао да се Свети грал већ можда налази код њих. Време ће показати шта ће се десити. Она вероватно није знала да постоји и резервни план, план Б, а он се састоји у томе да ми морамо да имамо информацију о томе да су га нашли, јер као што они имају убачене људе код нас, тако и ми имамо убачене наше људе

код њих и сврха плана Б је да уништимо Свети грал. Руководилац тог плана Б је доктор Ничеван из Индије, који чак тврди да зна у којој лабораторији ће се то одиграти. Та технологија постоји у Немачкој, и нацисти су ту технологију користили да створе нове Хитлере. Размишљајући о свему томе, нисам ни приметио да сам се нашао на аеродрому. Чим сам платио, одмах сам приметио Сутатом, која ми је брзо пришла и рекла:

„Пожури, купила сам карте, а авион само што није полетео!“

Био сам толико уморан да сам наслонио главу на њено мало раме и убрзо заспао. Разбудио сам се тек кад смо долетели до главног града те провинције, по имену Чијан Мај, који има око 100.000 становника. Како смо ступили ногом на тло, просто нам је свануло јер је температура била за 10 до 15 степени нижа него у Бангкоку. Уживали смо гледајући раскошне зелене планине у близини и удишући благ ваздух.

Овај део земље је постојбина сијамске културе. Чувен је по старим манастирима и селима занатлија, а највише по лепоти жена. Обучене у беле блузе и дуге узане сукње од тешке свиле, оне су ситно корачале док су им се на црној глаткој коси њихали низови јасмина и непознатог тропског цвећа. Будући да се налази на северном путу којим су пролазиле бурманске и сијамске војске, Чијан Мај је био поприште борби краљева ових двеју земаља. Некада стратешки важан, сада је миран, али интересантан због споменика и лепих девојака.

Аутобусом смо путовали од једног до другог села специјализованих занатлија у околини града. Видели смо „сребрно село“, у којем су веште руке занатлија ковале дивне округле посуде, гривне и огрлице, затим „тиково село“, где су резбари стварали читаве расцветале површине у намештају од тиковине, тог скупоценог дрвета. У „лакованом селу“

љупке девојке су украшавале златом чашице и тањире и преливале их растопљеним лаком. У њеном родном селу, где смо остали неколико часова, а које се зове „свилено село“, потоци меке сирове свиле преливали су се пред нашим очима у нијансама свих боја. Кад сам јој објаснио да имамо нешто заједничко, она је некако детињасто упитала:

„А шта то?“

„Свилену бубу! Ти си дете из свиленог села, а ја сам дечак из свилене вароши у прелепој Србији, за коју ти ниси никад чула, а моја лепа свилена варош чак се тако и зове, Свилајнац.“

Можда је најдражесније било село одакле је потицала њена мајка, где смо посетили њене рођаке. То се село зове, „село сунцобрана“. Округли папирнати сунцобрани шаренели су се поред пута до њене баке као расцветане петуније. Њих су цртежима цветова украшавале лепотице, мало косих очију, занете у свој посао правећи се да не познају рођаку која иде са неким непознатим Европљанином, јер не знају да је она мој водич, а не продавачица љубави.

Полако смо се удаљавали од Чијан Маја. Дрвеће ананаса, манга, пузавице пурпурне боје „пламено цвеће“ шиљатих цветова почели су замењивати импозантна стабла тиковине. Све време смо причали само необавезно тек да нам прође време и најзад се ја сетих да је питам нешто што ме је интересовало.

„Дрога, опијум, реци ми нешто и о томе, онолико колико смеш, а знам да исувише много знаш.“

Она као да је једва чекала да баш то исприча и зато поче:

„Гајење и продаја опијума у Тајланду званично је забрањено од 1960. године. Али иза зеленог паравана џунгле врло је лако сакрити мале њивице мака. До ових племена је тешко

доћи и тако се древно занимање номадских племена наста-вља. То је врло тежак посао, а зараду узимају сеоски препродавци све до европских дилера, узгајивачима остаје само скромна зарада. Они од тога живе и морају се задовољавати мрвицама које добијају.“

Желео сам да знам шта значи њено име на сијамском. Љупко се смејући рекла је „светла месечина“ и додала да се увек женској деци дају нека поетична имена. Ишли смо полако пешице кроз шуму и једног тренутка сам је нежно загрлио. Није се опирала. Шапнуо сам јој на уво:

„Девојко, где ме то водиш и која је сврха мог доласка у Тајланд, а посебно шта тражим у овој џунгли?“

Она само процвркута:

„Стрпљен-спашен, сети се покојне Фатиме и шта ти је рекла у Дубаију.“

Изненадила ме је тим одговором па сам је питао:

„Откуд ти знаш Фатиму?“

„Заједно смо студирале у Лондону. Кад си ти био са њом у Дубаију и ја сам тада била тамо, али другим поводом. Штета што се све то завршило трагично, мислим да се заљубила у тебе, а и били бисте добар пар.“

„Можемо и ти и ја да будемо добар пар ако немаш ништа против.“

„Не“, враголасто се насмеја, „ја сам исувише нежна и ниска за тебе. Ти заслужијеш нешто боље него што сам ја.“

Нисам ни приметио да смо се држали за руке и да смо стигли близу неког манастира, јер је она брзо извукла своју неговану и нежну ручицу.

Тамни камени слоновии, три метра високи, са зубима од праве слоноваче чували су прилазе будистичким манастирима у околини Чијан Маја. Још издалека се видело мноштво

огромних белих звона са копљастим врхом, урамљени тамнозеленим прашумским лишћем. Из храмова, блештавих од плавих и црвених стаклића, излазили су калуђери обријаних глава. Једноставни платнени чаршав који је откривао једно раме био је елегантна одећа, као тога старих Римљана. Савршено озбиљни нису гледали у туристе који су се мували унаоколо не знајући шта пре да сниме, куд пре да погледају. Сваког јутра у Тајланду на стотине младих будистичких калуђера креће из манастира да проси храну. Они то чине немо, држећи бакарни тањир, али сваки Тајланђанин сматра својом дужношћу да пружи калуђеру макар шољу пиринча јер је и сам између двадесет прве и двадесет треће године исто тако просио храну, што није мимоишло ни самог краља Фамибола. Улазимо у храм. Она се тамо срела са неким будистичким калуђером, нешто су причали и стално гледали у мене. Још увек нисам знао где сам и шта се од мене очекује. Моја пријатељица ми је пришла и укратко ми објаснила да је то место где се прориче судбина гледајући у длан. „Свашта“, помислио сам, „овде се неко шегачи са мношћем!“

Почела је да ми објашњава: да би изрекао судбину, монах мора духом да отпутује из властитог тела. У њега тада улази божанство храма, које отпочиње са прорицањем судбине. Тако монах својом медијском сеобом омогућује божанску објаву. У такве приче верују сви на Тајланду. Приближавали смо се храму, а из храма је већ допирала пригушена језива музика. Унутра нас је дочекао сабласан призор. Са свих зидова кезиле су нам се ужасне гримасе и мртвачке лобање! У окађеном простору тешко се дисало. Младог монаха управо су довели из његове одаје. Заузевши положај лотосовог цвета, монах је запао у дубоки транс. Пришао сам и дао му леви длан, који је он окренуо на горе, удубио се у њега, док сам ја помно пратио сваки његов покрет. Изгледао је као да се у њему знакови живота полако гасе. Сваки покрет је утихнуо, остала је само уочена маска. А онда, одједном, извило се његово

тело! Жамор је прострујао двораном. Бог се уселио у њега! Медијум се све више тресао, а крупне грашке зноја покриле су му чело. Ужасни телесни и духовни напори ових сеанси мора да им гутају сву снагу. Трзаји су постали све јачи, лице му је набрекло, осуло се црвеним печатима, а кроз стегнуте зубе почео је да прича. Поред њега је стајао други монах са оловком и папиром у руци и записивао оно што је он говорио. Сад је тај други монах пришао мени и упитао ме на ком језику желим да добијем папир који се односио на мене. Одговорио сам на српском. Учтиво ми је објаснио да за тај језик нису чули, већ да изаберем један од познатих светских језика. Одлучио сам се за немачки. После симболичне надокнаде, добио сам одштампано тачно оно што ме интересује.

То сам спаковао у своју ташну и нисам ни погледао шта пише. Не верујем у такве глупости и није ме интересовало. Вратили смо се предвече у Бангкок, и опет возња са моторизованом рикшом, тук-тук.

Човек који нас је возио није прелазио на тротоар између столова „уличне кухиње“ нити је претицао огромне камионе од којих смо видели само точкове. Нема јурњава прецицом, а ни провлачења кроз узане и мрачне соје – улицице, ни проласка кроз црвено светло. Тук-тук се зауставља испред нашег хотела. Дочекује нас ливрејисани портир. Пролазимо раскошно расхлађеним и мирисним салонима. Напољу нас дочекује влажно-топли ваздух, место на тераси изнад обале реке Чао Праја. Наручујемо увек исти џасмин чај. На реци блеште дугачке џунке и лађе у облику пагоде које клизе према обали старог Томбурија. Изнад реке се назире руменкасто небо које наговештава залазак сунца. Тај део дана зовемо сумраком, а они га зову санук. То је најлепши и најомиљенији део дана где на Оријенту. Кад попусти врелина, санук је уживање. Над реком су висили нагужвани, бременити и сиви облаци.



Сад моја лепа домаћица предложи нешто за шта сам сматрао да је обична глупост.

„Отвори ташну и прочитај шта су ти написали.“

Послушао сам је. Извадио сам хартију, ставио испред себе и почео да читам. Она се нагла упадљиво преко мене користећи своје женске чари, стављајући своје мале, обле, али тврде груди мени на леђа, тако да сам заборавио на опрезност и да је та порука намењена мени. Она је имала задатак само да ме одведе до тог манастира. Да су имали поверења у њу, они би дали њој да ми она уручи, а не да мене води кроз џунглу да бих добио то због чега сам вероватно и дошао овде на Тајланд. Тако приљубљени, читали смо заједно. Ево шта је тачно писало. Изненадио сам се, видевиши назив. Никакво моје прорицање судбине није било у питању, већ упутство за мене, а од кога, не знам! Писало је врло јасно да је мој следећи корак да нађем венац од бодљикавог трња који су Пилатови војници ставили Исусу на главу да би га понизили и да би му се наругали. Било им је мало што су га шибали. На том венцу вероватно постоји ДНК-а од Исусове крви. У поруци је стајало да ћу даља упутства добити у будистичком малом манастиру поред Патаје. Лако ћу га наћи, јер то је једини манастир у околини Патаје. Мислим да сам направио велику грешку што сам дозволио себи да ту поруку прочита и Сутатом. Сетио сам се директорке музеја Ватпо, која ми је рекла да будем опрезан са Сутатом јер не знају још увек чија је она. Мислим да се сада можда сама офирала кад је била тако упорна и наметљива да прочита шта је писало у поруци намењеној мени. Шта ако она ту информацију проследи некоме, а тај неко стигне до Мајамија у Америци пре мене? Зато сам одлучио да је не испуштам више из вида све док не седнем у авион за Америку.

Она ме некако детињасто погледала, као да је схватила шта ја мислим, и само ми рече:

„Шта ја тражим са човеком који је члан масонског друштва! Можда си, драги мој, и члан Илумината?“

Тек сад сам схватио да је Фатима била на правој страни, као и мој друг Циле, док сам ја од самог почетка на погрешној. Изгледа да су ипак успели да ме преобрате и придобију ови позитивни ликови и било ми је драго због тога. У том одушевљењу предложио сам Сутатом да одемо мало до Патаје и да се купамо. Рекла ми је :

„То није у програму и ја то не смем да организујем, јер није безбедно.“

„А зар је ово у џунгли било безбедно?“, рекох ја.

„Јесте“, рече она, „јер смо свуда имали заштиту. Нисмо их видели, али су сваки наш корак пратили. Ишли су испред и иза нас, а ми то нисмо видели и нисмо знали.“

Ја сам толико навалио да је њој вероватно прорадио адреналин па није могла да одбије тако лако неког Европљанина који је за њихове појмове згодан и леп као Аполон. Попустила је и пристала па је почела сама за себе као неку песмицу да рецитије.

„У једној далекој и немилосрдој игри таласа који су били резултат подмуклих звука са дна Индијског океана, из океана је изронило полуострво на коме су Тајланђани направили предивно месташце које је временом прерасло у туристичко насеље познато свим туристима света. Назвали су га Патаја.“

Узели смо такси испред хотела и опет на аеродром. Лет је био врло кратак да нам чак нису ни сервирали храну у авиону.

Изазимо из авиона и улазимо у аеродромску зграду и прво што учавам је осликан зид са митолошким ликовима где доминира Буда. Увек насмејани домаћини пожелели су нам добродошлицу и упутили нас да изаберемо један од ми-

нибуса који су офарбани јарким бојама са мотивима флоре и фауне Тајланда. Од аеродрома путујемо минибусом са широко отвореним прозорима ка хотелу који је она одабрала на аеродрому. Пролазимо поред неколико пиринчаних поља, затим следе благе падине са високим кокосовим палмама и на њима се њишу домороци на свом послу, скидајући плодове и припремајући их за сутра да их изнесу на шарене и пребогате пијаце које су намењене туристима. Љубитељи банаана из минибуса чежњиво гледају плантаже банаана поред којих пролазимо, док нам благи поветарац који нас милује у знак добродошлице, доноси опојне мирисе кафе или чаја; нисам баш сигуран јер је мирис помешан са мирисом ваниле. Стижемо у хотел. Чим смо се сместили, одмах смо отишли на плажу, где смо посматрали смирај љубичасто-наранџастих боја вечерњег сунца које се њишу над црвеним коралним спрудовима. Сунце жури да нађе спокој у врелој тропској ноћи, јер се уморило од јутарњег израњања из огромне пучине океана у врелом загрљају са плодним тлом полуострва, а остало је док и последњи ружичасти блесак не напусти влажну и лепљиву тишину пешчаних обала.

Сутатом ми предлаже да обиђемо пиринчана поља на којима махом раде мушкарци. Пиринач се узгаја на терасастим пољима која се нижу једна изнад других. После два месеца зрења, како ми она објашњава, вода се испушта на ниже терасе, а пиринач на сувом зри још два месеца. Шетајући живописним путевима, нашли смо се покрај пиринчаних поља баш у време жетве. Жетва пиринча је највеће славље на Тајланду, мада се то у Патаји као једном изразитом туристичком месту не уочава. Сад смо између стабала кокоса, пробијајући се, наишли на мени непознату биљку у облику пузавице, на најароматичније воће Тајланда, афродизијак, пеши воће, воће страсти, а облик и боја подсећају на наше кајсије. Обрао сам неколико плодова и шеретски се смејући уз коментар:

„Шума части!“ Она ми је избила из руке смејући се: „Колико сам ноћас схватила, то теби и не треба!“

Скоро цео дан смо провели на плажи, играјући се у плићаку. Нисам јој дозвољавао да иде у дубину већу од пупка, јер ми је стално на уму била Фатимина смрт. Био сам опрезан. Кад би се приближавао неки моторни чамац, ми бисмо одмах излазили напоље. Знали смо обоје да нисмо смели да дођемо овде на своју руку, без заштите. Зато смо били опрезни. Све се лепо завршило а пливање смо оставили за хотелски базен који је безбеднији.

Ујутру на доручку пришао нам је један дечак и дао нам неки перспект у коме се позивају туристи да обиђу неки храм у близини јер се баш данас тамо одвија народна свечаност. За плажу имамо време цео дан, а враћамо се вечерас за Бангкок. Одлучисмо да посетимо храм и видимо ту народну светковину. После доручка, са перспектом који је служио и као улазница, пошли смо загрљени према храму.

Храм се налази на прелепом брежуљку у самој тропској шуми далеко од буке савремене цивилизације која је дошла у Патају са најездом туриста из целог света. Као што је Акапулко најлепше летовалиште на свету, тако је и Патаја најлепше летовалиште Азије.

Храм је саграђен у десетом веку, од црвене опеке и допуњен са нешто мало вулканског камена. Украшен је богатим рељефима исклесаним у камену који представљају чудовишта из митологије, змајеве и демоне између рељефно приказане прашумске флоре. У храму се тог дана одржавала свечаност одгајивача пиринча. Они олтару храма дарују плодове свог рада, а за узврат добијају свету воду коју у посудама од бамбуса носе кући и њоме прскају пиринчана поља да боље роде.

Уз степенице пеле су се шармантне девојке са венцима воћа и цвећа на глави, у дугим белим сукњама, а погледе су

скривале рукама. Најженственија, најљупкија женска бића управо се налазе на Тајланду. Нису то расне лепотице, али имају неодољиви шарм, који су показале у храму. Остали мештани носили су корпе са воћем да храмовима дарују плодове свог рада, воће, поврће, цвеће, уз одавање почести својим умрлим и својим далеким прецима, за разлику од сличних обичаја Грка, Римљана, Маја, Ацтека који су умрлима приносили жртве. Поред нас је пролазила једна стара жена са великим и за њу изгледа претешким ћупом, која је застала и нешто рекла Сутатом. Она се окрете и само ми рече:

„Само да јој помогнем, и одмах се враћам. А ти немој случајно да заведеш неку од ових сеоских лепотица па да збришеш са њом у џунглу!“

Послушао сам, стрпљиво сам је чекао да се врати, али она никако да се појави. Светковина се завршила, сви су отишли, само смо остали неки свештеник и ја. Обратио сам се њему и објаснио како нема девојке која је са мном дошла. Одмах ми је рекао како је она изашла напоље са неком старијом женом и да су ту били неки младићи обријаних глава који су је на силу убацили у неки шарени минибус и отишли према Патаји.

Следио сам се, јер сам схватио да је киднапована. Није требало ван програма да долазимо овде, али сад је касно. Како нисам схватио да сваки хотел данас има видео надзор и да је онај ко нас надзире видео да је и она прочитала поруку са пергамента и да зна нешто што не би смела да зна и да ће она то свакако пренети некоме, да ће злоупотребити нашу неопрезност и моју велику наклоност према женском полу! Ја сам несвесно њу увукао у замку која јој је постављена овде. У Бангкоку, где су њени добро организовани, вероватно јој нису могли ништа, али овде била је лак плен. Надао сам се ипак да нисам у праву и да је можда нека грешка и да ће се то све завршити лепо. После непуних сат пешачења стигао сам

у Патају, а убрзо и у наш хотел. Испред хотела сам приметити неку необичну гужву. Пришао сам ближе. Утом се чуло завијање санитарског возила. На бетону испред степеница које су водиле у хотел било је беживотно тело неке женске особе. Преко тела био је пребачен хотелски бели чаршав, али су остале непокривене лепо извајане женске ноге, листови. Охладио сам се. Инстинктивно сам знао да је то Сутатом, али сам се ипак надао да није. Кад сам пришао сасвим близу и кад су је уносили у возило, видео сам њено прелепо лице са спуштеним капцима. Нисам имао потребе да питам шта се десило. Сви су у глас око мене говорили да су је нашли на плажи испред хотела, као утопљеницу, која се удавила јер није знала да плива. Знала је да плива као и ја, али није знала да размишља, као ни ја. Обоје смо одговорни за њену смрт.

Нисам хтео да преноћим, већ сам отишао одмах на аеродром, извадио карту, сачекао на аеродрому и за петнаест сати слетео сам у Франкфурт. Одатле сам ухватио први авион за Мајамаи.

Нисам се по обичају јављао Соњи јер сам имао инструкције добијене у будистичком храму где треба да идем. Моја виза картица је била скоро неограничена, тако да сам већ после преседања у Франкфурту и тринаест сати удобног лета слетео у Мајамаи. Тек у авиону за Мајамаи мени се избистрило у глави. Директорка музеја Ватпо је сарађивала са Соњом, знале су се, требало би да будемо сви на истој страни, ако је Соња чиста. Ако Соња није на нашој страни, онда је онај блеф са бацањем мреже у Бангкоку на Ватпо врло провидан, онда је она са Сутатом одглумила све само да дођу до информације коју сам ја добио у оном храму од свештеника. А шта ако нисам у праву? Шта ако је Ватпо пратила све и кад је схватила да је мојом неопрезношћу Сутатом дошла до праве информације па је организовала њену отмицу и дављење? То ми је било логичније јер је сама Сутатом рекла да јој је

у Лондону била цимерка Фатима, коју су ликвидирали у Дубаију као неког са оне стране који се инфилтрирао у нашу организацију.

Стрпљен-спашен, цитирам Фатиму по ко зна који пут, сачекаћу да видим како ће се догађаји одвијати даље.

## САД – МАЈАМИ

На аеродрму чекали смо аутобус да нас превезе до аеродромске зграде. Убрзо се појавио један на коме су били нацртани мотиви из џунгле где је доминирало неколико папагаја у разним бојама. Гледао сам папагаје и скоро да нисам приметио на отвореним вратима тог аутобуса на папучици како виси једна девојка. Тек кад је аутобус дошао до самог авиона и кад је та девојка хитро скочила, препознао сам Соњу. Нисам хтео да јој се јавим из Франкфурга да ми не би овде сметала кад ево је овде! „Баш је непредвидљива“, помислих док сам је грлио и шапутао јој на уво како ми је драго што је видим и како ми је било тешко без ње. Она само кратко рече:

„Знам, рекла ми је Ватпо како се мучиш по неким џунглама са неком барском играчицом!“

„Немој, Соња, тако, молим те, о девојци коју су убили у Пагаји!“

„Знам, и то захваљујући теби, јер чим видиш сукњу, ти заборавиш и на опрезност и на Соњу. Зато су ме и послали да те овде сачекам да више не би брљао и да пронађемо то што пре и вратимо се и сви сконцетришемо на уништавање Светог грала.“

Сад ја упитих правећи се наиван: „А шта то, Соња?“

„Па ако неко пажљиво чита Библију може да направи лако списак ствари са којима је Исус био у додиру и које могу да се искористе за узимање отисака ДНК-а. А шта ти мислиш, Вито, шта је још остало?“

„Круна од бодљикавог трња“, рекох ја.

„И бич“, допуни Соња.

Ја сам добио инструкције у оном храму на пергаменту где да тражим круну од трња, али не и за бич.

Мајами се налази се на југоистоку Флориде. Клима је тропска и са могућим тропским пљусковима. У то смо се уверили чим смо изашли из аеродромске зграде. Климатски услови пружају могућност да се у току целе године ужива у мору и сунцу.

Одмах по излазку из прохладног авиона, запљуснуо ме је густ и врео ваздух и треба извесно време да се организам адаптира на тропски врео и влажан ваздух. Имао сам утисак као да сам упао у неко густо тесто. Срећа моја што нам се хотел налазио на чувеној плажи Мајами Бич, где је ветар стално благо дувао. Ту смо на плажи испред хотела могли Соња и ја да испробамо скоро све спортове на води који овде постоје. Поред самог хотела протеже се улица Линколн, где се налази обиље клубова, дискотека и разноразних програма намењених туристима.

Већ сутрадан смо схватили зашто Мајами зову магичним градом, али и Врата Кариба јер је Мајами једна од највећих лука Америке из које полазе многобројни бродови. Очекивали смо да ћемо за ових неколико дана, колико ћемо бити овде, видети и снимање неког филма, музичког спота или фото-сеансе јер је Мајами инспирација за модерне уметнике. После вечере није нам се ишло нигде и одлучисмо да гледамо телевизију пред спавање. Соња је упалила телевизор, шетала каналима и зауставила се на њиховој локалној телевизији. Биле су вести, а ја сам био у купатилу и прао зубе кад се она раздрала да дођем брзо. Ја сам оставио четкицу и сео, а она ми показа прстом и упита:

„Да ли је то та Берта?“

Ја се стварно изненадио! Берта у маскирној униформи и даје интервју гомили новинара и камермана. Претворио сам се у уво и хватао сваку реч. После ње видела се колона тенкова и оклопних кола која пролазе кроз онај велики зид од 12 метара што одваја Палестину од Израела. Колона иде из Палестине и улази на израелску територију.

„Соња, ти боље знаш енглески од мене. Преведи ми тачно све.“

„Па нема ту много шта да се преведе! Суштина је да је израелска војска ушла у Палестину у потрази за терористима који су се утврдили на падинама изнад неког малог места Талпиота. У неравноправној борби они су пронашли складиште оружја у некој одавно напуштеној гробници коју су купили неки странци. Спомињу се и неки професори из Америке и Совјетског Савеза који су их наводно снабдевали оружјем и лагеровали га у тој гробници.“

„Соња, шта је било са том гробницом и какву су они гробницу, односно цело брдо сравнили са земљом?“

Ја сам се уплашио да се и Гогани није нешто десило, јер откад сам отишао из Палестине, о њој и њеној браћи нисам више ништа чуо.

Значи тако! Ја испао наиван и у Сингапуру показао слику гробнице професору Алфонси, а на њега ме упутила, а ко други, но његова ћерка! Зато ме је његова ћерка Варијола из Мексика упутила свом оцу јер је знала да ћу се похвалити сликом из гробнице, а он ће онда обавестити Израелце односно МОСАД, конкретно Берту где се тачно налази. Берта је за ту акцију употребила војску под маском да јуре терористе у Палестини. Ја сам испао наиван, јер све је било предвидљиво, док сам ја био најпредвидљивији.

Надам се да су професори Цигел и Мери са Григоријем изнели Исусове кости на време, узели ДНК и кости сахрани-

ли да нико више неће моћи да их узнемирава. Соња је слушала како причам сам са собом, и одједном рече:

„Шта ће им ДНК? Па кад Владари из сенке хоће да направе лажног Исуса, односно Антихриста, зашто ови други, на чијој смо ти и ја страни, не би направили правог Исуса, кога би однеговали негде где би био ван домашаја Владара из сенке? Сачекало би се тридесет година да Исус добије праву моћ и почне поново да проповеда. Надам се да његов други долазак не би више био долазак јагњета које би дозволило да га људи понижавају као прошли пут, већ би био војсковођа сиромашних и потлачених људи широм планете.“

Свануо је и први дан нашег боравка. Одмах после доручка одлазимо у разгледање једног од најгламурознијих градова Флориде, који се у последњих стотинак година развио у финансијски и туристички центар земље. Одмах смо приликом разгледања града уочили његов мултиетнички и мултикултурни карактер. Првог дана смо само овлаш додирнули центар Мајамија, обишли залив Бискејн, прелепи Билтмор хотел и градску већницу. Разгледајући град из аутобуса стигосмо до кварта који се зове „Миљу чуду“. Дошли смо до табле на којој је то и писало и аутобус је у благом луку почео да се враћа. Сви смо се зачудили зашто се враћа. Водич нам је објаснио да је то део града у коме живе само црнци и да је озлоглашен и у тај део града не смеју да улазе белци. Ту, поред је и велика табла на којој пише да у тај квартал полиција не залази. Водич је даље упозорио да нам не пада на памет да се тамо прошећамо пешице, јер ко год да је ушао, више се никада није вратио. Тај део града полиција не може да контролише.

Соња и ја смо то осетили на сопственој кожи. После обиласка града одлазимо у хотел на ручак и после ручка одлазимо у строги центар, града где смо рачунали да смо безбедни. Шетали смо, разгледали излоге док сунце није по-

чело да залази и да пада сумрак. Било је тачно 19 часова по њиховом времену, кад смо чули страшну и несносну буку. Знао сам шта то значи јер сам то већ имао прилике да видим у Палерму на Сицилији. Апсолутно све њихове радње имају решетке на излозима и вратима. Сад је крај њиховог радног времена и сви спуштају ролетне, решетке и затварују капке. Одмах смо приметили неку необичну атмосферу на улици: сви некуд журе, неки чак и трче. Ми смо шетали и даље неопрезно, као наивни туристи. Сумрак овде брзо пада. Одједном се појавише полицајци и то махом жене на коњима до зуба наоружане. И даље ништа не схватајући ми шетамо и видесмо да смо остали сами на улици у самом центру града. Само ми и полиција на коњима.

Одједном почеше да се појављују неки црнци из бочних улица и убрзо нас је неколицина опколила и почела око нас да плеше и пева. Убрзо смо схватили да нам показују како ће нас испећи на ражњу и појести. Ја сам мислио да се шале, али Соња се баш добро уплашила. Одједном смо чули топот коња и поред нас се створило десетак полицајаца на коњима. Скочили су на земљу, пендрецима растурили ту групу, прво су Соњу попели на коња, а затим и мене и јурнули касом јер им се трком приближавала повећа група црнаца. Одвели су нас на обалу, где је безбедно, где се налазе кафићи, шеталиште, а ту су искључиво странци. Случајно сам видео на коњу жену полицајца која је мене спасила и пришао сам да јој се захвалим. Попричао сам мало са њом и она ми је рекла да је са Кубе и препоручила ми је да посетим и Кубу.

Она је мени и Соњи препоручила да обавезно погледамо кафану подигнуту у част Елвиса Прислија. Показала је руком и ми смо видели на једној згради огромну гитару. Ту је био и путоказ на обали на коме је била стрелица и натпис „Хард рок“. Унутра је све подсећало на Прислија, од мотора, за који је писало да је припадао Прислију. Кубанка је објаснила да

таквих кафана-музеја има на стотине у Америци. Сели смо и мало се одморили уз предивну музику, а то задовољство платили прилично скупо. Изашли смо, сели на клупу у парку, а његов глас је одзвањао целим парком и кејом. Све је било у његову част, како унутра, тако и напоље. Делили смо клупу са две младе девојке које су се ту досађивале. Кад сам их питао одакле су, оне су ми рекле да су са Бахамија и позвале су мене и Соњу у госте ако икада одемо тамо. Разменили смо адресе и одмах су ме питале на ком је континенту та Југославија. Тад сам рекао једну чаробну реч са мојих путовања и одавно проверену, Тито. Почеле су да се слатко смеју, јер знају ко је Тито и сад знају да је Југославија тамо негде близу Русије. Континент више није важан, Европа или Азија, свеједно.

У хотелу на рецепцији није било никакве поруке. Нико се није појављивао, па сам чак почео да верујем да је Соња у праву кад је рекла да идемо на туристичко путовање. Већ сам се опустио и почео да се понашам као туриста.

Сутрадан смо желели опет да прошетамо Мајамијем, али смо сада изнајмили туристички минибус. Изузев у строгом центру, постоји нешто мало облакодера, али је цео град грађен тако да су највише зграде са највише једним спратом тако да се све фантастично уклапа у природни амбијент. Град је подељен строго на квартове у којима живе поједине нације. По стилу кућа одмах знате да ли сте у шпанском, енглеском или француском кварту. Сви они који раде у центру слабо се друже са другима, а после радног времена сви хитају у свој део града. Пролазећи поред малих кућица прекривеним трском и неким растињем, водич нам је објаснио да ту живе људи са острва Бахами. Они су специфични и по томе што су им гробови око кућа. Застали смо и изашли из аутобуса да видимо градску већницу, а посебно прелепу малу китњасту зграду, где се млади венчавају. Одатле смо прошетали до италијанског кварта, где смо направили дужу паузу купајући се

у венецијанском базену. Све је било у италијанском стилу, а једино је вода у базену била овдашња.

Стигли смо у хотел тачно за вечеру. После вечере пришао сам столу са воћем и узео неко њихово локално воће чијег се имена више и не сећам, али се сећам укуса сладуњавог као код диње. Плашили смо се да нису отроване, и зато смо били опрезни.

Шетали смо плажом кад смо приметили да нас прате два младића боје чоколаде. Да проверимо да ли нас стварно прате, ја предложих да узмемо ролшуге. Кад смо обоје стали на ролшуге, јурнули смо што брже можемо. Она два младића су такође узела ролшуге и сад смо били сигурни да нас прате. Недуго затим приметисмо кућицу на плажи покривену трском где се изнајмљују бицикли. Брзо смо заменили ролшуге и узели бицикле, а исто то урадише и она два младића. Схватио сам да нас они само прате, јер кад ми убрзавмо, и они би убрзали. Сад смо возили полако и убрзо смо приметили са наше десне стране један кафе или боље речено „PLANET HOLLYWOD“. Било је то је власништво два позната глумца, Силвестера Сталонеа и Шварценегера. Оставили смо бицикле испред врата. Ушли смо и сели на место одакле смо могли да посматрамо улазна врата. Она наша два пратиоца нисмо више видели, јер су вероватно у некој хладовини и чекају да изађемо. Бринуло ме је то што нисам знао какве су њихове намере. У локалу доминирају две фигуре у природној величини. Један је Силвестер Сталоне, а други Шварценегер, и све у локалу подсећа на њих. Попили смо пиће тек да осетимо амбијент тог места. Напољу је била већа атракција која се састојала у томе да се на зиду ресторана препознају отисци шака чувених филмских глумаца изливених у зиду. Изненада сам осетио нечију руку на свом рамену и видео Соњин запрепашћен израз лица. Благо сам се окренуо и угледао поред себе, главом и брадом власника локала Шварце-

негера. Прихватио сам понуђену руку и упознао га са Соњом. Соњи је било тада најважније да узме аутограм од њега. Кад је њој дао аутограм, питао је и мене да ли хоћу и ја, а ја сам онда рекао:

„Не, хвала, ја скупљам аутограме само од глумица!“

Он је ипак из џепа извадио једну своју не тако велику слику и нешто је брзо написао и одмах сам укапирао да то није аутограм. Тог тренутка се појавио и Силвестер на вратима. Шварценегер ми је намигнуо и показао очима на врата. Брзо сам његову слику ставио у кратке панталоне и пребацио ноншалантно мајицу преко. Соња је схватила и пошла му у сусрет објашњавајући како смо ми туристи из Југославије. Чуо сам га кад је Соњи рекао неколико пута „Тито, Тито“. Кад је Соња тражила од њега аутограм, он јој је рекао:

„Немам слику при себи, уосталом дао ти је мој колега Шварценегер и доста ти је за данас.“

Обојица су нам се захвалила некако у исто време на посети и ушли су. Сад смо се бициклама враћали брзо на обалу да вратимо бицикле и да подигнемо наше паре које смо депоновали као кауцију за бицикле. Још један дан је прошао врло лепо.

У хотелу после вечере Соња ми се ували у крило и гледајући ме у очи враголасто упита:

„Да ли хоћеш да ми даш то што имаш у панталонама?“

Ја почех да се правим блесав:

„Соња, баш си нападна, а знам да ниси нимфоманка. Да ли можемо да прескочимо једну ноћ, јер је дан био баш напоран и могли бисмо да спавамо?“

Она скочи на под и обрецну ми се љутито:

„Шта си, фрајеру, уобразио!? Не мислим то на шта ти мислиш, него мислим на ону слику што ти је дао Шварценегер, а да не види Сталоне, коју си ставио у џеп од панталона!“

„А, то, Соња! А зар ниси погледала у своју ташницу?“

Она скочи, узме ташну и онако нестрпљива испразни ташницу на кревет. Са розе чаршава смејао се Шварценегер право Соњи у лице.

„Значи тако. Заказују ти сусрет тамо где мисле да ја не смем ићи. Е, па, мало су се прешли, не знају они ко је Соња! Соња се не плаши ничега!“

У хотелу смо на рецепцији у туристичком проспекту, наишли на рекламу за путовање паробродом до џунгле папагаја. После доручка узели смо такси и објаснили возачу где желимо да идемо, а он нам се само благо наклонио скинувши качкет пред дамом. Стигли смо у луку, купили карте и пошто су пароброди ишли на сваки сат, није требало много да чекамо. Путовање је било незаборавно, као из оних филмова о реци Мисисипи, мада је ово била само велика лагуна, а не Мисисипи.

Кад се пароброд најзад усидрио у једној лагуни где се од дрвећа више не види небо, прешли смо у чамце на весла и стигли до неких објеката, на којима је писало крупним црвеним словима, „Џунгла папагаја“. Ту смо на дрвећу могли да видимо папагаје свих величина и свих боја. Многи су били питоми и било је довољно само да станемо и раширимо руке и они би одмах слетали на наше руке, и на наше главе.

Кроз тај део џунгле воде бетонске стазе, а поред стазе лењо се вуче један мали поток. У овом потоку, који је јако плитак, пливају велике разнобојне рибе. Пливају једна поред друге, црвене, плаве, зелене, жуте. Просто нисмо могли да верујемо својим очима. Као да су специјално за нас туристе офарбали рибе. И у многим деловима света виђао сам свакакве рибе, али не толико лепе као овде.

Имали смо прилике да се на нас сручи топла киша у трајању од само неколико минута, али на оволикој температури



већ сте суви до прве кривине. Одједном смо чули неке узвике и плескање рукама као да неко навија на некој утакмици. Упутили смо се стазом тамо одакле се то чуло. На крају стазе чекало нас је пријатно изненађење: један полукружни амфитеатар који може да прими стотинак посетилаца, а у средини издигнута платформа. Ту су дресирани папагаји показивали своје вештине на опште одушевљење многобројне деце. Неки су скакали падобраном, неки су возили ролшуге, други су возили мале бицикле, а неки су певали америчку химну. Најинтересантнији су били папагаји имитатори. Приметио сам једну атрактивну црнкињу која је пришла девојци дресеру и ставила јој јавно у руку напојницу. Кад јој је девојка дресер климнула главом, она је пришла једном папагају и нешто му тихо рекла и убрзо сишла са бине. Испред свих папагаја имитатора били су микрофони, а на дрвећу око нас звучници. Одједном врло јасно се чуло: „Вито, иди у Ки Вест, чекам те!“ Соњи су папагаји били досадни и она је отишла до мале фарме алигатора где је гледала представу и како се неки Шпанац јуначи, стављајући главу алигатору у уста, тако да ово није чула.

Напустили смо џунглу са снажним утисцима, сели у чамац, затим у пароброд и вратили смо се неком пречицом до пристаништа. Тамо су нас чекали таксисти који су се отимали око путника. У граду смо купили карту Флориде, распрострајили је на столу и просто се запањили колико ништа нисмо знали о Флориди. Оно што смо мислили да је Флорида, то се односи на саму атлантску обалу, где је Мајама најјужнији и највећи град. Горе према северу има још око десетак не тако великих градова, боље речено летовалишта све до Кејп Кенедија, одакле годинама одлазе у свемир ракете. Цела Флорида од тог узаног појаса насељених градова, па све до Мексичког залива, из кога извире Голфска струја, у ствари је огромна непрегледна мочвара. Мочвара која је већа од Срби-

је неколико пута. За време вечере пришла нам је нека црнкиња и обавестила нас је да смо ми добили награду у виду факултативног излета до фарме алигатора. Све је бесплатно и то је целодневни излет. Нисмо ни питали по ком смо то основу баш ми изабрани, али није ни важно. Сами бирамо агенцију, а они све то плаћају, а на моје питање који „они“, одговорила је:

„Директор хотела Шератон, у ком сте одсели.“

Одмах после вечере смо узели слику Шварценегера и на полеђини прочитали његову поруку. Тамо је стајало где сутра да идемо. Схватили смо да смо добили исту поруку у виду оне црнкиње која нас је обавестила да смо добили наградно путовање до мочваре, односно фарме крокодила. Одмах смо одлучили да обиђемо мочвару и видимо алигаторе. У хотелу смо изабрали немачку агенцију Некерман и ујутру пошли са њима.

У програму је био и обилазак индијанског насеља. Радовао сам се да видим и то јер то никада нисам видео. Илузије су ми се брзо распршиле после само сата возње. Индијанци више не живе у шаторима, како сам ја очекивао, већ у зиданим кућама, са телевизијским антенама а испред куће стоје аутомобили. Они једини имају право да продају цигаре и пиће без државног пореза на промет и од тога се и издржавају. Њихова су насеља тачно на рубу мочвара.

Продужили смо даље према мочвари. Упоредо са асфалтним путем иде и један канал, широк само неколико метара и изгледа тако питома, оивичен дрвећем и великом травом. Неко је из групе затражио да ту направимо паузу. Водич нам је објаснио да је тај питоми и безопасни канал препун алигатора, у шта смо могли и сами да се уверимо. Испричао је водич да је неки немачки туриста прошлог месеца стао поред канала да слика алигаторе. То му је била последња жеља, јер није ни приметио како се један велики алигатор издигао из

воде и за трен га одвукао у канал. Остао је само фотоапарат и ранац.

Убрзо стижемо до неког паркинга где се аутобус зауставља и ми сви излазимо напоље. Ту је једна велика зграда; улазимо у њу, купујемо карте и излазимо на други крај зграде. Нашли смо се у правој правцатој џунгли. Вијуга само једна насипана стаза, све је обрасло, дрвеће је огромно тако да се небо и не види. Дан је леп и сунчан, али ми немамо тај утисак јер је око нас полумрак џунгле. Осећа се у ноздрвама влажан ваздух. Плаћени водичи иду испред групе и неким штаповима јуре змије, а ми само видимо како змије пројуре у шипражје. Одједном искрсну неки канал; водич нам показује прстом да будемо тихи, јер се преко пута канала неколико алигатора излежава. Сви смо некако напети, фали само још да се појави Тарзан. Срећом, шетња кроз џунглу траје само један сат и враћамо се неким заобилазним путем, али улазимо у исту зграду.

Настављамо вожњу даље. После само десетак минута опет наилазимо на велики паркинг. Онај канал који нас је пратио, сада се мало проширио и ми смо сада безбедни јер је између нас и алигатора бетонски зид и жичана ограда. Они се иза шетају, а ми можемо да их сликамо до миле воље.

Кад смо завршили са фотографисањем, пешице настављамо још мало до праве правцате мочваре. Ту нас чекају моторни чамци, као имитација пароброда са великим точком напред, а позади са пет редова са по четири седишта. Обично сви туристи у авиону, аутобусу воле да седе до прозора. Овде су сви журили да седну у средину, избегавали су да седе на ивици чамца, док сам ја желео да седим на ивици да бих камером сликао алигаторе. Нисам успео јер је Соња села на саму ивицу и извадила своју камеру да слика алигаторе. Нисмо још ни пошли, а према нама је кренуло неколико алигатора. Ти алигатори су се излегли ту, навикли су на чамце и

звук мотора, али није баш свеједно кад их видите пола метра од себе како вас радознано посматрају, а не знате да ли су доручковали или не.

Још се сећам упозорења да не правимо никакве нагле покрете у чамцу.

Возили смо се полако између алигатора а ја сам стекао утисак да они воле да се сликају, јер су се некако сви око нас врзали. После десетак минута добијамо од водича сви чепове за уши, једино сам се ја правио паметан и одбио сам да их ставим. Покајао сам се. Звук мотора је толико јак да сам у очајању ставио прсте у уши. Чамац је јурио као луд неким шеваром, неком трском, неким барским биљем. После неколико километара сулуде вожње, чамац се зауставио и први је скочио у воду локални водич. Питао је ко поред њега сме да сиђе у воду. Сви смо се згледали, једино је Соња из чиста мира скочила у воду. Сви су јој аплаudirали на исказаној храбрости. Нисам ни приметио да је уз наш чамац пристигао још један, али није угасио моторе. Све се одиграло муњевитом брзином. Све се одиграло као на филму. Један момак са морнарском капом и плаво-белом мајицом имао је ласо у рукама. Мени је то било интересантно и уперо сам камеру према том чамцу и њему. Он је нагло завитлао ласо изнад главе и бацио га. Истог тренутка је тај чамац заурлао и појурио. Чуо сам вриску људи око мене, док сам укапирао шта се дешава, већ је све било готово. Соња је нестала заувек. Ласо је био намењен њој, била је ухваћена и вукла се по води иза чамца који је одјурио према оном дубоком делу мочваре где су алигатори. Наш чамац се упутио такође тамо у пуној брзини и сви смо видели онај чамац како нестаје у шевару. На оном месту где је он окренуо видели смо дебео канап, али Соње није било, само се око канапа ширила једна широка огромна крвава мрља. Сви смо схватили шта се десило.

Кад смо стигли до обале, ту смо доживели прави дочек од стране алигатора. Било их је сигурно двадесетак. Све ми се чинило да мљацкају, као да се радују што виде да им стиже ручак, и то пун чамац. Искусни локални водич лако се пробио између њих а да никог није наљутио. Кад сам додирнуо траву, односно земљу, мени је лакнуло.

Нисам хтео да чекам полицију већ сам се истим аутобусом вратио у наш хотел, док је водич остао да чека полицију. У хотелу ми је пришла она иста црнкиња која нам је предложила овај излет и дала ми је неки коверат. Отворио сам га у соби брзо и схватио да ујутру морам да идем у Ки Вест. Унутра је стајала адреса где треба да се јавим.

## КИ ВЕСТ

У проспекту пише да се тај рај на земљи зове Ки Вест. Пошао смо ујутру рано, узео мој ланч пакет, ставио ранчић на леђа и сачекао испред хотела туристички аутобус локалне агенције из Мајамија. Путовали смо на југ и то је јако интересантан део пута, јединствен у свету. Ки Вест је острво, а између њега и Флориде је растојање од 250 километара. То растојање је испресецао малим острвима, а нека су и ненасељена. Почев од копна Флориде до првог острвца протеже се мост, затим од тог до следећег острва опет мост и тако даље у недоглед. Кад се возите аутобусом, имате утисак да је свих 250 километара у ствари један дугачак мост. Мислим да је било више од педесетак острва. Најзад стижемо у рај на земљи, у Ки Вест.

Цео градић је направљен од дрвених резбарених једносратних кућа. Цео град мирише и то тако отужно да ме је просто ошамутило док се нисам навикао. Мешају се разни мириси ваниле, тропског расцветалог воћа, различити зачини. Градић је утонуо у шумско растиње и цвеће. Просто нисам могао да верујем да острво овако мирише, а на сваком дрвету чуче и цвркућу разнобојне птице.

Градић је, почев од необичних дрвених кућа, јаког мириса, расцветалог цвећа и цвркута птица, необичан и несвакидашњи. Аутомобили иду само око града, а градом саобраћа само један туристички возић. Има само једну полазну тачку где се зауставља, и полази поново кад се накупи довољно туриста. Град је стварно романтичан, али некада то није био.

Било је то озлоглашено гусарско острво. Са тог острва потичу најпознатији гусари свих времена; Хроми Даба, једнооки Цек и Црвени гусар. На то ме је подсећала у самом центру њихова дрвена тврђава са топовима на врховима кула, где се вијори црна застава са мртвачком главом и укрштеним костима.

По граду су као сувенири разбацани мали гусарски бродићи и кипови гусара у природној величини. Обишао сам на брзину мали акваријум, где сам први пут видео сунђере у природној средини. Тако шетајући дошао сам до саме обале. Галегови су кружили изнад наших глава и својим крештавим гласовима су нас спречавали да чујемо шта нам водич објашњава, а он нам је објашњавао да је ово најјужнија тачка Америке. Сви смо нагрнули да се сликамо поред купе са том ознаком. На растојању од 25 миља у даљини види се Куба.

Попео сам се на неке степенице да боље видим Кубу јер не знам да ли ћу имати више икад прилике да је видим. Пропињао сам се на прсте надајући се да ћу можда видети у лагуни испред нас и Фидел Кастра како се брчка у води. Видео сам само галегове и по неки брод у даљини који вероватно доноси цигаре и рум са Кубе на Флориду.

Сад сам се одвојио из групе и питао једну црнкињу са улице где је кућа бившег америчког председника Трумана. Показала ми је прстом:

„То је кућа бившег председника Америке, господина Трумана, али је његова кућа сва утонула у зеленило јер се о њој нико више не брине.“

Одмах сам се сетио детињства и млека у праху које смо тад звали Труманова јаја јер је било жуте боје. Ушао сам у двориште и одмах ми је пришао један крупни црнац који је водио великог пса. Показао сам позивницу коју сам добио у оној коверти. Одвео ме је до куће, а тамо, у холу стајао је лично доктор Ничеван и раширивши руке пошао ми је у

сусрет. Загрлио ме је и рекао како му је драго што ме види живог и здравог. Сели смо на један кожни кауч који ме је мало жуљао и питао сам га:

„Од какве је коже овај неудобан кауч?“

Одговорио ми је:

„Од твојих пријатеља алигатора.“

„Откуд су они моји пријатељи?“ зачудио сам се.

„Па,“ поче он полако да ми објашњава, „скоро смо на крају наше мисије. Соња те је повела до мочваре да би ти попустила пажња, па је планирала да у повратку обиђете и неку атрактивну индијанску кућу. Ту те је чекао стрелац са луком и стрелом замоченом у змијски отров. Ту би те убили и наша мисија би била отежана, ако не и спречена. Али ми смо их предухитрили уз помоћ наших пријатеља алигатора.“

Предложио ми је да обиђемо у комшилуку и кућу у којој је живео и радио Хемингвеј. Обишли смо кућу уз неки мали трошак за улазницу. Стварно је све било аутентично у њој, почев од његове писаће машине па до мачака. Тврдило се да је увек имао девет мачака око себе, а ја сам их избројао седамнаест. Кад смо се вратили, хол је био пун. Прво сам угледао Хелгу и Дитриха, који су нешто причали са једном расном црнком. Одмах сам препознао Розиту, ћерку доктора Шрама. То је била наша екипа из Дубаија. Нама су ишли у сусрет професор Цигел и Хурва из МОСАД-а, обоје из Јерусалима. Није било Берте: изгледа да су маске најзад пале. Ипак се моја сумња по питању Берте обистинила. Она је радила за Владаре из сенке и она је била та која је уз помоћ МОСАД-а дошла до Светог грала. У дну хола седели су Зухра и директорка метресе Ел-Захир са професором Хасаном. То су били пријатељи из Марока. Кад смо пошли према сали која се налазила доле у подруму, пришли су нам професор Алфонса из Сингапура са супругом Џаном и ћерком Ва-

ријолом, туристичким водичем из Мексика. Поздравили смо се са њима тако да скоро нисам ни приметио да ме је неко нежно ухватио испод руке. Ничеван је весело погледао, као да је био срећан што види некога познатог поред мене. Благо сам се окренуо и сусрео се лицем у лице са директорком националног музеја из Бангкока, госпођицом Ватпо. Загрлио сам је и сви смо полако пошли према подруму. Одвели су нас до неке сале у подруму, склоништа за председника Трумана у случају атомског рата.

Ту су биле удобније фотеле. Сад је узео бежични микрофон један млади елегантно обучени човек који је одмах без увода и представљања почео. Ничеван ми је шапнуо да је то професор Карл Саган. Мени то није значило ништа.

„Долазим са састанка Свемирског одбора Америчке академије наука који је одржан у „Гри Бенк“ опсерваторији, где је донет једногласан закључак који хоћу да вам пренесем.“

## РОЂЕЊЕ АНТИХРИСТА

Карл Саган је почео некако бојажљиво као да се и сам плашио онога што мора рећи.

„Свет је произашао из пада и није савршено Божје дело, како то сматра хришћанска теологија. Надам се да се са мношвом сви слажете? Долази време када ће се пали Серафим Ахриман (ђаво, демон, сатана), дух материјализма, инкарнирати у телу, како би лично управљао потпуним уништењем духовних циљева хришћанства. Многи од нас ће први видети и осетити како се појавио велики геније материјализма, супериорно талентовани рационални ум, коначни дух технологије и највећи мајстор окултизма и црне магије. Као што је проречено Исусово рођење од стране анђела и појавом иницираних Краљева који су пратили звезду до Витлејема, тако и рођење Ахримана (Антихриста) било је најављено и присуствоваће му посвећеници много мрачнијег усмерења. Дете ће бити неговано и заштићено од стране реинкарнираних душа које ће га обожавати као свог бога у Академији у подножју авганистанских планина. У исто време у његовој близини су се инкарнирале и оне душе које су се припремале у току миленијума да буду његови ученици. То су Талибани. До дванаесте године живота Антихрист ће бити проглашен за ум изузетне интелектуалне снаге и духовних способности. (Исто као у своје време Исус). Маса људи ће га сматрати „Јагњетом“, биће посебне невиности и најдубљег духовног увида који доноси божанску поруку, страни дух, пало биће из највиших хијерархија спиритуалног света, прогласиће се

за поново присутног Исуса Христа. Колико видим, он не припада ниједној постојећој цркви. Његово детињство и младост су неприметни као и почетак живота Исуса у Назарету, а његово деловање може почети у сличном добу, око тридесете године. С друге стране видимо да је у јавности изашао као технолошки геније на свим пољима науке, посебно фармације, у којој ће његове задивљујуће способности довести до развоја и производње чудесних лекова који ће сузбити тешке болести, што ће се појавити као последица великих несрећа.

Кад буде отпочела његова свештеничка служба, у потпуности ће искористити нове технологије комуникација тако да ће свет знати о његовим чудотворним делима истог тренутка када се она десе. Као што сада посматрамо шта он треба да ради, видећемо да он у ствари имитира Исусова чуда: слепи ће видети, мртви ће се подићи, а зли духови ће бити истерани из оних које су запосели. Једино они људи који су развили свој сопствени духовни увид знаће да „Владалац демона истерује демоне“. Изјављује да је пре две хиљаде година свет подучавао кроз параболе. Од тада, човечанство је сазрело и довољно се развило да може да прими учење Сина Божјег на много директнији и мудрији начин. Масае које не размишљају биће надвладане његовим чудесним делима док ће научни кругови бити запрепашћени невероватним бројем и дубином његових технолошких и интелектуалних достигнућа на плану модерне науке. Они људи који теже духовној реалности и који ће постати свесни праве мистерије другог доласка Христа, биће у стању да идентификују Христа у телу.“ Ничеван је узео микрофон, представио се и рекао је да ће његова тема бити Свети грал.

## СВЕТИ ГРАЛ

Ничеван је можда непотребно почео великим уводом као да смо ми овде почетници.

„Пехар са Последње вечери употребљен је и сутрадан да се сакупи Христова крв на распећу. Јосиф из Аримитеје, који је присуствовао распећу и који је опремио Христов гроб у свом дворишту, био је његов први власник. Јосиф је путовао са светим Павлом у Антиохију на прву мисију овог апостола. Понео је пехар који ће новокрштени хришћани поштовати. Пошто је Павле наставио пут, Јосиф је остао у Антиохији. Кад је умро, пехар је нестало и вероватно је сахрањен заједно са њим.

Пехар се поново појављује у трећем веку кад га је бискуп Антиохије јавно изложио. Затим је поново изгубљен у земљотресу, петсто двадесет и шесте године. Онда је поново пронађен после педесет година, па је поново изгубљен. Све приче о гралу имају један заједнички елемент: пронађен је, изгубљен је, онда поново пронађен итд. Своје коначно одмориште нашао је у близини асирских рушевина у Ниниви у северном Ираку.

Оно што је једино од Исуса Христа преостало на земљи је испод заштитног воска у пехару где је крв Исуса Христа, крв која крије тајну његовог ДНК. То је дар од бога, средство помоћу кога можемо доћи до краја. Кад је технологија усавршена, Исус Христ, божји син, Месија враћа се. Ко је могао да замисли безгрешно зачеће у време благословене Девице? То је тада било чудо. Тада је Свети дух ушао у њу? Како је

свети Дух ушао у Девицу Марију да би могла да зачне и породи се?

Зар не може сада да се деси поново исто чудо? Крв која се налази испод воска, може уз најсавременију технологију да се употреби за клонирање човека. То наука може, то је доказано, почев од овце Доли, па до клонирања човека. Ако је то крв Исуса Христа, значи да и он може да се клонира. Али рећи ћете да је то можда фалсификат. Па то је тачно, али ако у њега уђе Свети дух, онда се понавља исто чудо од пре две хиљаде година. И тада је Исус био човек од крви и меса док у њега није ушао Свети дух приликом крштења на реци Јордан. Зар га Свети дух није напустио приликом распећа па је могао бити распет! Па како другачије да се тумачи толика потрага за Светим гралом кроз векове и зашто би некоме требао пехар од метала који није чак ни златан! Они који су га тражили знали су да је унутра запечаћена Исусова крв, али га никада нису нашли, јер бог није дозволио да га нађу. Сада кад је технологија клонирања толико унапредовала, такође уз помоћ Бога, можда ће сада Бог дозволити да се пронађе и Свети грал! Можда ће се тако десити и други Исусов долазак. А можда и неће! Можда ће га пронаћи Владари из сенке уз помоћ Антихриста, да би направили добар фалсификат у кога неће ући Свети дух, али који ће личити на Исуса Христа и понашаће се као Исус Христ, па ће се тако појавити, по пророчанствима из Библије, лажни Месија. Можда ће доћи до новог Витлејема, који ће се звати Келхајм, родиће се у модерним јаслама које ће се звати лабораторија.“

Сад је устао један ћелави старији човек са питањем:

„Зашто Антихрист то уопште ради и који су његови мотиви?“

„Да бисмо одговорили на ово питање“, узврати Ничеван, „морамо се вратити на сам прапочетак свега. Луцифер је био најлепши анђеоло на небесима, толико леп да његово име значи

„Син зоре“, али је избачен из раја зато што је предводио побуну против бога, јер је умислио да му је раван. Пошто је поражен, његово име на земљи преиначено је у Сатана. Вековима је чекао да се Богу освети што га је избацио. Мислим да управо сада долази то време и видимо на делу шта он сада ради на земљи. Мислим да они које води Луцифер: хоће да пронађу пехар и да употребе ДНК да би се поново створило Христово тело. Та особа би била под Сатаниним утицајем и звала би се лажни пророк. Велики мајстор темплара (Масона) сада се преобратио у Владаре из сенке и он или они су ти који утиру пут Антихристу. То ће бити Луциферова коначна освета богу: да употреби божју крв и месо да изврши ђаволску наредбу.“

„То је грозота!“, чуло се.

„Ако је у гралу Христова крв, како се то може назвати грозотом, а тако се назива у Откровењима?“, поставио је доктор Ничеван сам себи питање. „Одговор би могао једино да буде није у питању крв, већ оно што би неко могао да уради са њом. Е то је грозота! А сад да се мало подсетимо Библије:

’Откровење 13:14:

И преваривши оне који живе на земљи помоћу чуда која је имао моћ да изведе у присуству звери, рече онима што бораве на земљи да треба да замисле која има рану од мача и живи.’

„Не тако давно нико се не би играо тиме да створи прави лик звери. Али уз данашњу технологију и чињеницу да имамо Христов ДНК, лажном пророку ће бити лако да створи Антихриста клонирањем Христовог тела, тела које је устало из мртвих пошто је разапето и рањено у бок копљем.

Најстрашнија грозота би била ако би Владари из сенке успели да божји син припадне Сину зоре (Луциферу). Да би обавио посао, Антихрист регрутује људе, обичне смртнике, егоистичне људе жељне моћи, оне налик Темпларима, Ма-

сонима, Илуминатима, који сачињавају Трилатералну комисију, Билдберг клуб, Савет, Тајно друштво, једном речју, Владари из сенке.“

Сад сам и ја најзад решио да питам све оно што ми није јасно. Све ми се некако чинило да ми је одговор некако ту на дохват руке, али никако да изведем праве закључке. Једино што сам успео да схватим је која је права страна, а која је погрешна. У почетку сам био на погрешној страни, примљен у Академији у тајно друштво масона које је манипулисало са мном и, сад кад су схватили да сам уз божју помоћ на правој страни, покушавају да ме уклоне, да ме спрече да урадим оно за шта ме спремају ови други. Зато сам устао и питао јасно и гласно:

„Знам све о Ђаволу и Антихристу, а знам и који су њихови методи и циљеви, али зато не знам ништа о Владарима из сенке! Ко су они, који су њихови циљеви и којом се методологијом служе?“

Кад сам то рекао, чуо сам аплауз у овој малој затвореној просторији. Изгледа да овде има доста људи који имају исте дилеме као ја.

Сад је устала једна млада црнкиња, узела микрофон и обратила нам се:

„Као што смо сви схватили, време је да рашчистимо са тиме ко су то стварно Владари из сенке и шта то значи „Нови светски поредак.“

## НОВИ СВЕТСКИ ПОРЕДАК

„Нови светски поредак ће човечанству донети нове слободе. Биће ослобођени глади, ослобођени незапослености, ослобођени сиромаштва и ослобођени личне одговорности према другима у замену за колективну и индивидуалну одговорност према Држави, послушности диктатору и веровању у Антихриста као бога на Земљи.

Нови закон који ће подупрети Нови светски поредак биће донешен и одбациће све старе, превазиђене капиталистичке и комунистичке системе прошлости. Нова Повеља о правима јасно ће дефинисати права Државе над појединцем за добробит човечанства и биће написана фразеологијом која ће пре подсећати на „Животињску фарму“ Џорџа Орвела него на модерну демократску државу. Двосмиленост ће достићи нове стандарде преваре и, ухваћено између потребе да преживи и следеће послушности „богу на земљи“, становништво ће постати вољни саучесник у сопственом падању у замку. Услужни грађанин ће стећи једним ударцем религиозну сигурност, храну, одећу, кров над главом и запослење у замену за послушност према закону и држави, јер ће свака његова потреба бити задовољена захваљујући магији ахриманске технологије, а једино што мора да жртвује је његов лични духовни идентитет.

Правни, административни, судски и образовни системи свих држава јачају и подупиру вредности, моћ и престиж владајуће класе Новог светског поретка, који је већ дуго и тајно у припреми од стране неких финансијских и индустриј-



ских моћника нашег времена, како би се ови концепти довели до савршенства. Привлачност материјалног комфора, садржаног у новој технологији, функционисаће као савршен мито који осигурава ћутњу већине потенцијалних бундија међу становништвом. За оне који одбијају да прихвате „нови поредак“ све испробане методе убеђивања и терорисања ће се применити. Све научене лекције у тоталитарним државама из прошлости биће примењене са свом силом, уз вољни пристанак већине људи у име бога, који ће се попут Немаца у току нацистичке ере претварати да концептациони логори не постоје. Али у овом случају ће затвореници патити и од религиозне инквизиције као и од политичког прогањања.

Свима који подрже Нови светски поредак биће гарантован удобан материјални стандард, добро здравство, образовање за њихову децу и ослобођеност од брига ако прихвате руковођење Државе у свим аспектима свога живота. Где ћете радити, где ћете живети, када ћете и са ким ступити у брак и колико деце ће вам дозволити да имате, више неће бити лична одлука, већ ће о томе одлучивати нова светска бирократија. Лични избор неће бити дозвољен ни у избору занимања. Одлуке о томе ће бити део нове структуре.

Посебно треба обратити пажњу на садашњу кредитну картицу, са свом компјутеризованом технологијом у којој су лични подаци. Амбиција и похлепа за влашћу чији је дугорочни циљ био светска влада, такви су да желе да имају потпуну контролу над сваким аспектом људског живота, не само у области политике већ посебно у области финансија. У време Антихриста неће се поновити превртање столова са новцем у Храму, јер ће мењачи новца бити његови највећи савезници. Ахриман је лично кушао Исуса у пустињи, изазивајући га да претвори камење у хлеб, али није успео. Ахриман је успео да заведе Јуду да изда свог господара за тридесет сре-

брњака и од тада је моћ новца била Сатанино најјаче оружје против човечанства.

Сви трагови од давнина до данас воде до међународних банкара који контролишу светска богатства. Испод њих се налази мрежа индустријалаца, научника, војних и политичких вођа, економиста и забављача.

Добро је познато да су међународни банкари финансирани народе да се боре једни против других. Шта мислите, одакле држави новац да купује тенкове, авионе, како би се наоружали за рат? Они финансирају обе стране и зарађују и од једних и од других. Они имају моћ да одређују и исходе ратова једноставним пресецањем прилива новца земљама којима га позајмљују. Они никада не дозвољавају да се неки народ ослободи задужења. Они могу преко ноћи да сруше једну империју као што је СССР, коју су они у ствари и створили када им је то одговарало.

Они контролишу читав светски монетарни систем и повезани су директно са Ротшилдима. Контрола монетарног система једна је од главних полуга за освајање света.

Снага Илумината лежи у новцу. Они користе свој новац како би стекли контролу у верским, политичким, економским, образовним, медицинским, војним и социјалним круговима и тако обрађују друштво као целину. Током руске револуције коју су финансирани, Илуминати су под називом „большевици“, доспели до најважнијих положаја у Русији и тако збацили цара. Касније ће то исто урадити и са СССР-ом.

Ово ремек-дело преваре пре се налазило у Лиги народа, а данас се оно налази или боље речено заклања се иза Уједињених нација. Многе народе који су некада били чланови Лиге народа њихове вође су превариле да се прикључе Уједињеним нацијама. Између те две организације постоји само једна мала разлика, а то је што се прва налазила у Женеви, а ова друга у Њујорку. Ко је даровао новац да се

купи земљиште и грађевински материјал за зграду у којој ће бити смештено вођство Уједињених нација? Био је то Џон Д. Рокфелер, који је УН покљонио суму од 20 милиона долара да би купиле 18 хектара земље дуж Ист Ривера у Њујорку, где се данас налази седиште ове организације.“

Ово је било излагање младе црнкиње која се није представила.

Сад се јавила једна средовечна, лепо однегована плавуша, представила се као Анели, рекла да је Немица и да ради у научноистраживачком центру у Келхајму код Франкфурта, у фирми Варта, која производи акумулаторе, а сада тренутно покушава да направи такав акумулатор да би ауто могао да се креће њиме без употребе бензина. Њено питање је било одлично, јер ни ја то нисам баш све добро разумео. Она је питала излагача:

„Ви сте два пута споменули Илуминате, па треба ли да схватим да су Илуминати и Владари из сенке једно те исто или постоји разлика? Ако постоји разлика у чему се састоји?“

Питала је и одмах села. Уместо девојке која је предавала о Владарима, сада се јави неки дугокоси младић да он одговори на то питање. Представио се и рече да се зове Жан Пиздолије, да је Француз и да живи и ради у Историјском институту у Паризу.

## ИЛУМИНАТИ

„Морамо да почнемо из почетка. Запамтите овај датум!

### 1. Мај

Адам Вајсхаупт је био професор канонског права у Инголштату (Немачка) и бивши језуитски свештеник. Његов политички покрет познат је као републиканизам. Развио је братство унутар свог политичког покрета као структуру власти који је била слична Слободном зидарству, које је већ постојало. По оснивању своје организације, уз финансијску подршку Ротшилдових, усвојио је назив „илуминати.“

Били су познати под називом „слободни мислиоци“, „просветитељи“ у Француској, док су у Немачкој били познати као рационалисти и хуманисти. Промовисали су атеизам и отворено нападали хришћанство. Веровали су како су крем друштва, једини људи са менталним капацитетом, огромним знањем, увидом и разумевањем неопходним да владају светом и донесу мир. Он је постао најмоћнија личност свога доба, а тако су то сматрали и његови многобројни следбеници пред богом.

Вајсхаупт, за кога већина људи никада није ни чула, покренуо је силе зла због којих су страдали милиони људи и утиснуо печат зла који ће осећати све будуће генерације. Он је показао како једна паметна глава може да влада стотинама хиљада људи. Методологија му је врло проста, али убитачно успешна. Испод себе је имао само два човека којима је улио свој дух, а сваки од њих има опет испод себе двојицу људи

и тако даље. И тако је настала пирамида. На тај начин могу наједноставније да се покрену и запале милиони људи и тако човек мора да издаје наређења и делује у политици.

Вајсхаупт је 1. маја 1776. основао ред илумината.

Његов план светске револуције имао је наведене захтеве:

- Укидање свих легалних влада,
- Укидање приватне својине,
- Укидање права на наследство,
- Укидање патриотизма,
- Укидање вере,
- Укидање породице,
- Стварање светске владе.

Слободно зидарство (масони) је постојало много пре оснивања илумината као велико добронамерно друштво, које учи људе највишој могућој моралности и врлини. Илуминати као тајно друштво улазе у слободне зидаре и убрзо овладавају њиме.

Чланови овог аристократског и терористичког покрета, под називом Јакобински клуб, у ствари били су француски илуминати. Они изводе збацивање хришћанства у Француској, а краља Луја XVI осуђују на гилотину. Одлуку и наредбу доносе илуминати: Данте, Маре и Робеспјер. Писци су поздравили Француску револуцију као свитање Новог доба, што је у ствари и било тачно у том смислу да је дошло до ужасне преваре и као резултат те преваре било је неколико милиона мртвих људи. Француска револуција је била звер која је изашла из бездана и политичка сила која је потекла из магије и повела је отворени прави рат против Светог писма и хришћанства. Тај рат ће се према Светом писму наставити све док се Револуција не буде проширила у сваки настањени кутак Земље. Анархија, која се могла видети на париским улицама захваљајући том анархистичком покрету, тежила је

да укине све законе, не само божанске него и људске. Централизација богатства и моћи довела је до стварања безбројних савеза како би се обогатила мањина на рачун већине, савеза сиромашних класа како би одбранили своје интересе. Француска револуција се проширила и на Немачку. Ова иста револуционарна сила, појавила се у Немачкој и звала се Лига за правду. Илуминати су само тренутно променили име јер се баварска влада почела у то време обрачунавати са илуминатима.

Карл Маркс је постао члан баш ове Лиге за правду. Он је унајмљен да осавремени Вајсхауптова дела писана 70 година раније. Вајсхаупт је умро 1830. године, али су његови наследници наставили да спроводе његове планове. Карл Маркс је почео 1842. године да пише револуционарне књиге, револуционарну пропаганду за Лигу за правду надајући се да ће пробудити дух побуне. Фридрих Енгелс се придружује Лиги за правду и заједно пишу и објављују 1848. године злогласни „Манифест комунистичке партије“.

Илуминати, који су деловали под називом Лига за правду, мењају име у назив Лига комуниста. Комунисти славе 1. мај као дан рођења свог револуционарног покрета на дан када је рођен Адам Вајсхаупт. Није случајно што сви комунисти користе пентаграм, односно петокраку звезду.

У Библији се каже:

(Откровење, 17:3,8)

„Црвена звер ће изаћи из бездана“ (спиритуализам).

Ротшилдова породица међународних банкара је ових 200 година имала огроман економски и политички утицај на историју Европе. Њу је основао Мајер Ротшилд 24.2.1744. године у Франкфурту (Немачка). Име породице изведено је од речи црвени штит који се налази на грбу Мајерових предака. Значи није случајно што су комунисти користили баш црвену боју како би представило свој револуционарни покрет.

Адам Вајсхаупт и Ротшилдови су основали овај покрет, делимично верски, а делимично и политички. За овај покрет је у пророчанству у Библији речено да је то црвена звер која ће изаћи из бездана.

Владимир Иљич Лењин постаје члан овог револуционарног покрета 1890. године и као што је илuminатска терористичка група у Француској (Јакобински клубови) срушила владу Луја XVI, тако је и њихово младо аристократско братство под називом бољшевизам, свргло цара у Русији и изазвало револуцију 1917. године. Идеје које је Лењин развио потичу директно из Комунистичког манифеста, а идеје на којима се заснива Комунистички манифест директно се наслањају на дела Адама Вајсхаупта, који је наређења примао од породице Ротшилд.

Прави мотив комунизма није равноправна расподела светског богатства, већ је њихов циљ да комунистичке партије буду само једне од многих фронтова супербогаташа као инструмент за стицање и спровођење политичке моћи. Комунизмом никада нису управљали комунисти, јер је иза њих увек стајала једна још моћнија сила. Уосталом та сила ће срушити комунизам без иједног јединог испалееног метка само када дође време за то, када се створе међународни услови за тако нешто. Комунизмом се никада није управљало из Москве и Пекинга, већ из Њујорка, Париза и Лондона.

Комунизам није покрет угњетених маса, већ су тај покрет створили, а њиме манипулисали и користили га за своје циљеве они милијардери који теже да успоставе власт у читавом свету. Најпре успостављањем социјалистичких влада у разним земљама, а затим уједињењем тих земаља помоћу једне велике у свемоћну светску над-државу, под покровитељством Уједињених нација. До америчке револуције, најистакнутије америчке вође убрајане су међу Слободне зидаре. Како су векови пролазили, земље су се нестајале заједно

са својим владарима, али су масони наставили да цветају. На крају се покрет у Америци проширио на обичне људе.

Али увек на врху, непознато свима осим одабраној мањини, било је владајуће тело познато као Владари из сенке или будућа Светска влада. Ова група је одлучивала који ће се ратови водити и како ће бити финансирани. До првог светског рата, економска моћ ове групе била је толико велика да је она једноставно усмеравањем новца и подршке могла да смењује владе. Генерације су се смењивале и стара лоза је изумрла, али Владари из сенке су опстали.

Скоро двеста педесет година од настанка америчке нације, Друштво је јаче него икада. Његова првобитна сврха постала је реалност, а то је један светски економски систем који контролише и којим управља тајанствена група најутцајнијих људи на свету. Стотинама година у Друштву постоји учење да ће изабрани или вођа доћи и повезати свет у једну економску целину. Неколико пута кроз историју они су се издизали до значајних позиција и приграбили конце моћи.

Значајнији међу њима у двадесетом веку били су Лењин, Хитлер и Мао Це Тунг. Али време унитарног светског система још није дошло и сваки од њих на свој начин био је збачен и коначно поражен.

Вама свакако није познато да су чистке које је вршио Стаљин у Русији имале за циљ да елиминишу Удружење слободних зидара које је претило његовој моћи. Његов покушај да уништи Друштво гурнуо је комунизам у заборав пошто је Друштво усмерило економски напад на партију. У времену које долази биће примљени руски лидери у Друштво, а економија Русије биће практично уништена. Совјетски Савез биће срушен без иједног испалееног метка захваљујући новопримљеном члану тог Друштва који ће бити легалан председник СССР-а.

Друштво у Америци развијало се паралелно с оним у Европи. Због огромног економског богатства Сједињених Држава, Друштву је било потребно да организује још једну групу утицајних вођа који ће служити као саветници унутрашњем кругу. Ова група је постала позната као Савет за спољне послове. Састављен од најбољих умова Америке, Савет је с временом преузео полузваничне положаје саветника у влади, не само Друштва већ и председника.

Тако је широм света развијен систем влада унутар влада са крајњим циљем да се створи база моћи из које би вођа могао да контролише цео свет. За ту сврху контролисања света посебно место је додељено Бил Гејтсу. Он је задужен да створи компјутерски систем који ће пратити сваку електронску финансијску трансакцију на свету. Свака трансакција мора да прође кроз централни систем који ће се налазити у Америци, тј. у Вашингтону.

Циљеви Друштва укључују успостављање јединственог светског монетарног система и једног светског тржишта. САД ће морати да се временом навикну на чињеницу да су само део тог светског система, а не нација водиља, као до сада. У скорој будућности финансијске трансакције готово свих продавница, ресторана, банака и предузећа биће усмераване у једну тачку. Свака трансакција моћи ће да се прати и да се снима. Да би се дошло до тог нивоа, мора да се настави са овим што се ради уназад десетак година, а то је постепено укидање готовинског плаћања и полако, неприметно прелажење на безготовинско плаћање. Европа је већ дубоко загазила у безготовинско плаћање, док у другим деловима света иде много теже, односно спорије, али ипак иде.

Само упамтите, они који желе да нас униште нису наш, већ Христов непријатељ. Ова битка је припремана од почетка времена, али сада улази у завршну фазу. Ми смо само пешадија или топовско месо. Ако сматрате да је ово истина,

послушајте срце и не поричите оно за шта знате да је истина. Бог ће преовладати, чак и ако ми оманемо.

Друштво припрема перфидну игру са укидањем готовинског плаћања, па ће целом свету објаснити да се укида готов новац јер ће се тако спречити криминал, корупција, продаја дроге, оружја, трговина белим робљем, што је заправо и тачно, али њихови мотиви нису ти. Да би убрзали ту замену, они ће у другој фази понудити бонус, тако да ће за сваки продати евро или долар, улагач примити 50 одсто бонуса у размењеним кредитима.

Потом ће прећи на фазу три. То значи, кад је нестало готовинско плаћање, а прешло се на безготовинско, сви грађани света су евидентирани преко својих кредитних картица. Сада ће се преко тог светског, или небеског компјутера контролисати сваки живи створ на овој планети. Нико на свету неће моћи да купи ништа за готов новац, чак ни храну. Владари, или другачије речено Друштво може сваком непослушном грађанину или групи грађана, или политичкој партији, или целој нацији неке земље да замрзне картице које ће бити неважеће. Тај појединац или група, или пак непослушна нација неће моћи да купи храну и биће приморана или да умре од глади или да се повинује захтевима Друштва. Свакако се питате о чему се ту ради. Ради се о сукобу између Бога и Ђавола, а ми смо се једноставно нашли ту у средини.

Сведоци смо да су већ преузели већину медија и готово целокупну филмску индустрију. Филмска индустрија нас учи неморалу. Сетите се само филмова које сте гледали последњих дана, а које гледају и ваша деца. Које поруке се шаљу? Убиства, крв, страва, ужас, секс, лоповлук, корупција, дрога, а да ми нисмо ни свесни шта се то са нама дешава. Свакако се питате какав је њихов план. Па тај сценарио смо већ видели у Немачкој за време Хитлера. Прво се земља доведе до економског краха, затим се самим тим створе услови за

појаву диктатуре. Доведе се Диктатор и све „постави на своје место“. План је једноставан! Омогући се лагодан живот, затим одузме лагодан живот, па поново обећа и народ се лако упеца на удицу коју су Владари из сенке бацили. Затим на сваких хиљаду становника доведе се по једна инострана банка, па уз слоган: „уђеш, изађеш и готово!“ И стварно је готово, само ми нисмо свесни тога. И онда постепено почиње замена готовинског новца безготовинским. У почетку добровољно, а касније ће на силу.

Завршна фаза биће много, много касније када ће на длану испод коже свако од нас добити магнетни жиг, који ће за нас бити невидљив, али ће они који владају тим небеским компјутером сваке секунде знати где се свако налази и свако непослушан и неподобан биће елиминисан ласерским зраком. То је оно што се стално назива „Апокалипса“. Апокалипса нису само временске непогоде, земљотреси, вулкани, нестанак читавих делова земље или атомске бомбе бачене на градове.“

„Да бих вас умирила“, рече Анели, „ми нисмо та генерација која је видела уздизање Антихриста на самом врху пирамиде зла, ми га видимо и осећамо како се он пење, уздиже али је још далеко од самог врха за ове наше кратке животе. Једнога дана он ће се уздићи и та генерација неће умаћи прогону. Можда нам је бог у својој безграничној мудрости подарио другу прилику, и треба да је препознамо. Човек од рођења генетски наслеђује зло и потребно му је избављење. Исус Христ је тај који нас избављује, али зар му ми не можемо помоћи? Па наша велика организација то управо и покушава, да спречи Антихриста да се роди у материјалном телу, а у духовном он већ постоји од кад је света и века. Ако се већ роди, треба да га спречимо да се уздигне, да злоупотреби Владаре из сенке против читаве цивилизације. То је јако тешко, они су јаки, јер су добро организовани. И

сами знате колико људских живота дајемо свакодневно да са њима изађемо на крај. Данас, захваљујући нашој одличној обавештајној служби спречили смо их да елиминишу једног нашег члана који је дошао овде чак из Југославије.“

После састанка пришао је Ничеван и рекао је да сачекам да се сви разиђу. Наручио је неки домаћи локални сок, не знам од ког воћа, и ја сам попио две чаше одједном, што иначе немам обичај. Кад сам остао сам у холу, пришао ми је Ничеван са оном Немицом Анели и рекао ми да идемо све троје колима за Мајама, али тек кад ја извршим задатак по оним инструкцијама што сам добио од Шварценегера. Дотле ће њих двоје одлетети једним приватним двоседом до Кубе. Мени је дао карту хотела у коме ћу одсести и где ћемо се наћи за дан или два. Мој хотел је личио на све, само не на хотел. Испод столетног дрвећа као из бајке извире једна кућа сва изрезбарена и офарбана црно-бело. Има само један спрат. Брзо сам се сместио и попео дрвеним степеницама које су шкрипале при сваком мом кораку. Испред хотела на прелепом и негованом травњаку у природној величини исклесан од дрвета поздравља ме са шеширом у руци чувени гусар „Хроми Даба“. Испред хотела разапета између два свеже офарбана стуба, лежаљка. Никад нисам имао прилике да уживам у лежаљци и ту сам шансу сада искористио, али није дуго трајало. Све ми се чинило да ћу ухватити морску болест. Окачене на дрво поред веранде биле су три праве љуљашке на којима су се већ клатила два мала коврцава црнца. Сео сам и ја поред њих, кад обојица скочише и почеше да ме љуљају. Баш ми је било лепо, а и обрадовао сам се да тако далеко у неком гусарском гнезду постоје деца која ти угађају. Чим сам сишао оба клинца ме спопадоше изговарајући добро познату међународну реч. „Мани, мани мистер“. Помислих само како је генетика чудо и како су то неки мали савремени гусари. Питао сам их ко је ово показујући на дрвени кип и правећи

се да не знам. Обојица повикаше у глас, Даба, Даба и почеше да га имитирају како храмље. На моје питање:

„А одакле он овде?“ Они су ми брзо одговорили:

„Па ово је његова кућа и он се овде родио.“

Један мало виши гледајући ме некако срамежљиво упита:

„А одакле сте ви, мистер?“

Нисам му одговорио јер и не зна где се налази моја лепа земља.

Седео сам на веранди, где сам гледао колекцију слика коју сам добио од Ничевана. На фотографијама су били венци од бодљикавог трња изувијани бодљикавом жицом, а један од њих је био посебно увеличан. Поред тих слика била је и оригинал слика истргнута из неке Библије где се виде Пилат, Исус Христ и војници који му стављају на главу круну од бодљикавог дрвета окружену бодљикавом жицом.

Извадио сам лупу и упоредио увеличану трновиту круну и ону из Библије и схватио да су идентичне. Отишао сам право на адресу коју сам добио, а то је била једна мало већа неугледна дрвена кућа. То је у била једна старинарница која је држала старе ствари које су гусари на својим походима доносили. Ишао сам тако полако између старих ковчега, пролазио поред различитог оружја тражећи очима оно што ми је било потребно. Кад сам схватио да се у тој огромној гомили свега и свачега не могу снаћи, показао сам власнику оне фотографије. Довео ме је до једне мале просторије коју нисам ни приметио, а у самом углу је на зиду писало на малој дрвеној табли име галије са које је узето ово што је у тим сандуцима. Галија се звала „Јудеја“. На сандуку где је писало на енглеском „Црвени гусар“, седи и повијени власник чучну, обриса прашину са сандука и отвори га. На гомили је било неколико венаца. Питао сам га:

„Колико то кошта, стари мој?“

„Не кошта ништа и хвала богу кад се нашао неко да то купи и однесе одавде!“, рече ми овај стари церећи се.

Ја сам га ипак добро почастио, а успут купио и једну дрвену лутку гусара Хромог Дабе. Био је пресрећан, захваљивао ми се до врата и чак ми је махао кад сам одлазио према продавници сунђера. Чим сам стигао у хотел, наређао сам их на кревет, а било их је укупно шест и били су различитих величина. Сликао сам их, затим сам издвојио онај прави и њега посебно сликао као доказ да сам га имао у рукама да бих показао Ничевану. Ујутру сам их ставио у једну лепу шарену торбу коју сам купио од једне дебеле крезубе црнкиње која је одржавала травњак.

Дошао сам до обале где је било на десетак моторних чамаца који су туристима нудили возњу. Узео сам један, а претходно смо се договорили за цену, као што је обичај у овом делу земље и рекао му да идемо на Бахамима. После пола сата возње ја сам неспретно „испустио“ своју шарену торбу са трновитим венцем у океан, па је тако сада отпала свака могућност да ја неко пронађе и узме Христов ДНК са венца. Он је приметио да ми је „испала“ торба, а и приметио је да сам нешто намерно бацио и чамција ме упита:

„Сињор, да ли је посао завршен и да ли идемо на Бахаме или се враћамо!“

Ноншалантно сам му одговорио:

„Враћамо се јер сам чуо да тамо поред обале има ајкула.“

Платио сам као да смо били на Бахамима, и то поподне искористио за возњу малом туристичком подморницом. Утици су били феноменални. Нарочито је било интересантно кад смо застали код једне потопљене галије на чијој је крми писало „Магдалена“. Табла је била од месинга и није била

зарђала. Једна девојка са дугачком косом и кратком сукњицом, туристички водич, објаснила нам је да је то галија из трећег века и да гњурци још увек извлаче по неку ствар и продају их богатим и наивним туристима, јер у овом делу има много потопљених бродова, лађа, галија, једрењака, а дубина је велика за обичне лопове у гњурачким оделима.

Кад смо пристали уз обалу и почели полако да излазимо девојка водич ме ухвати за руку и показа ми дискретно да застанемо. Кад смо остали сами, она ме сва знојава и зајапурена одведе до кућице где се изнајмљује гњурачка опрема. Ни реч није рекла, само ми је дала већ лепо запакован велики поклон који јој је додао један старији плећати црнац мрког погледа, а кога ја не бих волео да имам за непријатеља. Рекла ми је:

„То је скоро извађено са ове галије!“

Рекао сам:

„Не желим ништа да купим јер немам пара, а такође не скупљам сувенире. Према томе, окани ме се!“

„Не требају мени твоје или ваше паре, већ је то поклон за доктора Ничевана. Нека се још мало забавља!“

Погледа ме некако лукаво, окрете се и само сам чуо њене кораке како се удаљавају. Са поклоном стигао сам у мој хотел. Поклон нисам ни отварао јер није био за мене, већ за Ничевана. Кутија је била четвртаста и нисам могао да закључим шта је унутра. Убрзо сам заспао уз гакање галебова који су прелетали мој хотеле.

Ујутру за доручком прилазе ми Ничеван и Анели. Ничеван је на Куби купио прави сламни кубански шешир, неке свилене штрафтасте панталоне као у своје време што су носили мафијаша са Сицилије у Америци тридесетих година. Анели сва лепршава, китњаста, накитила се као божићна јелка. Прекинуо сам доручак и изашли смо на веранду да мало

разменимо утиске. Ничеван извади из неке картонске лакиране кутије томпус, понуди и мене мада зна да сам непушач, запали и поче да пућка и да кашљуцка. Анели извади из торбе флашу рума, оде до рецепције и врати се са три мале чаше у које је сипала рум. Након што сам ја њима испричао како сам провео своја два дана и како сам уништио задњи доказ са кога се може узети ДНК и да сам чак добио и поклон за Ничевана, Ничеван заврте главом, и само је рекао како му се то не свиђа. Додаде:

„Хајде после да прошетамо и да тај поклон бацимо у океан, јер ја овде немам пријатеље, а и не примам поклоне од непознатих људи.“

Сада су се њих двоје утркивали ко ће пре доћи до речи. Били су пуни утисака, јер их је примио лично Фидел Кастро, наш доказани пријатељ и ту су упознали једног интересантног човека, Хуга Чавеза, који се хвалио како ће уз нашу подршку кад-тад бити председник своје земље.

„Не сећам се више које земље, да ли Колумбије или Боливије“, рече Ничеван. „Али то није ни битно, јер је важно само то да је Фидел чувао годинама кожни бич са металним куглицама којим је бичеван Исус Христ. Он га је држао у свом приватном радном кабинету изнад стола на зиду јер је мислио да је то бич којим су робовласници тукли робове на плантажама шећерне трске на Куби. Тек кад смо га убедили, а његови експерти су то и потврдили, да је то бич који носи ДНК Исуса Христа, он га је изнео на камену терасу са које се пружао предиван поглед на Хавану, посебно на чувени бар „Тропикана“, лично га полио неком смесом и запалио. Пламен је пред нашим очима уништио задњи узорак ДНК Исуса Христа.“

Истог тренутка кад смо се спремили да се прошетамо Ки Вестом, зачу се страшан врисак. Нисмо могли да одредимо одакле се чује јер је све одједном утихнуло. Тек кад смо



видели послугу нашег хотела која је изјурила на травњак, схватили смо да је то био врисак из нашег хотела и да се десило неко убиство. У исто време са сиренама које су парале ваздух и пореметиле мир у овом мирном месту, зауставила су се полицијска и санитетска кола. Сви смо стајали на травњаку у неизвесности. Мени је пришао власник хотела, један дебељушкасти црнац онижег раста, и рече ми да пођем са њим. У мојој соби поред распакованог пакета био је изврнут један зарђали метални пехар, а поред њега испружена радознала црнкиња у белој кецељи са белим оковратником. На њеној десној руци била је једна велика шкорпија, најотровније створење у пустињама. Овде их нема, али неко ју је очигледно донео са неком специјалном намером. Било ми је одмах јасно да је црнкиња била „радознала“ и то је платила својом главом. Одмах је ту у хотелу полиција направила записник, а собарицу су одвезли санитетом, мада јој није било помоћи. Ја сам узео онај пехар, истресао га још једном и понео да га бацам у канту за отпатке. Тад је пришао Ничеван, узео га и питао једног полицајца да ли може да га задржи као успомену. Он је само махнуо руком у знак одобравања. Изгубили смо вољу за даљом шетњом. Кад сам се спаковао, и дошао до рецепције да платим, случајно сам чуо разговор између полицајаца који су водили увиђај. Један од њих рече:

„Толико година у Ки Весту нико није повређен, а данас само у једном дану једно убиство и тешко разбојништво, али срећом без смртног исхода.“

Кад га је власник хотела упитао где се то догодило, овај је само кратко рекао да се крађа десила у великој старинарници где је све испретурано; новац није однет из касе, али је власник гадно претучен.

Узели смо одмах такси јер нисмо имали кад да чекамо аутобус. Анели је села поред возача, а Ничеван и ја позади. Ничеван ми је рекао да се изгледа наша мисија ближи кра-

ју и да ћу убрзо добити инструкције шта даље, а дотле ми предлаже да се мало примирим, да и даље изигравам наивчину у присуству Соњиних другара.

Преноћили смо све троје у хотелу Империјал на самом аеродрому. Авион за Франкфурт је полазио тачно у 3 сата ујутру. Кад смо се сместили у полупразан авион, нашли смо место где смо били сасвим сами.

Анели се обратила Ничевану и ја сам слушао њихову дискусију, а да у почетку нисам нисам схватио оно о чему причају. Сад је Ничеван узео реч:

„Сад имамо сигурне информације да су Владари из сенке пронашли Свети грал. Он је сада у њиховим рукама. Сад ће они покушати у некој лабораторији да узму крв Исуса Христа, његов ДНК и да клонирају Антихриста, у кога неће ући Свети дух, али који ће имати огромне моћи као прави Исус Христ. То ће бити оно што је у Библији и предсказано: појавиће се лажни Месија.“

Анели се нагла према нама и тихо рече:

„Знам, докторе Ничеван, да је пронађен Свети грал, али за разлику од вас ја знам и где се он налази и знам када ће покушати клонирање.“ Питала је Ничевана показујући главом на мене:

„Да ли је он проверен?“

„Јесте“, узврати Ничеван, „проверили су га МОСАД, ЦИА, КГБ па и ваш БНД.“

„Онда у реду.“ рече Анели и настави:

„Свети Грал се налази у лабораторији на шестом спрату под земљом у Келхајму, где су мене убацили још прошле године да радим као начелник хемијске лабораторије. Пре тога сам радила у Тевисток клиници при универзитету у Сасексу у Великој Британији. Такође знам да сте ви, Ничеван, радили у научном граду у Семипалатинску у Сибиру. Радили

сте заједно са чувеним нобеловцем, стручњаком за квантну физику, доктором Путофом, кога су склонили и сада ради у Стенфорд Институту у Америци. Склонили су га јер нису били сигурни да је поуздан као ви.

Сад ми је речено да обојица, али свако за себе, дођете у Келхајм и потражите посао код Варте, која прави батерије. То је само маска, ту се не проучавају никакве батерије, већ нешто много озбиљније. То је тренутно једина лабораторија где се може клонирати лажни Месија из крви Исуса Христа, из Светог грала. Нас троје смо упућени у то и нико више.“

Упитао сам Анели:

„Вас двоје сте врхунски стручњаци, али шта ћу вам ја кад не знам ништа!“

Сад ме је погледала неким змијским погледом од кога ми се следила крв у жилама.

„Зато што ћемо нас двоје бити под смотром нон-стоп, а ти ћеш радити као физички радник на пећи где се топи олово и меша са цинком и тако се праве ћелије за батерије које се званично проучавају. Управо ти ћеш бити наша продужена рука, ти ћеш урадити онај најпрљавији део посла који је у ствари и најважнији.“

После овог сазнања све ми је било јасно. Сад сам знао и ко је ко и ко сам ја и шта се од мене очекује. Били смо још увек изнад Атлантског океана. После филма одспавао сам, као неко новорођенче.

## ФРАНКФУРТ

После 12 сати вожње, стигосмо до Франкфурта. Ту смо се поздравили још у самом авиону. Раздвојили смо се. Видео сам их обоје како напуштају аеродромску зграду док сам ја остао унутра и мобилним телефоном назвао рецепцију првог хотела из телефонског именика и резервисао собу. Хотел је био поред саме железничке станице у Кајзер штрассе. То је скоро центар. Био сам уморан и нисам излазио из хотела, једино сам отишао до првог киоска и купио новине Франкфуртер рундшау. Сутра после доручка отишао сам да обиђем золошки врт и једну дивну башту, Палм гартен, која је у средини имала мало вештачко језеро, а поред језера су клупе. Сео сам на једну и покушао да се опустим и да средим мисли. Дуго сам седео на клупи гледајући у воду и вратио сам цео филм у глави још из Војне академије па све до данас. Неколико пута сам се враћао на сам почетак, а почетак је био мој пријем у масонску београдску ложу, где сам положио заклетву која је гласила да ћу жив ући, а могу изаћи само мртав. Нисам ни планирао да излазим, остаћу до краја и одиграти двоструку улогу, па шта буде нека буде.

Сутрадан сам одлучио да потражим посао у Варти у Келхајму, како ми је Анели и рекла. Устао сам рано и пошао.

Изгледао сам као да сам изгубљен на овом острву, на перону Франкфуртске железничке станице око кога се у стотинама праваца као замршено плетиво разилазе електрични возови. Али оно што у први мах изгледа као лавиринт метежа и кретања, показује се убрзо као савршено уходан механизам велике железничке станице.

И ето, сад се кроз прозоре једног „С“-бана франкфуртске надземне железнице пружа права слика Франкфурта. Модеран, готово савршен. „С“-бан улеће без тутњаве у дрворед широких улица у новом трговачком центру Цеил што личи на новогодишњи излог, пун новитета, открића, украса, обећања и нада. Пролазимо поред најлепшег парка у Немачкој, Палм гартен. Сад железница излази испод земље и наставља свој пут као нормална железница. Убрзо излазимо из Франкфурта и воз се упућује према планини Таунус.

За сада мирни град Франкфурт, сав у сеновитим алејама што се спуштају ка Рајни, окружен виноградима благог рајнског поднебља, представља животни центар области Хесен испод планине Таунус. Романтику старог банкарског града није нарушила ни нагла индустријализација, нити му је небо замутила шума фабричких димњака. Чађаве и напорне послове стварања, снаге и моћи преузели су на себе градови као Хекст где се налази највећа хемијска фабрика у Европи, а то је Фарбверк-Хекст, град фабрика са 30.000 становника, односно радника. У њему су продавнице, здравствене станице, школе, семафори, полиција као и у сваком граду. Удаљен је двадесет километара од Франкфурта и у њему раде махом странци, како себе воле да називају, гастарбајтери (гостујући радници) или ауслендери (странци) како их схватају и називају Немци.

Идући даље према Таунусу, на удаљености од неких двадесет километара налази се опет прљава технологија, налази се град Келхајм. У том малом граду налази се стотину малих фабрика намештаја. Док смо пролазили поред Хекста, затварали смо прозоре на вагону јер се ширио несносан, оштар и непријатан мирис.

Сишао сам на малој живописној станици у Келхајму. То је био прави немачки градић, где као да је време стало. Питао сам за Варту. Једна пегава девојка са кикама показала ми

је на суседно брдо. Ишао сам пешице, јер је то мало изван градића. Лево и десно су били прелепи пашњаци, али нисам видео ниједну животињу на њима. Прешао сам преко неколико малих мостића испод којих је жуборила вода која је хитала да се улије негде далеко у Рајну. Ушао сам убрзо у густу шуму, а са ниских грана поздрављали су ме неки немачки црни косови. Боја им није била лепа, асоцира на нацизам, али су лепо певали. Помислих: „Па и Хитлер је лепо причао!“ Чим сам изашао из шумице преда мног се указао један пропланак. Видео сам ниску грађевину сву у стаклу.

Прошао сам поред огромне табле на којој је писало „Forschungs center“. То је значило: Научноистраживачки центар.

Прошао сам портирницу, на којој сам објаснио да тражим посао и да ми објасне где је биро. Један од портира одвео ме је до бироа, ходника са неколико канцеларија. Показао ми је руком где да уђем. Ушао сам, а унутра је била једна мало старија жена. Рекао сам јој на немачком „добар дан“, а она мени одговорила на српском. Збунила ме је, и направио сам још једну глупост. Питао сам је одкуд зна српски. Она ми је одговорила хладно:

„Не знам српски, али знам хрватски. Ја сам Хрватица удата за Немца.“

Кад сам излазио, прочитао сам на вратима: гђа Пушнер.

Питао сам је за посао, узела је моје податке и рекла ми је да оставим адресу и контакт телефон. Оставио сам број хотела „Кајзер“ у коме сам одсео. Захвалио сам се и изашао напоље. Враћао сам се полако пешице кроз шуму кад сам одјеном зачуо тачкове једног аутомобила који се зауставља испред мене. Из њега је изашла Анели, пришла ми је брзо и дала неку кесу са натписом неке локалне трговинске радње, Schade. Није рекла ни реч, окренула се и ушла у кола. Остао

сам сам, погледао сам радознано у кесу и приметио банане и неку боцу пића.

Вратио сам се у Франкфурт и решио да мало прошетам.

На широким тротоарима застакљене кафане испружене су до самог шеталишта на реци Рајни. Ту Немци после посла сврате да пијуцкају своју белу кафу са пецивом и „бутер-тајгом“. Гледајући Франкфурт као једно велико градилиште, схватам Немце у њиховој намери да направе од Франкфурта оно што је и био пре рата, не највећи већ најлепши град. Вратио сам се у хотел и одмах сам у соби погледао шта то има у кеси коју сам добио од Анели. Схватио сам да није било само пиће и банане. На дну велике кесе била је једна мала фасцикла. Фасцикла је била запечаћена. Нисам хтео да је отворим већ одлучих да сачекам 24 сата па тек онда да отворим. Решио сам да се ујутру прошетам реком Рајном. Ујутру сам се већ нашао на броду. Рајна огромна, мутна, прљава и никаквог живота у њој.

Над Рајном се свија као ланац низ брежуљака чије су падине обрасле густим виноградима, на самом домаку Бона. На висовима сачувани су стари замци, вероватно они под којима је девица Лорелај расплитала косе у ритерско време и скочила у Рајну због несрећне љубави.

Ту је преко пута Рајне мало месташце Кенигсвинтер где је јуче прослављен вински празник. Из фонтане је 24 сата текло румено рајнско вино, а на тргу пред већницом под вењаком од зелене и жуте лозе њихала се песма и играло до бесвести. У овом месту се пола становништва бави својим баштама и виноградима, а друга половина угоститељством јер овде сваке године дође бар десетак хиљада Холанђана, ако не рачунамо све остале. Оне крупне жуте и црвене георгине што красе свечаности у Хагу, Амстердаму или Минхену, тргове и раскрсшћа, увезене су одавде. Крупни цветови георгина у свим бојама свога рода преплавили су зелене про-

сторе међу кућама, надвисиле прозоре гостионица, испели се до таваница ниских кућа. Овога јутра многе су посечене за једну сахрану због које су четири сата биле затворене све радње, све пекаре, апотеке и гастхауси. Један суграђанин у Кенигсвинтеру завршио је свој последњи вински празник. Умро је власник највеће пекаре у Кенигсвинтеру.

Онда су опет оживеле улице у градићу, а грађани пожурили да отворе своје радње, гостионице, а конобарице су отвориле прозоре и на оквире изнеле вазе са жутим георгинама, иако је права туристичка сезона прошла. Станете ли један тренутак, љубазан ће вас осмех поздравити и позвати да уђете у гостионицу. Зли језици се и сада нашале и кажу да је баш због ових великих винограда који се спуштају све до реке Рајне, центар западнонемачке државе довучен чак у Бон, то место коме ни претензије ни традиција нису намениле улогу главног града, па му је тесно и необично. Узео сам собу у једној малој шареној кафаници и, кад сам остао сам у соби, отворио сам фасциклу.

Унутра је била моја документација и потврда да сам примљен у Варти, и дозвола за боравак. Ту је била и моја радна дозвола, осигурање и возачка дозвола на моје име са мојом сликом, и жиро-рачун на моје име у Фолкс банци-Минстер.

## УНИШТЕЊЕ АНТИХРИСТА

Уместо да се вратим бродом, ја сам се у Франкфурт вратио возом.

Ујутру сам одмах отишао на посао. Био сам примљен и добио своје радно место. Први дан нисам радио, већ су ми они дали једну адресу где је требало да потражим стан. То је била једна лепа улица са много цветних башти, са пуно дрвећа која се звала „Unten den kastanijen štrase“, или у преводу на српском „улица кестенова“. Та ме је улица подсетила на моју улицу у Свилајнцу у којој се налазила моја школа, а у школском дрворишту много великих кестенова.

Газдарица се звала Дина, а ја сам је прозвао танте Дина или тетка Дина. Тако сам почео да радим поред неке мале пећи где се топило олово. Посао није био тежак па сам се одмах пријавио да играм фудбал за њихов фабрички клуб „Варга“.

У принципу радио сам сам али имао сам неке Италијане и Шпанце са којима сам се дружио. Мој шеф је био неки дебели Холбук, који је био хемијски лаборант, а понашао се и шепурио као да је инжењер. Већ сам примио и прву плату, кад сам једног јутра затекао у канцеларији уместо Холбука, доктора Ничевана. На вратима је већ писало „Доктор физике Ничеван“. Секретарица тог одељења госпођа Марижа, пореклом Францускиња, представила ме је мом новом шефу Ничевану. Руковали смо се и ја сам отишао да радим за својом машином која је пресовала охлађене оловне плоче.

Ничеван и ја се нисмо дружили, јер је он био шеф а ја физички радник. На паузе за доручак и ручак ишао сам са Италијанима, а највише са неким Ђоакином, пореклом са Сицилије. Он ме је стално убеђивао да нису сви Сицилијанци мафијаши, како сам ја тврдио.

Било је монотono: посао, стан, фудбалско игралиште.

Прошло је око три месеца и ништа се у том периоду није десило. Једног дана ме је позвао Ничеван и објаснио да ми је донео калупе и да би требало у слободно време кад завршим свакодневне обавезе да правим оловне војнике. То треба њему приватно, јер хоће да их продаје у неком маркету.

Почео сам већ у току дана да их правим, и зачудио сам се кад сам добио упутство како да их правим. У калуп сам прво стављао неке мале микрочипове, затим једну електроду и то преливао смешом у којој је највише било олова, затим цинка, магнезијума и неких елемената за које нисам знао како се зову, али сам их по добијеном упутству стављао. Сутрадан је дошла једна лепа и згодна плавуша, рекла је да се зове Магда и рекла ми је да те оловне војнике понесем са собом. Отишли смо два спрата ниже лифтом у њену лабораторију где су се мешале силне боје. Било је неколико миксера за боје у тој просторији.

Своје војнике сам оставио тамо и отишао. Сутрадан сам поново однео војнике. Пријатно сам се изненадио кад сам добио оне од јуче, офарбане. Те офарбане војнике однео сам горе код нас и предао их некој риђокосој девојци која се звала госпођица Лау. Мислио сам по презимену да је Кинескиња, што није било тачно. Касније сам сазнао да је права Немица чији је отац био нациста за време рата, а и она сама је имала истетовиран кукасти крст на рамену. Она је војнике стављала у неку просторију, у неки мали магацин.

После извесног времена појавила се Анели. Наводно је чула за те војнике што их ја правим из хобија, па смо оти-

шли заједно до госпођице Лау. Анели се одушевљавала јавно, узела је десетак оловних војника и понела са собом. Већ сутрадан позвао ме Ничеван у канцеларију код себе и рекао ми је да ће ме у мем стану. Те вечери сам га затекао у својој соби. Рекао ми је да се прва фаза рађања Антихриста већ одвија у лабораторији, да су научници Владара из сенке успели да из Светог грала извуку неоштећену Исусову крв, да су већ дошли до ДНК и да се беба налази већ у трећем месецу. Треба да сачекају још шест месеци и родиће се Антихрист у материјалном телу, односно појавиће се лажни Месија. Дао ми је неки апаратич, као даљински управљач, само много мањи. Рекао ми је да изнесем једног оловног војника кад одлазим на тренинг на фудбалско игралиште и да ће се појавити нека девојчица којој треба да га дам. Та девојчица предаће ми га натраг кад будем ишао кући са тренинга. Контрола на капији је врло ригорозна: не можете да унесете, а камоли да изнесете иглу. Кад га добијем поново у руке, да одем негде ван града, да га ставим на земљу и са удаљености од 500 метра да га активирам помоћу те мале справице што ми је дао.

Није хтео да попије ни кафу и отишао је.

Сутрадан на тренигу приметио сам једну девојчицу упалјиво обучену као црвенкапа. Имао сам код себе једног оловног војника, и то баш Наполеона. Она је у руци држала неку котарицу пуну цвећа, баш као права црвенкапа. Пре тренинга ми је пришла и замолила да јој дам аутограм. Држала је папир и оловку у руци. Ја сам јој неприметно ставио у котарицу испод цвећа мог малог Наполеона. Она се одмах удаљила према капији. При излазу из шуме видео сам ту девојчицу како са мајком бере пољско цвеће. Кад су ме угледале, та мала Црвенкапа је бацила неку лопту према мени и потрчала да је дохвати. Ја сам први ухватио лопту и кад је она дошла до мене, ја сам јој дао лопту и истог тренутка осетио да у руци имам оловног војника. Она се захвалила за лопту и

ишла уназад стално ми машући. Наставила је и даље да бере цвеће са мајком, коју нисам видео јер је стално била окренута леђима. Био сам нестрпљив и чим сам стигао кући, узео сам ону стварчицу, сео у кола и отишао што даље од града. Већ је почео сумрак. Изабрао сам једну прегледну пољану поред самог асфалтног пута, однео оловног војника на средину пољане тако да није постојала могућност да неко наиђе. Сео сам у кола, отворио прозор и притиснуо црвено дугме. Зачула се страшна експлозија. Одмах сам се удаљио колима.

Свратио сам до продавнице Шаде да купим нешто од хране, а и да мало попричам са продавачицом Ђином која је ту радила. Док сам бирао робу из рафа, одједном се поред мене са корпом у руци створила Анели. Само је кратко рекла: „Дај ми!“

Знао сам шта тражи: завукао сам руку у џеп, извадио ону стварчицу и ставио је у кутију са пиринчем. Она је стајала поред мене и убацивала у своју корпу неке слаткише. Кад сам се померио, видео сам да кутију са пиринчем ставља у своју корпу. Платио сам, а да са Ђином нисам ни проговорио. Још сам био под утиском свега што се десило.

Сутрадан долазим нормално на посао, кад, за време до ручка, појави се Анели. Отишла је код Ничевана, попили су кафу и гледали нешто у његовој канцеларији. Убрзо је отишла. После њеног одласка прилази ми Ничеван. Знајући да су све просторије озвучене и под видео надзором, даје ми један порно-часопис смејући се. Рекао ми је онако шеретски:

„Погледај га темељно.“

Чим је он отишао, сео сам и почео да листам часопис, а негде на средини био је текст који није имао везе са еротиком. Ту је стајао нов рецепт за прављење оловних војника који ће по својој величини бити бар неколико десетина пута већи. Исцепао сам ту страницу и ставио је у џеп, а часопис бацио у корпу за отпатке. Сутрадан сам добио велики калуп

од Ничевана и почео да правим огромне оловне војнике. Онако офарбане и лакиране, морали смо после десетак дана ја и још двојица Италијана из суседног одељења да их однесемо на шести спрат испод земље. Знао сам која се лабораторија ту налази и био сам узнемирен. Догурали смо колица са оловним војницима до саме лабораторије. Лабораторија је, гледајући из ходника, била сва у стаклу. Видео сам силне апарате, а у самом дну у стакленој витрини препознао пехар, Свети грал. Унутра су се врзмали неки људи са маскама на главама, а свуда околу је био неки плавичасти дим. Изашао је један мушкарац са маском и иза њега се појавила Анели. Угурали су колица унутра, а ја сам гледао како лабораторију украшавају великим и лепо обојеним оловним војницима. Распоређивали су их по просторији. Вратили су нам убрзо наша колица и нас троје смо отишли до лифта.

Вратили смо се горе. Ничеван је истог дана свима нама странцима уручио решења о отказу, јер више нисмо били потребни. Нашли смо се у чуду.

Ја сам подигао своју документацију код госпође Пушнер, а она ми је рекла:

„Данас ће вам бити уплаћено на ваш конто у Фолкс-банк Минстер у Келхајму оно што вам дугујемо.“

После подне ја сам подигао свој новац, платио кирију до краја месеца газдарици, танте Дини и почео да пакујем своје ствари. Био је петак и танте Дина ми је резервисала авион за сутра увече за Београд. Ујутру смо се поздравили, узео сам свој кофер и био сам сав срећан што најзад идем кући жив и здрав. Некако сам одахнуо: знао сам да сам успешно извршио свој задатак и да могу сада да се безбрижно вратим својој кући. Оставио сам кофер на аеродрому и цео дан сам провео шетајући и разгледајући Франкфурт. На аеродрому сам био много пре него што је требало. Сео сам у једну удобну фотељу, узео прве новине из гомиле новина које сам

накуповао на киоску у Франкфурту на железничкој станици. Случајност или не тек прва новина одозго је био Политикин забавник, моја омиљена новина. Не знам колико је било тачно сати кад сам отишао да чекирам ствари. Одједном сам чуо неко страшно комешање: видим сви трче према телевизијским екранима који су били мало даље од места где сам ја седео. Отишао сам и ја до првог великог екрана, а спикерка је извештавала о догађају који се десио пре сат времена. Терористи, ултралевичари групе Бадер-Мајнхоф дигли су у ваздух Научноистраживачки центар „Варта“ који се налазио у малом граду код Франкфурта, у Келхајму. Некако ми је лакнуло, јер сам знао да је мој задатак, односно наш задатак успешно извршен и да сада могу безбрижно да идем кући и то нашим авионом.

стигао сам кући, раскомио се и покушао да све то заборавим да бих се што пре вратио нормалном животу.

Лажни Месија се није појавио! Антихрист се није родио у материјалном телу. Остали су Владари из сенке који и даље владају, али су сада обезглављени. Неће проћи много времена кад ће Исус Христ ући у срца свих људи и када ће људи осетити потребу да збаце са својих леђа те Владаре који су их зајашили и пију им животне сокове као Дракула својим жртвама.

Упоредо са тим сазреће и услови да људи стварно једног дана буду слободни, једнаки. Уз помоћ науке и технологије једног дана свако ће радити према својим могућностима, а од друштва добијају према својим потребама. Људи се сами не могу изборити за комунизам; то су покушали, али нису успели јер то није дозвољавао Антихрист. Комунизам ће доћи сам по себи уз помоћ Исуса Христа. Исус Христ донеће комунизам, донеће државу благостања, донеће друштво обиља. Сада ће то бити изводљивије јер се никада више неће у материјалном облику појавити Антихрист, нити лажни Ме-

сија који ће завести народ и омогућити Владарима из сенке да буду још моћнији и богатији, а становништво на Земљи још сиромашније и немоћније.

Сад треба и ми сами да помогнемо колико ко може да се ослободимо Владара из сенке.

„Пролетери свих земаља, уједините се.“

## КИНА

Нисам се још лепо одморио и још нисам био средио утиске за ових неколико месеци колико сам био одсутан од куће, кад се једног јутра појавио један велики црвени ауто. Ауто је имао дипломатске таблице, мислио сам да је залутао јер станујем у једној слепој и споредној улици. Заливао сам травњак; оставио сам црево и изашао испред капије, кад из аута изађе у цивилном оделу мајор Јоже Нагода са својим огромним црвеним ожилком из Другог светског рата. Поздравили смо се, али ме је он загрлио мимо свих обичаја и протокола. Било ми је некако лепо, али и непријатно да ме тако пријатељски неко грли ко је био страх и трепет за питомце у Академији. Предложио ми је да уђем у кола и да седнемо негде да мало попричамо. Одмах сам се пресвукао. Кад сам ушао у кола, чекало ме је још веће изненађење, јер је на задњем седишту седео генерал Ђуро Дулић, начелник Војне академије. Само ми је климнуо главом. И он је био у цивилу. Паркирали смо ауто у Кривој чаршији (тако се зове наша најлепша улица где се увече у њој одржава чувени свилајначки корзо). У тој улици био је и биоскоп. Они који не би отишли у биоскоп, били би на корзоу.

Сели смо у летњој башти једне прелепе кафане која је имала назив будућности, звала се „Европа“. Наш састанак је трајао кратко, онолико колико смо имали времена да попиемо кафу. Процедура иста; фасцикла, унутра документација, пасош, виза картица Југобанке. Знао сам само да идем за Кину и да смо добили битку, врло важну битку, али рат још нисмо. Остала је још једна велика битка исто тако важна



као и прва. У првој фази уништен је и заустављен у свом походу Антихрист, а у другој фази, ако не и важнијој, треба уништити Владаре из сенке, треба их зауставити. Растали смо не војнички, већ као велики пријатељи, истомишљеници и борци за исту ствар. Лет сам имао већ сутрадан. Нашао сам се на аеродрому и процедура је иста и монотона као на свим аеродромима.

Пут за Кину водио је преко Карачија. У Карачију, влажном и усијаном на сунцу Индијског океана, нисмо се задржавали, већ смо само кроз прозор посматрали како авион узима гориво, а око њега се врзма гомила босих људи. Монотони пејзаж сивомрке боје, чак и кад су га узнемиравали бела аеродромска униформа гипке азијске жене, треба заборавити. Пут је јако дуг, траје 17 сати, не знам на ком месту на Земљи се разданило, не знам чија су мора и планине које надлећемо, чији су облаци, чији пејзажи. Знам да све има своју припадност, све је на овом свету издељено. Лет над Кином је лет над чудном игром рељефа. Једино што не можемо да прелетимо, а да не приметимо. То су Хималаји, те Небеске планине.

СТИЖЕМО ноћу. Пекинг не блешти ноћном светлошћу. Гроздови великих жаруља овде су меко разбацане светиљке у огромном пространству неба палог на град. У тихој атмосфери авиона и у поспаном аеродромској згради пролазимо лако све формалности. На самом излазу чека нас делегација од неких десетак Кинеза и мени један јако драги лик, доктор Ничеван. Кратко упознавање. Седамо у један велики црни ауто са затамљеним стаклима на чијим су се боковима вијориле црвене кинеске заставице. До возача седи један најдражи и најлепши лик, Немица Анели. Ничеван је сео до возача, Анели је изашла и села до мене; до мене са друге стране већ је била у колима једна симпатична црвенкоса девојка која је била преводилац. Уместо да идемо негде да бисмо

разговарали о ономе због чега смо дошли, они су као добри познаваоци људске душе одлучили да нам покажу своју земљу, да почнемо као туристи да бисмо се лакше опустили. Одвели су нас у Забрањени град. Анели је ишла поред мене и шкљоцала апаратом, није штедела филм и одједном ми рече:

„Ако први утисци о Кини почињу Забрањеним градом, контраст је изванредан, Кина је све отворенија. Отворени „затворени“ град нуди права чудеса древног Истока, али кинеског.“

Слушамо нашег водича девојку Сунг Јунг, идући за њом из палате у палату, из одаје у одају.

„Цареви династије Минг и Чинг овде су 500 година давали указе од којих је стрепео народ.“

Анели ми тихо рече:

„Ови Кинези су јако мудри и паметни па морамо да отворимо и уши и очи. Није случајно што су нас прво довели овде, а састанак ће бити изгледа тек на самом крају. Није случајно што почињемо са двораном одакле су Минг и Чинг давали указе од којих је стрепео народ. Треба да схватимо да ће на састанку такође дати указе од којих ће стрепети сви народи света.“

Водич Сунг настави даље:

„За сваку царску радњу постојала је посебна дворана.“

Анели је већ схватила какав је њихов начин размишљања и само рече:

„Наш састанак неће бити само у једној дворани, имаћемо више састанака у издвојеним дворанама.“

Изашли смо напоље да посматрамо зграде. Порцелан и керамика на крововима чији завршеци увек жуде ка небу као непостојећа змајева крила. Камен претворен у послушне статуе, чипкану ограду, лепи плочник, али нигде биљке. Дрво, шта оно овде ради! Где је? Откривамо га у носећим стубови-

ма који савршено личе на камене стубове. У овом делу Кине нема камена и зато дрво премазују да личи на камен.

Идемо са трга на трг овог забрањеног простора. Забрањена палата. Зид који све ово окружује висок је 10 метара. Они који би се само приближили овом простору у она царска времена губили су главу и Сунг нам сликовито објасни то на својој глави. После краће посете и шетње, одвели су нас у наш хотел. Мени је сметало то завијање сирене на нашим колима мада смо кроз не баш тако густ саобраћај ипак ишли много брже. Ту нас је после ручка посетио један њихов функционер, представио се и рекао је да се зове Чен. Он ће бити наша веза са свим осталим кинеским руководиоцима и биће наш домаћин. Показао нам је један залепњен папир на средњој страни новина Женмин Жибао. Писало је на енглеском како је хотел под видео надзором, да је свака просторија озвучена. Они ће нас примити тек када добију све проверене информације како је и да ли је стварно уништена лабораторија са бебом Антихриста који је почео да се материјализује. Зато ће нам организовати разгледање Кине да бисмо добили на времену.

По програму сутра идемо на Кинески зид, на онај зид као светско чудо које се види са Месеца. Кинези га зову „велика тврђава“ (Chang cheng). Кад зажелите да је видите, засметаће вам колона аутомобила, уређена паркиралишта и улазнице. Почине поход на Кинески зид.

У лакој измаглици древног кинеског пејзажа, на суровим литицама планинских громада издужује се ниска каменог веза, тако нестварно намештена под овим небом. Није било довољно само видети, требало је и знати шта гледамо. Зато се Чен трудио да буде одличан водич. Цареви су тај зид развукли на неких 6 до 7 хиљада километара. Грађење је почео цар Чин. Он је повезао већ зачете зидове шест зараћених краљева, неких 200 година пре нове ере.

„Ја нисам могла да схватим Кинески зид“, рече ми Анели.

Зид су чиниле веома правилне камене коцке, висине 6 до 10 метара. Ширина је 5 до 6 метара. На сваких стотинак метара тврђава, степениште, катакомбе и терасе. Све је то постављено на најнеприступачнијим теренима. Градили су га 18 векова. Док сам се ја питао за кога је ово прављено, Чен као да је прочитао моје мисли, па лепо објасни да је сврха тог зида да заштити Кину од упада Монгола, Хуна и дивљих племена. Схватио сам тајну њене вечности којој су овде у људском облику одређивали границу. Кинези кажу да је зид направљен од камена и људских костију. Све што је умирало у тешком кулуку сахрањивано је ту уз сам Зид.

Жртве, једино стварне, више се не виде.

Зид, тако нестваран, видљив је.

Такорећи без паузе да бисмо видели што више, мимо програма наш Чен нам предлаже нешто што смо оберучке прихватили. Излазимо из паркираног аутобуса и улазимо у загробни простор царева династије Минг. Прво нас поред капије дочекују двогрбе камиле и Анели замоли Чена да слика Ничевана, мене и њу заједно. Чен се добро сналазио са немачким апаратом марке Кодак. Затим сам се ја сликао са Ченом, јер сам желео да имам његову слику. Затим смо изненађени дочеком кордона камених слонова, лавова, кентаура, митских бића и правих свештеника. Они су нас задивили огромношћу и вајарском прецизношћу. Ту смо у хладовини сели мало да се одморимо и извадили смо из наших малих ранчева нешто хране. Пре но што ми је поставио питање, Чен је попио скоро пола флашице киселе воде. Обратио ми се:

„По мојим информацијама, ви сте били професор марксизма и социјалистичког самоуправљања у Крагујевцу, једном црвеном граду, бастиону комунизма и радничког самоуправљања.“

„Да, то је тачно! Знам да сте нас добро проверили пре но што сте нас позвали овде“, одговорих ја.

„Свакако!“, одговори Чен „А сада да Вас питам да ли је тачно да сте организовали политичке школе за одрасле и омладинску за младе?“

„Да, и то је тачно, чак и пионирску коју нисте споменули.“

„Да ли је истина да сте у војсци ЈНА организовали политичку школу младих комуниста и школу самоуправљања и да сте на свима њима поред организатора, били и предавач као, и на чувеном Црвеном барјаку, радничком универзитету јединственом у целој Југославији? Па није тешко, професоре Васићу, извући закључак да сте ви били у Југославији велики комуниста. Знамо чак и то да сте имали у кући марксистичку библиотеку од преко неколико стотина књига, а кажу и да сте имали све што је изашло из области социјализма-комунизма. Ишли сте чак толико далеко да сте слику Лењина, коју сте добили у Москви, величине 2 x 1 метар ставили у собу своје ћерке и да је она спавала и одрастала поред ње. Ишли сте толико далеко да су вам и зидови у дневној соби били офарбани црвено, бојом труле вишње. Знамо да сте у свом марксистичком кабинету у школи у Крагујевцу поред великих слика Маркса, Енгелса и Лењина имали и слике Хомеинија. Зашто сте обожавали Хомеинија и какве везе он има са комунизмом?“

„Како нема!“, одговорих ја, „Па то је рецепт за сваку земљу, посебно како се може уз помоћ вере, уз помоћ религије срушити сваки режим. Вера је најстрашније оружје, само ако се правилно користи и ако се добро координира. Зато будите сигурни да када Исус Христ уђе у срца велике већине обесправљених и експлоатисаних људи, тада ће се поћи један огроман талас антиглобализма који ће вероватно поћи из јужне Америке, а који ће рушити све пред собом и

успоставиће се нов друштвено-политички систем без експлоататора и експлоатације.“

„Да ли ви то причате комунистима?“, поче Чен опет да провоцира.

„Не, ти нови људи који ће доћи на чело тог покрета неће бити комунисти, јер они су били вештачка творевина Владара из сенке, већ ће то бити нови људи чиста срца и исправних моралних начела и зваће се ’Исусовци’“, заврших ја.

Али Чен ми није дао мира и опет уследи провокативно питање:

„Како објашњавате тај ваш прелазак на другу страну, када сте ви били први иницијатор да се укине марксизам у школи и да се укину све политичке школе? Били сте упорни, и поред малтретирања, хапшења, уцењивања, блаћења у дневној штампи где су од вас направили непријатеља број један, а ипак сте изашли као победник. Остали сте додуше без посла, али ваш циљ је постигнут. Затворене су све политичке школе и укинут је марксизам у школи.“

Видим да сам морао искрено да му одговорим да ме не би више провоцирао.

„Кад имате на располагању сву литературу, литературу коју су написали Лењин, Маркс и Енгелс и кад то проучите, а у пракси у свим малим местима и градовима имате за председника општинског комитета људе са основном или двогодишњом трговачком школом или неким курсом у Кумровцу, а који седе у удубној фотели испод слика Маркса, Енгелса, Лењина и наравно Тита, а да нису прочитали ни једну књигу и кад они треба да воде и усмеравају Комунистичку партију, у којој се налазе многи паметни и факултетски образовани људи, онда шта сам ја могао да очекујем од њих!“

„Како је то било могуће?“, упита ме Чен. „Ко их је поставио?“

После рата од 1945. године су нестали са политичке сцене паметни и образовани људи, јер су тада власт преузели полуписмени и неписмени људи који су у Београду имали своје заштитнике, такође полуписмене, бивше партизане, а садашње комунисте. Власт је у провинцији годинама држало неколико неписмених или полуписмених људи, па су они сада бирали по свом лику и делу. Највећу власт, у почетку кад су вршени национализација, конфискација, аграрна реформа, принудни откуп, имали су не мештани, него барабе и најгори шљам који је дошао из неких својих колиба и трла, а били су препознатљиви по црним кожним дугачким капутима и по пиштољу заданутом за појасом. Ко год им се супротставио, завршавао је на псећим гробљима, без суђења и са метком у потиљак.“

„А зашто сте се трудили да затворите регионалну политичку школу у Крагујевцу, која нема везе са вашим родним градом?“

Сада сам ја одговорио још жешће:

„Како да нема! Па она је служила да се тај полуписмен кадар из околних места, „политички описмени“ да добију „диплому“, односно потврду да су друштвено-политички подобни јер се за радно место руководиоца тражила политичка подобност, поред чланства у КПЈ, тако да смо имали свуда парадоксалне ситуације да су за руководиоце долазиле и кваза и наказа. Тако сте имали за директора Завода за запошљавање човека који је био мајстор, тапацирао је кревете и столове, апсолутно неписмен, а на том истом Заводу за запошљавање чекали су посао дипломирани правници, економисти, инжењери. То су биле невиђене аномалије. Та владајућа неписмена гарнитура најурила је из малих градова и вароши све образоване и паметне људе. Сви пропали и приглупи студенти добијали су места начелника. Ако их није било довољно, онда су доводили Црногорце, којима су одмах

давали станове. Да, драги мој Чен, то је био мој мотив да плунем на све то и пређем на другу страну.“

Чен није ништа одговорио, већ је само пошао испред нас.

Тако улазимо у котлину окружену планинама које личе на змаја и тигра. Један прокоп је касније направљен само за нас туристе и води право у саму гробницу, у царску палату под земљом. У овој котлини за 300 година саграђено је 13 гробница династије Минг. Говоре о посебним климатским условима овог терена. Говоре да све нису откопане и да се може посетити само једна. Кинезима се не жури. Још нису схватили како се лепо може живети и од туризма. Они све раде за себе и не пада им на памет да раде за странце.

У гробници су цареви остављали своје прекрасне круне, своје драгоцености. Узгред, и дворске даме су биле живе сахрањиване. У летњиковцу у Суцу цар је са собом сахранио 3.000 поданика, а у гробници у Циншихуанга у провинцији Шаанси нађено је уз цара Чина (221–206) 8.000 сахрањених војника. Овде у гробници првог Минга свечано је. Све је припремљено за загробни живот. Са камених сводова цури хладна тишина. Откопана је гробница, отворени су сандуци, однесене круне и склоњен накит. Све је за тренутак празно, али вечност је остала у простору, у свему што јесте, судовима, свећама, ћуповима са уљем, украсима, сводовима и у предметима чије значење не знамо. А цареви су, са извињавњем, појели црви.

Вратили смо се у хотел, а да Ничеван, изузев пар кратких коментара није проговорио ништа. Нешто га је мучило. Изгледа да сам данас ја био на дневном реду. Тек за вечером Анели је прва приметила како ме је Чен лукаво навео да испричам све о себи.

„Схватила сам да му је било важно да чује како размишљам, али не знам само како ће то употребити.“

Ујутру рано напуштамо себе и правац аеродром. Куда? Наравно у Шангај, хиљаду и сто километара на југ. Из авиона, пошто сам имао среће да добијем место до прозора, посматрам лепа кинеска поља. Канали. Бескрајан равничарски круг, околу планински венац. У средини Пекинг. Напуштамо круг и упућујемо се ка Тихом океану. Некако ми се чини да је Пекинг највеће кинеско село са зградама (до скоро обавезно) нижим од царске палате. Шангај је европеизирана лука која има чак белгијске, француске и друге квартове. Оно што овде не личи на Кину, већ на Европу, то су високе зграде, лука, трговине. Тако нам је Чен представио овај део Кине док смо у авиону полако грицкали доручак. После сат и по вожње нашли смо се у Шангају.

Трговачки део Шангаја је интересантан, не због робних кућа, продавница најчудеснијих лепеза на свету већ и због народа. Са бочних улица, одозго и одоздо ври народ. Дуго не смем да питам Чена оно што ми навире: да ли је стално овако? Одговорио ми је да су отприлике на сваком квадратном метру у просеку по два човека. Тискамо се док пролазимо улицама и размишљам да, ако се овде човек онесвести, нема где да падне, остаће да стоји! Упитах Чена:

„Да ли је то овако сваког дана?“

„Да, тако је стално“, одговори Чен на моје питање.

„Голики проток људи још нисам видела, а обишла сам скоро целу земљину куглу“, закључи Анели скоро за себе.

Бициклисти као знамење кинеских улица. Успут гледамо јутарњу Кину у Шангају како вежба гимнастику. Свуда, на улицама, на тротоарима, парковима, трговима, свуда где се може, усамљени људи, жене, групе људи, неки усамљени тркач, па цела група која трчи, сви они у прекрасном јутарњем сунцу вежбају. Старац са мачем, жена са ногом на огради. Треба знати да то није нова Кина, већ је то древна стара Кина Далеког истока и то је традиција овог народа. Споља,

то је успорена борба мачевима, успорен скок тигра, лет дивље патке, буђење феникса. Овде свуда феникс оваплоћује жену, а змај мушкост. Неколико километара спонтаног шпалира у којем Кинези вежбају. Лепи призори људских тела у најлепшим покретима. Колико милиона људи вежба сваког јутра! После разгледања Шангаја улазимо у први воз који је наишао.

Возови су као велике чекаонице, као друштвене трибине. Чен се поздравио са једном својом земљакињом, и увео је у наш купе, са нашим, наравно, допуштењем. Схватили смо да то није случајност, само смо чекали да видимо која је њена улога у свему томе. Чен је био отворен и искрен према мени. Гледајући у мене, он се обрати свима нама.

„Чуо сам јуче одлично објашњење професора Васића о његовим мотивима. Свакако знате да сам и ја био члан Централног комитета и Политбироа и једно време био сам у Влади. Зашто сам променио страну, чућете из прве руке кроз причу ове новинарке. То се све догађало док сам ја био члан ЦК.“

Ова Кинескиња са одличним знањем енглеског језика причала нам је о свом прогону. Било је то у време културне револуције. Није смела јавно да разговара са другим Кинезима о томе, али је пристала да нама исприча све о свом прогону јер је и она члан нашег новог пројекта о свргавању Владара из сенке. Љубазна и нежна, ова жена, са чијег лика не силази карактеристичан кинески осмех, говори нам чудну причу која припада злим и црним бајкама, а којих је било и којих ће увек бити, и то не само у Кини. Она је издржала одвајање од породице, мужа, кћери, јер је била послата хиљадама километара далеко од свог родног града као сумњива. Као и стотинак хиљада других, послата је у кинеску провинцију уз мочвару некадашњег језера које је требало исцрпети. Логораши, боси и изнурени од тешког физичког рада, морали су

за храну да лове жабе, змије, рибе и ракове, тражећи печурке и корење као додатак за шољу пиринча коју су добијали. Понижавали су их сваког дана црвени гардисти, сељаци који су обучавани да мрзе интелектуалце и њихову „буржоаску идеологију“. Кад смо саслушали њену стравичну причу, тада нам Чен рече:

„Морао сам да променим страну јер нисам могао са тим сазнањима мирно да спавам, држим децу у крилу, док су други умирали у нељудским условима. Борио сам се исто, са истим мотивима као и професор Васић из Југославије, да променим све то. Он је успео, али и ја сам успео. Обоје смо успели и шта смо добили? За шта смо се борили? Сад морамо поново обојица да мењамо страну, не да се враћамо на стару, већ да створимо услове за нову, трећу.“

Сад се најзад Ничеван укључи са питањем, упућеним баш мени:

„Да ли се, Вито, кајеш?“

То „Вито“ ми је баш пријало ушима, било ми је некако топло, интимно, људскије него оно строго званично „професоре Васићу“.

„Да, Ничеване, кајем се. Ја сам се у мом месту борио да се рестаурира капитализам, да се уништи друштвена својина која није била ничија и омогућила је отимачину и пљачку на свим нивоима. Сматрао сам да треба да постоји државна својина иза које ће стајати права правна држава која ће штитити интересе свих запослених радника. Да ће остати и још се појачати судови удруженог рада и да ће ситан мали бизнис процветати, да ће сви имати шансе као у либералном капитализму. Међутим, схватио сам шта ће се десити. Неће постојати никаква државна својина, све ће се продати странцима и локалним мафијашима, радници ће остајати без посла или ће их поткупљивати неким бедним отпремнинама. Појавиће се у најгорем облику закон вредности на

тржишту јер неће постојати државна регулатива, што ће уништити сав мали бизнис. Пропаће све ситне трговине и завладаће монопол десетак породица које ће између себе делити интересне сфере, па ће тако вероватно у малим местима престати да постоје моћна локална трговачка предузећа и да ће она бити продата локалним мафијашима за ситне паре. Ти локални мафијаши који се никада нису бавили трговином, већ су до новца дошли на многе нелегалне начине, сада неће знати да раде, јер то нису нигде научили. Али ће зато те локале издавати под кирију другим мафијашима који долазе са стране или можда чак и Кинезима, који се већ шире по Европи. Код нас их још нема, али је само питање времена када ће и код нас да стигну.“

Стигосмо у древни Суцоу, стар 2.500 година. Улазимо у део зачараних вртова, у летњиковце и дворце, у династије и храмове, све што су људи за собом остављали. Анели је застала код једног камена да узме апарат за сликање и ставила је торбицу на тај камен. Прилази нам наш водич Чен и објашњава да је баш тај камен служио за испробавање мачева, а сада после 2.000 година служи за „испробавање“ Анелиног фотоапарата. На овом месту је сахрањено 3.000 људи када је умро цар. Ако будемо имали времена, видећемо у провинцији Шанси где је пре 2.100 година закопано са умрлим царем 8.000 војника, којима су паралелно направили статуе у природној величини. Замислите 8.000 статуа у људској величини једном месту!

На брегу царује једанаестоспратна пагода, има равних 2.000 година. Чуvari не дају унутра, али Анели је упорна, убеђује их док ја и Чен немо посматрамо тај њен свакако неуспели подухват. Овде бакшиша нема. Мао Це Тунг је оставио дубоко заорану бразду у Кини.

Сад Чен прилази чуварима и Анели долази сва срећна и каже да можемо да видимо храм 500 Буда! У природној

и натприродној величини ово мноштво Буда као да је хтело да објасни сва чуда живота. Рађени у једном комаду дрвета, готово у природној величини, делују врло складно. Обилазимо дуге ходнике храмова држећи се за руке јер се лако може залутати. Најзад излазимо из сплета ходника и храмова не видевши свих 500 Буда јер би нам за то требао цео дан, а можда и више.

Излазимо у парк, и ту нас сачека храст стар око 800 година. Прилазим и пипам га, тражим од Анели да ме са Ничеваном слика поред њега. Свака част храмовима и статуама, пагодама и Будама. Овај храст је једини живи сведок свих прошлих времена. Сели смо на клупу испод храста и било би нам врло пријатно да није било Чена и његових непријатних питања. Сада се обратио Анели:

„Госпођо Анели, Ви сте у својој раној младости посветили живот идеји комунизма. Ви сте играли једну врло опасну игру где сте могли лако да изгубите главу. Ви сте били у ултралевичарској организацији у Немачкој, коју су формирали новинари Бадер и Урлихе Мајнхоф. Знамо да потичете из капиталистичке породице јер вам је отац имао у Франкфурту фабрику слаткиша.“

Видео сам да је Анели схватила да о нама све знају и била је спремна на свако питање. Анели се само благо насмеша, подиже наочари за сунце, стави их изнад чела и, гледајући Чена као змија жабу, упита га:

„Кад сте тако добро информисани, да ли знате да је и Вита, како га ви зовете, професор Васић, био у истој организацији пуних 5 година, све док нас нису растурили, боље речено побили и похапсили. Мало нас је преживело, али зар не знате да смо он и ја чак били партнери јер смо радили по принципу двојки и тројки?“

Тачно је то да је мој отац био фабрикант, да је био капиталиста па сам ја имала прилике као девојчица да схватим

шта је буржоазија, да је то посебна класа модерних капиталиста који су власници средстава за производњу и искористићавају најамни рад. Део тога је и класа модерних најамних радника који су, пошто не поседују средства за производњу, принуђени да продају своју радну снагу да би могли да живе. То су биле моје вршњакиње и моје школске другарице и њихови родитељи. Мене је било срамота у школи што сам била буржујка и тек на факултету сам решила да приђем тој другој експлоатисаној страни. Још као средњошколка схватила сам да модерно буржоаско друштво, које је произашло из пропасти феудалног друштва, није укинуло класне супротности. Ја сам припадала групи девојака и младића који су мислили да ће личним терором и ликвидацијама истакнутих капиталиста, политичара и бизнисмена срушити капитализам као друштвено-политички систем. Касно смо схватили да је то била заблуда, ако не и утопија. Ништа нисмо постигли, али смо за разлику од свих осталих бар нешто покушали. То капиталистичко друштво је само створило нове класе које стоје непосредно једна наспрам друге: буржоазију и пролетеријат.“

„За разлику од тебе Анели“ јави се Ничеван, „ја нисам променио страну јер сам учио код нас у Индији да је заједничка земљишна својина у Русији била основица са које су сва германска племена почела свој историјски развитак, а посебно смо учили да су сеоске општине са заједничким земљишним поседом биле првобитни облик друштва код нас у Индији. Са открићем рода и његовог положаја у племену, открила се унутрашња организација тог првобитног комунистичког друштва у њеној типичној форми. Са распадањем тих првобитних заједница отпочиње цепање друштва на посебне и на крају на антагонистичке класе.“

Ми смо из Индије посматрали догађаје у Европи. Нисмо били сигурни шта значе наслови у новинама: „Баук кружи

Европом – баук комунизма“. Не задуго, тек после неколико деценија ситуација ће се променити, све ће се окренути наглавачке. Све силе старе Европе сјединиће се да се у свету уништи комунизам, јер се комунизмом није никада руководило из Москве и Пекинга, него из Вашингтона и Лондона.

Из ове чињенице излазе две ствари:

Све европске силе признале су комунизам као стварност, као силу.

„У времену које је остало иза нас комунисти су пред целим светом отворено изложили своја схватања, своје циљеве, своје тежње и шта се десило? Владари из сенке су срушили комунизам без иједног испаљеног метка. А како је то било могуће?“упита ме Чен.

„Чим се десило значи да је било могуће из једног једноставног разлога. Као прво, комунизам су измислили Владари из сенке, финансирали тај покрет, школовали кадар и на чело самог покрета ставили своје идеологе Маркса и Енгелса, као теоретичаре, и послали Лењина као практичара и доброг оратора, цара руских тргова да заврши револуцију која је већ увелико почела кад се појавио Лењин на руској политичкој сцени. Циљ им је био уништити огромно руско царство са неисцрпним природним ресурсима. Успели су, али кад су схватили да то више не могу да контролишу због више од милијарду Кинеза и муслимана, где је постојала потенцијална опасност да ће се прелити комунизам, јер је комунизму био много близак Куран, они су били принуђени да униште комунизам преко ноћи, помоћу својих политичара које су довели на чело Совјетског Савеза, односно Русије.“

За данас је било доста и са Ченовим испитивањем, а и са разгледањем Кине. Отишли смо увече у хотел да преноћимо. Пошто смо имали напоран дан, нисмо остали после вечере да ћаскамо него смо отишли на спавање свако у своју собу.

После доручка Чен нам предложи да пешице обиђемо град „Венецију Истока“ – Суцоу испресецан каналима, са жутом мемљивом водом и баркама. Ако овде у трговини купите чајник продавац ће вам стручно објаснити који је најбољи, а то је онај који продаје. Схватио сам да су Кинези најбољи трговци на свету.

На семафору, пре него што се упали зелено светло, на хиљаде бициклиста огласе се као цврчки својим звончићима. И то лепо брујање упија бакарно небо Суцоа. Сутра се враћамо полако према Пекингу, наравно возом, како смо и дошли. Тај део Кине је родан и плодан, равница је набрекла од пиринча, соје, лотоса воденог кестена, пуних канала и река, мириса земље и воде. У брзом промицању воз личи на вртешку која расеца блештаве праволинијске канале.

После дуже вожње воз се зауставља, јер смо стигли у Ханцоу. Стали смо поред једног дивног језера. Кад смо већ тако близу њему, одлучисмо да се прошетамо језером јер вероватно никада више нећемо бити у том делу Кине. Чену није било баш право јер се ужелео породице коју је оставио у Пекингу. Убрзо смо се нашли у чамцу где нам Чен преводи на енглески легенде које у туристичком бродићу прича локални водич, једна прелепа косоока девојка. Седим на ивици брода и не слушам баш пажљиво легенду о двома сестрама које се претварају у беле змије и змајеве и које наводно живе у овом језеру и показују се туристима врло ретко. Измичу пејзажи са пагодама и храмовима, са закривљеним крововима, и змајевима који нас посматрају ужареним очима. Можда су баш то те две сестре.

Језеро је сиво-зелено, са доста биља. Трагом нашег чамца рибе искачу из воде као у каквој представи. Једна храбра риба је чак и запљуснула Анели, која је седела на прамцу чамца замишљена, вероватно очекујући белу змију, а не ту дрску рибицу. Пристајемо уз острвце усред језера. За нама стиже још један чамац са 50 људи.



Ту су обавезне чајдинице јер у Кини нема класичних европских кафана у унутрашњости земље. Сада у мноштву народа, измешани странци и Кинези пролазе мостићима, пију чај у лепим чајницама, једу лотосово семе, хране златне рибице које су овде скоро метар дуге, сликају се на сваком кораку. Кинези се пењу на ивице оgrade да би се сликали, бацају рибама хлеб да би се са њима сликали, носе најлонско цвеће да са њим буду у првом плану на слици, притрчавају неким аутомобилима да би се поред њих сликали и, имам утисак, као да се сликају у некој трци са временом.

Поред језера се налази једна комуна која узгаја чај. Идемо таксијем и пролазимо кроз шуму опојног ловора, затим следе магнолије, крупне и лепе. Свуда докле поглед допире поља чаја. Од њега се прави црвени и зелени. Обилазимо погоне. Ту су берачи са сламним шеширима. Чај се суши у електричним и полуаутоматским сушионицама и руком. На температури од 80 степени радник меша чај. Тада је најквалитетнији.

Те руке одржавају садашњу Кину, Кину међу световима. Она себе тражи у својим рукама. Још није стигла до машина и електронике. Те вредне руке, камен по камен, као кинески зид, бод по бод, као плетиле у Институту за вез, те руке берачица чаја, сликара вазни и порцелана, пољопривредника, народа, то је била и јесте Кина. Везиле достижу савршенство у убодима игала, преливима боја који су непроцењиви. Њихови везови су сликарска платна. Како објаснити како везу ове мајсторице свиле? Награде које добијају преко Унеска ништа не значе, јер то треба видети као што смо ми видели у Пекингу у фабрици свиле. Рекли су нам да се једна танана нит раздваја на још 40 тањих нити. Невероватно!

Сад се намеће и нужна асоцијација, а то је Свилени пут, по коме су стари Грци знали ову земљу.

Настављамо даље према Пекингу. Кинеска поља, канали којима се живи животом пиринча. Барке, мостови, рибари. Све то посматрамо кроз отворен прозор, кад одједном осетимо мирис конопље, смрад канала. Срећом, брзо је то прошло. Опет лотоси, цело поље језерских лотоса и пагода, а у даљини кинески шешири, радници на пољима, путевима. Стигли смо у Пекинг. Већ је ноћ и одводе нас до нашег хотела који се налази мало на периферији.

Ујутру нас буде раније него обично. На доручку нам Чен објашњава да су стигли делегати из целог света и да данас почиње скуп на који смо позвани. Испред хотела нас чека луксузна волга са заставицама на боковима да би нам указали почаст. Улазимо све троје; Анели седа напред, а Ничеван и ја позади. Пролазимо поред свих државних институција и нигде се не заустављамо. Излазимо из града и после десетак минута војње негде на периферији долазимо на једно огромно приватно имање и стајемо испред једне велике гвоздене капије. Ту видимо Чена код неких наоружаних стражара. Кад се капија отворила уђосмо на стазу дуж које су дрвореди. Лево и десно су огромни травњаци, а у даљини се виде голф игралишта. Заустављамо се испред једне огромне старе пагоде и излазимо полако напоље. Приметио сам одмах музичку фонтану испред пагоде или, боље речено, дворца. Фонтана је наизменично избацивала млазеве воде у вис по такту музике. Музика је била оригинална, препознатљива: само што нисмо стали мирно јер је фонтана управо „свирала“ интернационалу.

Улазимо у хол где нам прилазе две косооке лепотице обучене у црвено, од ципела, преко сукњица и блуза до капа, на којима се истичу петокраке. За ревер нам каче значке у облику петокраке и један црвен цвет. Нисам никад видео такав цвет, а вероватно је убран на њиховим пољима радничким жуљевитим рукама. Кад смо се сви сместили у удобна

седишта у не тако малој сали, одједном су сви устали јер је свирала Интернационала. После поздравног говора неког мени непознатог говорника, запарало ми је уши оно што сам чуо.

„Другови, од данас сте сви ви, овде присутни, чланови „Нове светске црвене бригаде!“

Анели ме нежно стеже за руку и само ми прошапута на уво:

„Ово ми је познато!“

„Знам“, одговорих ја, „али се надам да нећемо проћи као чланови Црвене бригаде у оквиру групе Бадер-Мајнхоф у Франкфурту. Историја хоће по неки пут да се врати и да се мало шегачи са људима.“

Сад су позвали једну средовечну жену, која се представила као Мацумур и била је доктор историје на Универзитету у Токију. Оно што сам прво уочио кад је излазила на позорницу и заузимала место за говорницом била је велика пунђа, а у пунђу заденута црвена мала заставица и стегнута песница. Поздравила нас је стегнутом песницом, на шта јој је цела сала исто тако узвратила. Сви смо устали и стегли песницу десне руке у знак поздрава и препознавања. Она је за уводно предавање одабрала историјат капитализма.

„Модерно буржоаско друштво које је произашло из пропасти феудалног друштва није укинуло класне супротности. Оно је само створило нове класе, нове услове угњетавања, нове облике борбе на место старих. Али наша епоха, епоха буржоазије, одликује се тиме што је упростила класне супротности. У почетку се цело друштво све више цепа на два велика непријатељска табора, на две велике класе које стоје непосредно једна наспрам друге: буржоазију и пролетеријат. Сада више не постоје две равноправне и скоро једнаке класе. Сада су на једној страни они којих нема ни 1% и који држе

сав капитал, а на другој страни је 99% светске популације, која служи као најамна радна снага.

Из редова кметова средњег века изашли су слободни становници првих градова, из тог варошког становништва развили су се први елементи буржоазије.

Откриће Америке и морског пута око Африке створили су нови терен буржоазије која се уздизала. Источно-индијско и кинеско тржиште, колонизација Америке, размена с колонијама, умножавање средстава за размену и робу уопште дали су трговини, бродарству и индустрији дотле невиђени полет, а тиме су убрзали и развитак револуционарног елемента.

Еснафске мајсторе потиснуо је индустријски средњи стаљер јер тржишта су стално расла, а тражња је бивала све већа. Тада су пара и машине изазвале индустријску револуцију. На место мануфактуре дошла је модерна крупна индустрија, а много касније на место индустријског средњег стаљера дошли су индустријски милионери, шефови читавих индустријских армија, модерни буржуји. У најновије време њих су заменили милијардери, тако да је од оне класе капиталиста која је била 50% сада остало само једва 1%, док су сви остали постали најамни радници а да нису ни били свесни тога.

Тако ми видимо како је сама модерна буржоазија производ дугог тока развитка, низа преврата у начину производње и промета.

Сваки ступањ развитка буржоазије био је праћен одговарајућим политичким напретком. Буржоазија је у историји одиграла крајње револуционарну улогу.

Где год да је дошла на власт, буржоазија је разорила све феудалне, патријархалне и идиличне односе. Она је немилосрдно покидала шаролике феудалне везе које су човека

везивале за његовог природног претпостављеног, и није оставила између човека и човека никакву другу везу осим голог интереса. Она је у леденој води себичног интереса утопила свете дрхтаје побожног заноса, витешког одушевљења, малограђанске сентименталности. Она је лично достојанство претворила у прометну вредност и на место безбројних повеља признатих и извојеваних слобода ставила једну бесавесну слободу трговине. Она је, једном речи, на место експлоатације прекривене верским и политичким илузијама ставила отворену, бесрамну и директну, сурову експлоатацију.

Буржоазија је са свих до тада уважених професија, на које се гледало са страхопоштовањем, скинула светитељски ореол. Она је лекара, правника, свештеника, песника и научника претворила у своје плаћене раднике. Она је створила сасвим другачија чуда но што су египатске пирамиде, римски водоводи и готске катедрале, она је извела сасвим другачије походе но што су биле сеобе народа и крсташки ратови.“

Овај краћи увод претворио се у краће предавање. Захвалила нам се на пажњи и сишла са позорнице. Уместо ње видели смо следећег говорника, доктора економије и декана на универзитету економије у Шангају, Шинг Минга.

Доктор Шинг ће се вероватно бавити својом облашћу, бар је тако логично. Био сам у праву јер он је управо тако и почео.

„Буржоазија не сме да постоји, а да непрекидно не развија оруђа за производњу, дакле односе производње, па дакле и целокупне друштвене односе. А свим ранијим индустријским класама био је, напротив, први услов опстанка непромењено задржавање старог начина производње.

Потреба за све развијенијим тржиштима, где ће продавати своје производе, гони буржоазију преко целе земљине кугле. Свуда она мора да се угнезди, свуда да се насели, свуда да успостави везе.

Буржоазија је експлоатацијом светског тржишта дала космополитски карактер производњи и потрошњи свих земаља. Она је извукла национално тло испод ногу националне индустрије. Уништене су прастаре националне индустрије и уништавају се свакодневно, све више и више. Потискују их нове индустрије, чије увођење постаје животно питање за све цивилизоване нације и индустрије које више не прерађују домаће сировине, већ сировине које долазе из најудаљенијих области и чији се производи не троше само у земљи већ у исто време у свим деловима света. На место старих потреба задовољаваних домаћим производима ступају нове, које за своје задовољење траже производе најудаљенијих земаља. На место старе локалне и националне самодовољности ступа свестрани саобраћај, свестрана узајамна зависност нација. А како је у материјалној, тако је и у духовној производњи, јер духовни производи појединих нација постају општим добром.

Брзим побољшањем свих оруђа за производњу, бескрајно олакшаваним саобраћајем, буржоазија увлачи у цивилизацију све, па и најварварскије нације. Јефтином робом којом она руши све зидове и све присиљава на капитулацију, она присиљава све нације да прихвате буржоаски начин производње ако неће да пропадну, и да саме код себе уведу такозвану „цивилизацију“, тј. да постану буржуји. Једном речју она ствара свет по сопственом лику.“

Њега је убрзо заменио професор Ди Стефано из Шпаније, који је важио као стручњак за село. Он је одмах у првој реченици показао да му је село професија.

„Буржоазија је село потчинила граду. Она је створила огромне градове, она је силно увећала број градског становништва према сеоском и тако знатан део становништва отела од идиотизма сеоског живота. Као што је село учинила зависним од града, тако је она варварске и полуварварске

земље учинила зависним од цивилизованих земаља, сељачке народе од буржоаских народа, Исток од Запада. Она је нагомилала становништво у великим градовима и велики градови постају све већи и већи, централизовала средства за производњу у тим градовима и концентрисала својину у мало руку.“

Одмах сам се сетио Србије и Београда: као да говори о Београду, где је све сконцентрисано, и економска и политичка моћ. Србија ради и Београд гради. Та формула важи за све провинције и градове у свету. Образац је исти свуда у свету. Наставио је он даље:

„Нужна последица тога била је политичка централизација. Независне, готово само савезом повезане провинције које су биле конфедерације или федерације, с различитим интересима, законима, владама, царинама, сабијене су прво у једну нацију, једну владу, један закон и један класни национални интерес. Кад су то завршили, сад раде то исто на макро плану, да сада те нације, односно државе сабију у једну Европску унију. То им је најтежи део посла. Кад то буду успели, а на добром су путу, онда ће лако све остале земље на осталим континентима сатерати у заједницу са једном владом и као крај остаје им да све савезе са свих континената натерају у један вештачки савез, где неће бити вештачка, него права влада. Наравно, у њој ће бити само Владари из сенке. То би био крај и демократије и цивилизације.

Када је буржоазија долазила на власт, схватила је да феудални односи својине нису више одговарали већ развијеним производним снагама, јер су они производњу кочили, уместо да је унапређују. Они су је уништили и на њено место дошла је слободна конкуренција са њој својственом друштвеном и политичком структуром, са економском и политичком владавином буржоаске класе.

Сада су уништили слободну конкуренцију, уништили су либерални капитализам јер им је сметао да остваре једно тоталитарно друштво на чијем би челу били Владари из сенке, којих нема ни 0,1%, а сав капитал би се налазио у њиховим рукама. Методологија им је већ деценијама иста. Довољно је навести трговинске кризе, затим финансијске, монетарне, банкарске, индустријске, које својим систематским и периодичним понављањем све опасније угрожавају опстанак читавог буржоаског друштва. Долази до епидемије прекомерне производње, а друштво је бачено натраг у стање тренутног варварства. Рекло би се да су му глад и општи ратови до уништења пресекли све изворе средстава за живот. За тако кратко време догодила су се два светска рата. Индустрија и трговина су оба пута биле тотално уништене. Зашто? Зато што друштво има „вишак“ цивилизације: сувише средстава за живот, сувише индустрије, сувише трговине. Буржоаски односи постали су преуски да би обухватили богатство које су створили.

Чиме буржоазија савлађује кризе? С једне стране присилним уништавањем масе производних снага путем ратова, светских и локалних, а с друге стране освајањем нових тржишта и темељитом експлоатацијом старих тржишта. Дакле, чиме? Тиме што припрема свестраније и силније кризе, а смањује средства за спречавање криза.

Буржоазија није само исковала оружје које јој доноси смрт, она је створила и људе који ће то оружје носити и употребити, модерне раднике претворене у сиротињу и безличну гомилу. Владари из сенке журе да све централизују, да све концентришу у своје руке, како капитал који им доноси економску моћ, тако и политичку моћ, јер су схватили да класа модерних радника живи само дотле док налазе рад који њима увећава капитал. Свесни су тога да се ту ближи горња граница када више нема стварања капитала. Шта онда раде?

Смањују своје трошкове да би сачували капитал, отпуштају целом планетом раднике. Терају их да у безнађу узимају кредите да би преживели. Тада им позајмљују новац за њихов лични бизнис, који је немогућ јер га они угуше пре него што је и почео да им не би конкурисали, али зато им наплаћују добре камате. Да би купили време, стварају социјалне програме да би најугроженијима продужили биолошки живот док не пронађу и усаврше биолошка средства путем нових болести које би погађале баш њих, чији је имунитет ослабљен због лоше исхране.“

Уз буран аплауз доктор економије Ди Стефано је напустио бину. Његово место је заузела бароница Дагмар Штајнберг, декан на Факултету политичких наука у Берлину. Њу су представили као свестраног стручњака. Она је докторирала на класама и класним односима. Њено предавање носи назив „Регрутација пролетаријата и радничке сиротиње“.

„Право је питање како објаснити оно што виђамо сви свакодневно на целој планети, да је из дана у дан, све више сиротиње. Одакле она долази, одакле се она регрутује, да ли има томе краја и какав ће бити крај?“

Досадашњи ситни средњи сталез, средњи слој, грађанска класа, ситни индустријалци, трговци, рентијери, занатлије и сељаци, све те класе срозавају се у пролетаријат, у сиротињу, тиме што њихов мали капитал није довољан за вођење неког озбиљнијег посла, јер подлеже конкуренцији већег капитала. Када томе додамо не само индустријске раднике него буквално све раднике, онда схватамо да се пролетаријат, сиротиња регрутује из свих слојева.

Ми смо већ видели све фазе борбе радника за своја права, за егзистенцију, почев од појединачне борбе неких радника, затим удруживање радника једне фабрике, онда радника неке гране у једном месту, затим у целој земљи. Они своје нападе нису усмеравали само против буржоаских односа производ-

ње, они су их управљали и против самих оруђа за производњу. Уништавали су машине, палили фабрике, бојкотовали туђу робу, страну конкурентску робу из других земаља, покушавали да врате изгубљени положај средњовековног радника. Све је било узалуд. Зашто? Зато што се и сам рад појавио на тржишту као роба где делује закон вредности, односно закон понуде и потражње па је тај исти рад добио конкуренцију у том истом раду и цена најамнина је немилосрдно ишла доле. На садашњем ступњу, радници сачињавају масу растурену по целој планети и расцепкану конкуренцијом.

Ти сиромашни људи на целој планети се умножавају, они се спонтано збијају у све веће масе, њихова снага расте, њихов бес такође. Али они су паралисани јер немају вође. Ако се и појави у неком делу света вођа, он буде врло брзо купљен или чак и ликвидан. Из свега овога треба да се изведе закључак да те масе не може да организује нико ко потиче из тих сиромашних редова. Треба неко ко је много образованији, али њих владари из сенке на време уче, финансирају њихово школовање и узму их у своје редове. За вође су потребни визионари, али они као паметни гледају своја посла и неће да се жртвују за неке више туђе интересе. Шта је онда остало, драги моји истомишљеници?“, обрати се нама у сали. „Ко ће да их поведе, ко ће да их покрене? Дајте ми један предлог, ако га имате!“

Ја сам тада експлодирао, јер све оно што се таложило у мени годинама, сада је одједном избило на површину. Нисам изашао на бину јер нисам ни био планиран за говорника. Ја сам само устао и почео из свог трећег реда, из масе, да говорим из срца што сам мислио:

„Сетимо се Кубе, сетимо се Фидела Кастра, који је са само седамнаест истомишљеника збацио са власти капиталисте и успоставио комунистички режим. Сетимо се Мао Це Тунга, који је са двадесет шест истомишљеника преокренуо

наглавачке Кину. Значи да је то могуће! Услови се полако стварају из дана у дан, само треба наћи некога, ако га услови сами не избаце. Ако не, онда га треба створити!“

Бароница Дагмар скиде своје наочари, ноншалатно их стави на чело као да је хтела да ме боље погледа и кратко рече:

„Колико се сећам ви сте професор Васић, који је код нас у Немачкој покушао са покојним Бадером и Урлихе Мајнхоф у Црвеним бригадама да сруши капитализам као систем, и то уличним терором. Као што знам, нисте успели. О чему сада причате, тачно је да нисмо успели јер нисмо имали менталне капацитете за тако нешто, али би Фидел Кастро, Лењин и Мао Це Тунг сигурно успели. Баронице Дагмар, зар нисмо успели да зауставимо да се Антихрист не материјализује у људском телу? Зар се не сећате када је научноистраживачки центар Варга са својим лабораторијама дигнут у ваздух? Ево вам, у првом реду седе организатори и непосредни извршиоци тога, професорка Анели и доктор Ничеван.“

Тај наш мали вербални сукоб се завршио и она је села на своје место, а и ја сам сео, али са новом идејом која ми се тог тренутка јавила. Скоро да сам се уплашио од те идеје. Било је доста предавача, али ја их нисам више слушао јер сам био преокупиран својом идејом.

„Зашто да не, ако су они хтели и замало успели да клонирају Антихриста из ДНК Исуса Христа, зашто не бисмо и ми то урадили, рецимо из ДНК Лењина! Идеја је можда добра, али ко ће то да уради, када немамо врхунске научнике као Владари из сенке?“

Нисам ни приметио да су се предавања завршила, само сам приметио Ничевана и Анели који су ми пришли. Анели ме ухвати за руку:

„Мислим да смо Ничеван и ја схватили твоју идеју.“

„Шта вреди, Анели, идеја ако нема ко да је реализује!“

Она ме враголасто погледа и само рече:

„А шта ако има ко?“

Отишли смо истим колима до хотела, али сада је са нама био и Чен.

После вечере сели смо са Ченом, кад се он одједном обрати мени.

„Мислим да сам укапирао што сте покушали да кажете. Штета што нема ко то да уради.“

„А шта то, Чен?“ питао сам га правећи се наиван.

„Па да се клонира Мао Це Тунг!“

„Чен, Анели мисли да има ко то да уради. Ако хоћете, пођите са нама само ако сте сигурни да можете да обезбедите ДНК Мао Це Тунга. Да ли имате приступ маузолеју где чувају балсамовано тело Мао Це Тунга?“

„За то не брините, ми га чувамо већ годинама да га ови скоројевићи не би продали, као што су све продали. Не бих ишао са вама да не будем сумњив. И онако прате сваки наш корак. Ако успете да обезбедите научнике и лабораторију, ја ћу бити спреман.“

Ту ноћ је и он преспавао у нашем хотелу. Летња ноћ у Кини. Лош сан, чујем страховиту вреву цврчака са терасе. Мала вредна створења певају и, ако им је то посао, ако нас тако испраћају и желе нам срећан пут, не вреди да затварам прозоре и врата од терасе. Такво је насиље лепоте.

Док хотелским аутобусом идемо према аеродрому, размислих да сам у неком другом свету, који има корена у Конфучију, у таостима и у будизму. Али ова Кина ме вратила у стварност јер управо пролазимо поред трга Тјенанмена, који се управо декорише за национални празник. Огромне слике Маркса, Енгелса, Лењина и Стаљина, а највећа је Мао

Це Тунга. Али то ће бити само неколико дана за празник, после тога ће нестати и отићи у неки прашњави музеј. Штета!

Растајемо се од Чена уз брзи поздрав. То је добро. Већ се губимо у маси. Машемо Чену са сузама у очима. Плаче и он, али пази да се не види.

Подижем руке и машем и плачем. Не знам да ли за Ченом или за прохујалим лепим временима.

Авион узлеће. Време је лепо. Доле је огромна Кина. Њени градови и села. Њене пустиње, планине. Њен део полулопте.

Чудесни снежни врхови Хималаја. Летимо опет преко Карачија. У Карачију влажан, врео, монотон и тежак ваздух, али на сву срећу овде се задржавамо тек сат. Покоја пакистанска или индијска жена као грација из бајке промакне аеродромском чекаоницом. Не пада ми на памет да их поредим са Кинескињама. Бајка о кинеским женама је друга бајка. Друга стварност. Лепота која се другачије тражи.

Летимо ивицом Индијског океана. Смењују се обала и пустиња. Саудијска Арабија. Стујардеса каже да смо над Сиријом, која је сва брдовита и тако све до Медитерана. Онда Турска. Још не видим зелену боју. Најзад Србија. Рудела је зора, та боја као црвенило трешања Милоша Црњанског о којима сам сневао у Кини. Анели ми показа прстом доле: „Ово је твоја Југославија“. Убрзо смо стигли у Франкфурт.

Ничеван и ја питали смо Анели који нам хотел препоручује да у њему одседнемо. Она се зачуди:

„Какав хотел! Па да сам ја дошла код Вас у госте, зар бисте ви мене у хотел? За разлику од многих мојих вршњакиња, ја се нисам никад удавала јер нисам имала времена за пороцицу.“

Отишли смо код ње у просечно срећен стан. Није био луксузно опремљен, али је био пријатан, имао је неку своју

душу, уосталом као и Анели. Ујутру смо њеним фордом пошли у Тибинген, који се налази на два сата вожње од Франкфурта. Ишли смо у институт Макс-Планк. Објаснила нам је да је то институт за вирусна истраживања. Већ се најавила и у својој канцеларији нас је сачекао њен пријатељ професор Сол Шпигелман. Анели му је већ у телефонком разговору објаснила шта желимо. Он је одмах објаснио да је радио на Универзитету у Илионису и да је тамо усавршио стварање вештачког живота, али кад су његове колеге схватиле шта он ради, чиме експериментише, био је једноставно најурен. Сада покушава то исто да ради у својој земљи. Одмах нам је рекао да му је ратни злочинац Менгеле стриц и да је наследио његове белешке које нису пале у руке савезницима. Он и госпођица Анели били су колеге, хемичари. Док је он њој објашњавао ми смо само могли да слушамо иако нисмо ништа разумели. Он је у Америци успео да у лабораторији синтетише једну врсту вируса, технички названу фибета. Вирус фибета састоји се из ланца РНК (рибонуклеинске киселине) састављен од приближно три хиљаде јединица и храни се бактеријама. Направљен је вештачки вирус који је нападао бактерије на исти начин као и природни вирус. Он је почео да објашњава како користи катализатор супстанце која садржи фосфор слично живој материји, да тако ствара ланце необичне сличности протеинским који могу да поседују чак 24 аминокиселине. Они су посебно добили друге молекуле полиаделинске киселине, који под електронским микроскопом личе на издужена влакна РНК.

„Анели ми ништа од овога не разумемо!“ Биле су то Ничеванове речи.

„Укратко речено, такви природни процеси не би могли настати ни за милијарду година. Природно стварање живота постаје превазиђено. Живот се више не рађа случајно, већ при деловању сасвим одређених катализатора. Управо помо-

ћу ових катализатора професор је за неколико часова учинио оно што је природи потребно четири милиона година.“ – објасни Анели.

„Анели, молим те, појасни нам“, сада се укључи Ничеван. „Створио је вештачки живот. Или простије речено, једну вештачку ћелију провео је путем природног развоја дугог три милијарде година, који води од једноћелијских алги до Брижит Бардо или Елизабет Тејлор. То значи да може да створи вештачки живот, да створи из ДНК Лењина неколико стотина Лењина.“

„Не баш толико! Његов стриц доктор Менгеле експериментисао је на логорашима јер је хтео да од ДНК Хитлера створи на десетине Хитлера, али капитулација Немачке га је спречила. Знате како је завршио! Он може да створи из ДНК живог човека на десетине истих таквих, али из мртвих, нажалост, не може.“

Ничеван је био конкретан:

„Он може од Вили Бранта да направи на десетине Вили Бранта. Да ли је тако?“

„Да, тако је“, рече Анели „али од свог мртвог оца не може ништа да уради“.

„Штета“, рекох ја, „јер пропаде ми идеја са Лењином и Мао Це Тунгом.“

Сад нам се професор обрати:

„Ја имам мотив да се осветим Владарима из сенке који су ме најурили из Америке, где сам имао идеалне услове за рад, али ћу ја то урадити и овде, само мало спорије и теже. Знам да један мој колега то може да уради у СССР-у. Даћу мојој колегиници Анели адресу па ћу га назвати и препоручићу вас, јер он још више од мене мрзи Владаре из сенке и једва чека да им се освети. Могу само да вам кажем да је идеја одлична и ако немате ништа против, ја бих вам препоручио Фидела

Кастра. Знам шта је све пропатио, знам шта све може и знам његове способности, јер кад је могао са седамнаесторо људи да сруши Батисту и да се толико дуго одупире Американцима, мислим да би био срећан да му ја изложим вашу идеју за свргавање Владара из сенке. Њега знам лично, виђали смо се често код њега на Куби, где сам ја волео да летујем у заливу Варадеро. Још вечерас ћу га контактирати преко сигурне везе, једног анонимног руског сателита кога се још Владари из сенке нису дочепали.“

Захвалили смо се професору, срећни што наша идеја може да се оствари и одлазимо код Анели у стан. После скуваног чаја, Анели је била толико нестрпљива да је одмах узела телефон и звала неког и дуго причала. Кад је спустила слушалицу, сипала нам је свима чај. Ми, нестрпљиви, једва смо дочекали да нам каже да ли је разговор био у вези са нашим пројектом, па сам је зато директно и питао. Само нам је кратко рекла да је звала свог старог пријатеља Џоа Блумрика, бившег руководиоца Одељења за конструкцију пројеката при НАСА у Хантевилу. Он такође мисли да је наша идеја добра, али да се то не може реализовати у Америци, јер све лабораторије где се то може урадити држе под контролом Владари из сенке. То се једино још може урадити у Кини, Јапану или СССР-у, где немају великог утицаја.

Питао сам Анели да није можда нешто заборавила да нам каже, јер сам схватио да су дуго разговарали.

„Да, рекао ми је нешто што нема везе са нама, а то је да је учествовао пре неколико месеци на састанку Свемирског одбора Америчке академије наука који је одржан у Гри Бенк опсерваторији, где је разматрана могућност да у случају избијања атомског рата могу у 25 васионска брода сви највиши функционери Владара из сенке напустити Земљу и у васиони остати онолико дуго колико је потребно док се атомски рат не заврши.“



Ничеван ускликну:

„Браво, Анели! Па то је добра идеја да се пошаљу и да се никада више не врате из васионе!“

Одлучили смо да кренемо за СССР, и то авионом до Будимпеште, а одатле до Москве возом, јер знамо да они контролишу све аеродроме, али железничке станице не могу због огромне фреквенције путника.

## МОСКВА

Дуги сати путовања у спаваћем вагону воза који ме још једном носи на широка руска пространства. Пролазимо Подмосковљем, где нас дочекују и радосно лепршају мале брезе о којима је певао Јесењин. Подмосковље и глас спикера преко радио-апарата који је уграђен у сваки купе. Тај радио има само једну станицу – станицу купеа стујардесе воза која нам пушта само руску музику, затим мало рекламе да бисмо сазнали за колико је пребачен петогодишњи план производње, колико кокошака се гаји у Подмосковљу, колико се јаја продаје на московским пијацама дневно, и одмах се уочава да скаче стандард руског малог човека јер је појео више јаја него прошлог месеца. Наш воз се приближава лепотици Москви, граду-хероју. Одмах ми падају у очи пешачки прелазни преко прометних улица. „Желимо вам угодан боравак у нашој престоници.“

Излазимо из воза и идемо право у наш хотел „Жуков“. Хотел као хотел, просечан. Остављамо ствари, узимамо такси и правац тамо где иду сви туристи кад дођу у Москву.

А кад хоћу да још једном дозовем у сећање Москву, пред очима ми се увек појављује тај легендарни трг одакле ми се чини да све почиње. Најлепши трг на свету, то је срце Москве. Овде касно у ноћ долазе заљубљени да чују ударе великог звона и да виде војничку стражу пред Маузолејем Лењина.

Овде су Хуни и Татари придржавали своје дивље коње. Овде су цареви крунисани, али и убијани.

Овде је 1961. године на овом истом камену стајао први космички путник Јуриј Гагарин. Стајао је поносно на Маузолеју и одржао говор након повратка из васионских даљина.

„Драги моји, Москвичи“, говорио је Троцки позивајући сељаци на борбу, а одавде је и Лењин упућивао руској земљи своје пламене говоре.

Да ли је баш на овом камену стајао и Наполеон, тај велики ратни фанатик, што је са собом повео 600.000 људи на удаљеност која се могла прећи за 50 дана путовања?

Стали смо све троје за тренутак на Красној Плошћади. Са леве стране допире жагор највећег робног магацина, а десно црвене зидине Кремља. Гледао сам као опчињен у те зидине; одувек сам волео црвену боју. Анели је имала другачији укус и њен поглед је био уперен у нешто као из бајке, што она прокоментариса:

„Кад будем имала времена, ја ћу ово нацртати.“

Пред нама се диже у небо као из бајке црква Василија Блаженог. Мало су два ока да сагледају лепоту те цркве.

„Овако нешто још нисам видео нигде лутајући светом!“, рече Ничеван.

Да ли је то источњачка фантастика, последњи крик архитектонске лудости или чудна мешавина људске фантазије? Ту на самом тргу прилазе нам два средовечна мушкарца, видим да су ми позната обојица. Ничеван се пријатно изненадио и скоро им је потрчао у сусрет. Анели ме само упита:

„Да ли ти познајеш ове људе?“

„Да“, одговорих „они су предавачи. Један је био предавач у Мароку и зове се Григорије, а другог сам упознао у Сингапуру и мислим да му је име Валерије.“

Загрлили смо се као добри пријатељи. Представио сам Анели, јер није имало смисла да их заварам, јер су свакако

знали све о њој. Овај сусрет свакако није случајан. Знали смо да се од КГБ-а не може ништа сакрити. Гриша нам је испричао једну легенду која каже да је Иван Грозни наредио да се градитељу као признање за његово велико дело ископају очи да више никада тако нешто не направи. Каква страхота награде за људско умеће!

Зар има лепшег призора него што је овај виђен у топлој московској ноћи када град доживљава своје велике празнике! Стотине девојака и младића на самом тргу плешу у ритму твиста под отвореним небом испод чаробних купола. Хотел су нам резервисали у самом центру. После вечере сели смо у удобне фотеље у једном мало скровитом кутку хотела поред отвореног базена и вештачког травњака. Ничеван се обрати Григорију:

„Гриша, свакако знаш да идемо у научни град Семипалатинск, који се налази испод земље и кога нема на карти. Претпостављамо да га нема ни на једној војној карти.“

„А како сте онда, Ничеване, планирали да га нађете?“

На то Ничеван одговори:

„Нисмо ни планирали да тражимо помоћ јер смо се уздали у КГБ. Знали смо да ће нас неко наћи и, као што видим, ви сте нас већ нашли.“

Док смо тако ћаскали пришла су нам два старија отмена господина за које се видело да не спадају овде. Гриша устаје, прилази им и позива их да нам се придруже. Кад су сели са нама, Валерије нам их је укратко представио.

„Овај мањи са малом седом брадицом је научник Александар Казнецев, а други крупнији са разбарушеном косом и наочарима са великом диоптријом, то вам је научник Школовски.“

Одмах смо знали где раде и да никада нећемо видети тај скривени научни град.

У хол улазе још два средовечна човека, али они одудару ју својом гардеробом и види се да су Европљани. Гриша је само рекао да су то научници који су до скоро радили у САД (Стенфордски институт), али да су пребегли. Један је доктор Карл Саган, а други је Француз Рене-Ало. Гриша је био домаћин, нека спона између нас и њих. Хтели су да знају колико би клонираних Лењина било довољно, да ли да их ураде све одједном па да у исто време почну сви да делују у оним годинама када је Лењин почео да се бави политиком или да почне сваке године по једна група. То смо се већ били договорили: најбоље је да се активирају сви одједном. Имали смо предлог да се избегне стварање идентичких клонова да не личе баш сви на право Лењина, јер би онда Владари из сенке брзо укапирани да су клонирани па би их ловили, а то не би био тежак посао за ЦИА и ФБИ-ај. Доктор Саган само кратко рече:

„Да, могуће је и то се подразумева. Могуће су корекције материје, али код душе, ума, свести и подсвести нема корекције. Сви ће исто мислити и сви ће се исто понашати, то бисте свакако желели. Када је у питању број, гледаћемо да их буде што више, али то зависи од стања ДНК-а друга Лењина, колико је очуван. Надамо се да ће све бити у реду јер је њега балсамовао чувени стручњак Клаус Шумахер.“

Ничеван је остао још мало са њима док смо се Анели и ја припремали да се мало окупамо. Базен је био потпуно празан: били смо ту нас двоје и два младића са корпама за чишћење базена. Било је мало чудно да чисте лишће кад се базен налази у склопу комплекса хотела и нема ниједно дрво у близини. Један је у руци држао неку затворену велику пластичну кутију. Кад сам пришао степеницама да се спустим у воду, приметио сам да ми се младићи што држе кутију брзо приближава. Анели ми у том трену рече:

„Дођи да ми наместиш ову наслоњачу!“

Ја сам одмах изашао напоље, а младић је стао у место као укопан. Док сам јој намештао умотане каишеве, крајичком ока сам приметио да се она два младића нешто договарају. Већ ми је то постало сумњиво. Поново сам пошао степеницама и приметио сам да је младић са пластичном кантом јако убрзао, само што није потрчао према мени. Хитро сам искочио из базена на степенице. Он је прошао поред мене. Пришао сам Анели и само јој рекао да отвори четворо очи, а она ми је рекла:

„Хајде да се вратимо унутра ако ти је нешто сумњиво!“

„Не!“ Одговорио сам. „Хоћу то да рашчистим на свој начин!“

Намерно сам отишао до другог краја базена као да хоћу да скочим у воду. Онај исти младић са кантом почео је да трчи према мени, као да се разгибава. Уместо да скочим у базен, пошао сам према њему. Кад смо се срели, ја сам га пропустио тако да је он био сада између мене и базена. Истог тренутка сам га снажно гурнуо у воду. Он је знао да плива, али није имао када да употреби ту вештину јер се кутија отворила, а из ње је излетело много малих рибица. Он је почео да вришти а онај његов друг је брзо побегао у хотел. Анели је такође побегла у хотел. Стајао сам поред базена и посматрао како се крвава мрља шири, а он нестаје. Пиране су добро одрадиле свој посао, јер уместо да им Анели и ја будемо вечера, овај јадни баћушка нас је заменио за њиховом трпезом. Ја сам се nonchalantly ушетао у хотел, узео за руку Анели, која ме је чекала испред лифта, и отишли смо у своју собу. Ничеван нас је сасекао са питањем где смо били до сада. Нисмо хтели да му кажемо ништа, већ само да смо шетали мало поред хотела.

Ујутру се враћамо поново међу кремаљске зидине, где проналазимо Гришу и Валерија како чекају у реду, а ред је дугачак сигурно преко стотину метара. Сви чекају да уђу у

мазуолеј Лењина и да се још једном поклоне великом вођи. Ови редови су саставни део трга, његов нераздвојни декор. Морнари, војници, сељаци, студенти, радници, а сада и ми. Најзад смо дошли на ред и ми. Силазим најзад у поворци низ степенице мазуолеја на коме је исписано – „Лењин“. Гледам у балсамовано тело. Лице укочено као маска, скрштене руке. У немој тишини дефилију људи поред бочне страже војника. Пред нама почива Лењин као уснула велика легенда. Мале, ватрене очи затвориле су се у једном тужном дану, али као да су још живе. Ова убитачна тишина још више делује на малом простору оивиченим мермером. То је величанствена парада ћутања. То су плашљиви погледи и пуни поштовања. Кад смо изашли, Гриша се понудио да нам данас буде водич да обиђемо још нешто по његовом избору.

„Оружану“ палату у Кремљу вредно је посетити. Видели смо престоле и круне руских царева, њихову одећу, као и одећу њихових жена. Петар велики свуда доминира, ципеле су му биле величине 48, а поред Петрове одеће, одећа његовог сина Алексеја изгледа јадна и тескобна. Ритерски оклопи тада су били у моди, па је већ мали руски дечко учио да носи овакав оклоп. Спремао се од малена на ратове и убијања.

Некако нам је било успут, па смо свратили и посетили „бородинску панораму“. Оставља снажан утисак, јер је битка тако верно дочарана, да се виде згаришта са којих се диже дим, чак се и осећа дим у ноздрвама. После петнаест сати битке (за нас је била скраћена верзија од једног сата), Французи су напредовали само триста метара. За то време руска пешадија није се померила са места и при том је изгубила преко половине људства. Укупан број погинулих Руса био је преко 40.000 а Француза преко 60.000 људи. Практично, у овој бици нико није победио. Руси су се повукли и сами запалили Москву.

Ничеван је упитао Валерија, који се некако држао по страни:

„Шта каже обичан мали човек, човек са села о Лењину?“

„Сви мисле исто, а само понеко каже: 'Кад је умро Лењин, умрла је и правда.'“

У свакој сеоској кући Лењинова слика. Некако ми је на слици смешно пркосан, истурених груди и браде, сав од воље и челика. Насупрот Достојевском: „Смири се, горди човече“, на Лењиновом лицу стоји написано: „Човек, то звучи гордо“.

„Да ли је требало да у Русију продре болшевизам да би руски човек постао самосвестан? Да ли је то неизбежан процес у сазревању једног народа?“, упита Анели Гришу.

Гриша поче да објашњава:

„Руски народ је млад народ. И градови су млади. Кијев и Новгород као најстарији градови Русије, више су од хиљаду година млађи од Београда и низа других европских градова. Израз лица људи по улицама одаје младост. Али има и патње на тим лицима. Стара је то вековна руска патња. Она се нарочито добро види на лицима старијег света.“

„А зашто та патња кроз историју није учинила онда народ старијим? Или је та патња Русима природна ствар?“, постави Анели ново питање.

Руска деца су права деца! Љубавни парови, иако ретки, на понеком мосту или на клупи у парку, чедно се држе за руке, приљубивши главе једно уз друго као на романтичним разгледницама из прошлог века.

Шетамо тако полако, ногу пред ногу и излазимо на широке московске булеваре, а пред нама је модеран милионски град. Са великих здања не допиру оне светлости једног Бродвеја или Пикадилија. Све је некако сиво, тужно и само понека реклама говори да је најбрже путовати авионима, али то сам знао и без рекламе. Али тој широкој улици Максима Горког,

том московском Бродвеју као да рекламе нису ни потребне. Са првим сумраком ова улица добија неку чудну боју. Она је још лепша јер ту је и бронзана фигура Јурија Долгоруког који показује руком где треба подићи Москву. Сликам се са Анели и Ничеваном.

Преко пута је велика зграда биоскопа чије рекламе позивају на састанак са Софијом Лорен. „Не, хвала, Софија, немам времена за тебе, добра ми је и Анели!“, помислих. Управо улазимо у парк где достојанствено стоји Александар Сергејевич Пушкин. Остављамо Пушкина са шеширом у руци и слушах Гришу како рецитије гласно да бисмо га добро чули:

„Неподмитљив глас мој  
Био је одјек руског народа.“

Сетих се у том трену да су последње Пушкинове речи биле: „Живот је свршен. Тешко је дисати, гушим се!“

Ја бих само данас додао да ће свако руско и српско срце бити растргано. Пушкин је био далековид и јасно је предвидео шта ће се десити са Русијом, а ја бих само додао – и са Југославијом у тренутку транзиције.

Тек што смо се растали са Пушкином, срећемо Максима Горког, односно његов споменик. Поред себе чух само како Гриша, љубитељ Максима Горког, чије је све књиге прочитао по неколико пута, само рече: „Бура, сад ће грунути бура... Буро, удри што јаче!“ И он је био далековид, предвидео је пад Берлинског зида, а нестао је у једној бури и СССР. Ја бих додао, распала се и СФРЈ. Анели се мало ознојила и само стаде да марамицом обрише лице, па ме је замолила да јој својом марамицом обришем леђа. Подигла је своју кратку мајицу и док сам јој брисао пегава леђа, нехотице сам приметил да је лепша са мајицом. Предложила је да се вратимо метроом. Идеја није била лоша, јер смо се били уморили.

Има нешто што збуњује у том чудесном московском свету обележеном на свим већим булеварима само једним словом – М.

Тај метро што сваког дана превезе четири милиона људи свакако је најлепши метро на свету. На свакој станици другачији раскошни лустери. Убацивши по пет копејки у аутомат посматрао сам те смирене људе који држе у руци књигу. Мислим да се у Москви чита највише књига у свету. Руси читају свуда: у парку, седећи, стојећи, па чак и ходајући. Чак и у метроу или на хладним мермерним клупама где се седи највише два до три минута, док се чека следећи воз. За пет копејки овде можете дочекати вечност, обилазећи све далеке московске правце и у тим лутањима гледати људе како негде журе, одлазе и враћају се. Метро је невероватно чист. Сатима можете тражити овде неки одбачени папирић, али тешко да ћете га наћи. Возили смо се тако без циља, ја посматрајући људе, а Анели се одушевљавала гледајући шарене кристалне лустере покушавајући да нађе неки сличан на следећој станици. Није нашла ниједан сличан и тако уморна наслонила је главу на моје раме и то је био знак да је наша вожња завршена. Изашли смо на првој следећој станици. Узели смо такси до хотела који је био близу, а да то нисмо ни знали.

За сутра је планирано да одемо до Лењинграда, а већ на аеродрому ћемо добити ново друштво.

## ЛЕЊИНГРАД

За који тренутак огромни ТУ-104 (Тупољов) однеће нас из Москве за Лењинград. Остаће иза нас Краснаја Плошћад са храмом Василија Блаженога, што стоји поносно са својим куполама и фантастичном комбинацијом различитих стилова.

Полећемо са аеродрома Шереметјево и заузимамо места у утроби те огромне летеће птице. Заузимамо по обичају место до прозора али овај пут бадава. Време је тмурно и изузев облака не види се ништа. Авион је тежак и огроман тако да уопште немамо утисак да лети; као да смо у некој чекаоници где сви читају новине. До мене седи наш нови пријатељ, који нам се придружио на аеродрому, а то је доктор Шервуд Чанк, научник који ради у истраживачком центру Ејмс у Калифорнији. После краћег упознавања хтео сам да искористим прилику што је до мене сео чувени истраживач друштвених промена у савременој политичкој науци.

„Докторе, у каквом ће односу по вашем мишљењу бити исусовци према пролетерима или боље речено према широким масама? Да ли ће они бити само теоретичари и идеолози или праве вође?“

„Исусовци нису нека посебна партија према осталим постојећим партијама. Они немају никакве интересе одвојене од интереса широких народних маса.“

„А да ли они постављају неке посебне принципе где желе да уклопе тај народни покрет?“ , упитах ја.

„Не, они се само разликују по томе што од осталих спровode независне интересе целокупног народа, током борбе

која ће се водити и стално ће заступати интересе целокупног покрета.“

„Исусовци су, дакле, у пракси онај део свих радничких партија свих земаља који стално гурају напред. Које је њихово преимућство у односу на цео покрет и шта је то што их издваја?“ , гласило је моје ново питање.

„Они у теоретском погледу имају преимућство над осталом масом радника, грађана, народа што разумеју услове, ток и опште резултате тог покрета. Једино они знају прави циљ, једино они знају средства како доћи до тог циља.“

Најближи циљ Исусоваца јесте исти као и свих партија које се боре против Владара из сенке, односно крупног капитала: формирање свих тих разбијених и појединачних националних покрета у класу исусоваца, за рушење Владара из сенке, и освајање не само економске већ и политичке власти.

Теоријске поставке исусоваца нипошто не почивају на идејама, на начелима које је измислио или открио овај или онај поправљач света. Оне су само општи израз стварних односа постојеће класне борбе, историјског кретања које ће почети да се врши пред нашим очима. Сви односи својине били су подложни стално историјским мењањима. Ово што карактерише исусовце није укидање својине, већ само укидање својине крупне буржоазије, на чијем челу стоје Владари из сенке.“

Стујардеса нам је донела доручак и то је мог саговорника скренуло са мојих питања.

Доктор Шервуд ми рече:

„Добро је што хоћете да видите Лењинград. Да сте то пропустили, не бисте видели праву Русију. То је град музеј. Он је ’красивиј град’.“

Хтео је да ми покаже да зна добро и руски. То сам и ја разумео.

Ја сам се укључио у његову дискусију шалом да сам пошао да видим мутну и немирну Неву, која је не тако давно носила надуту тело Распућина. Такође сам хтео да избројим њених четири стотине мостова. Рекли су ми у Москви да тај град више личи на Запад, да су људи другачији и да не изгледа као да сви некуда журе, као у Москви.

На аеродрому нас је дочекала цела делегација. Полако су нам прилазили. Одмах сам препознао Силвестера Њежника, кога сам упознао у Војној академији као стручњака који је провео мало времена код нас обучавајући наше старешине. Он је био пуковник у Совјетској армији и радио је за НКВД. По широком осмеху схватио сам да је и он мене познао. Поздравио сам се са њим и упознао га са свима. Предложио ми је да пођем са њим, а касније ће ме одвести у хотел где су ови остали одсели. Ја сам му објаснио да не могу да се одвајам од Анели јер ме њен муж задужио да пазим на њу. Схватио је и намигнуо ми је да Анели не примети:

„Па ја сам и мислио на обоје, а не само на тебе.“

Пошли смо све троје црном волгом са затамљеним ста- клима до његовог стана. Нисмо се возили дуго јер је он ста- новао на Невском проспекту. Ушли смо у Невски проспект, улицу којом је некада хитао на посао трагични Гогољев јунак Акакије Акијевич. Размишљам о граду којим пролазимо, о граду у коме је Пушкин стварао свога Евгенија Оњегина, а Чајковски Лабудово језеро.

Некако сам се осећао као да сам у музеју, желео бих да видим све, а времена је тако мало. Пуковник Силвестер показује нам кроз прозор Неву, Трг декабриста и одводи нас до чувене Ауроре, са које је испаљен хитац из топа на Зимски дворца и означио почетак Октобарске револуције. Сли-

кали смо се поред брода и настављамо обилазак града све до Петровог споменика. Сликамо се поред храброг Петра у бронзи који се на свом коњу уздржава над провалијом. Змија се савила око коњског репа, а Анели бежи и неће да се слика са нама јер се боји змије, па макар она била и од бронзе. Петар је упро поглед ка Неви и показује руком на Неву. Стали смо, изашли из кола и сели на прву слободну клупу у парку поред саме реке Неве.

Силвестер седи замишљено и изненада рече:

„Овде нам је суђено да пробијемо врата Европе, запамтите то!“

Запамтио сам и ево после толико година и записао. Био је у праву јер је Европа стигла у СССР преко Лењиграда.

Лењиград је млад град, стар тек неких триста година, и мост преко кога управо пролазимо је нов, а испод нас је Нева, немирна и мутна. У њеној близини су бели мермерни зидови Ермитажа, па Кировљев мост: Поморска академија. Сваки кутак подсећа на неки догађај из историје и литературе.

Нева је широка река! На њеној обали, с једне стране је Зимски дворца, а са друге Петро-павловска тврђава. Широки и поплочани сквер испред дворца са спомеником цару Александру I је у виду анђела. Ту је Трг декабриста са спомеником Петру Великом, чији је коњ заиста диван. Исакијевски сабор, после цркве светог Петра у Риму и светог Павла у Лондону, на коју јако налик, трећа је највећа црква у свету. Обишли смо и Пискаровско гробље са близу пола милиона сахрањених Лењинграђана, умрлих од глади и погинулих за време трогодишње опсаде у Другом светском рату, са спомеником мајци Русији и вечитом ватром, што делује збиља потресно. За разгледање Лењинграда имали смо право водича. Кад је приметио да смо се уморили од силних утисака, схватио је да је за данас доста. Опет смо се нашли на Невском проспекту

испред једне мале зграде израђене од црвених цигала. Ту је паркирао кола поред једне огромне дугачке табле на којој су биле слике са именима свих знаменитих људи Лењинграда. Лењина није било, али нисам то коментарисао; правио сам се да не примећујем.

Он је схватио и само је кратко рекао:

„То су званични функционери који воде Лењинград, а прави људи који вуку konce, координирају функционисање града, њихове слике се не виде нигде, делују као Владари из сенке. Они су невидљиви, а свуда их осећате.“

У скромном стану затекли смо једног старијег озбиљног човека испред кога је стајала флаша са вотком и четири чаше. Није пио, видело се да је чекао нас. Силвестер га је представио. Пред нама је стајао чувени научник ГенADIЈ Шипов, директор Московског научног центра физичког вакуума који делује у оквиру Међународног института за теоријску и примењену физику.

Анели упита:

„Да ли је то стварно онај научник што је изнео тврдњу да бог постоји и што је као вест обишло земљину куглу?“

„Надам се да јесте“, одговорих ја док су њих двојица причала нешто на руском и куцнули се чашама. Анели и ја одбили смо понуђено пиће јер не пијемо вотку.

Шипов ми се примакао сасвим близу, гледајући ме право у очи и почео на лошем енглеском да ми објашњава.

„Свакако верујете у бога и свакако знате да бог постоји, али не знате да се богу много допало како сте зауставили Антихриста. И он је то могао да уради, али није хтео јер је хтео да у људима сазри свест о томе и да се сами ослободе Антихриста. Кад сте успели, он сада хоће да нам помогне да се ослободимо Владара из сенке, јер су они без Антихриста немоћни. За остварење своје намере, а то је уништавање Вла-

дара из сенке, он ће се опет послужити вама, јер ии имате добре идеје. Будите опрезни јер су они још увек јаки и зато смо се и састали овде, а не у некој сали где нас они очекују.“

Силвестер је упитао Шипова:

„Да ли си разговарао са Холанђанима?“

„Јесам, како да не, Бернад Хевалмансом и Иван Сандерски су управо у авиону на путу за Москву. Такође имам добре вести: за неки дан њима ће се придружити и доктор Волфрам Тиман са универзитета у Бремену.“

„А зашто касни?“, упита га Силвестер.

„Не касни, него данас одлази за Енглеску на Тевисток клинику при универзитету у Сасексу да позајми оно чега немају довољно у лабораторији. Они вероватно не знају за ту идеју, која је додуше и потекла од њих, јер је то пробао на истој клиници после рата да уради и Черчил и, као што знамо, није успео.“

„Како то да пре нису успели ни Немци, ни Британци, а сада сте сигурни да ћете ви успети?“

То је било моје питање, а Шипов одговори:

„Врло просто. Само ако верујете у бога, схватићете. Пре то бог није дозвољавао, јер су људи ишли пречицом, а тек сада кад су се људи одлучили да зауставе стварање Антихриста, Бог је одлучио да им помогне. Зато сам сигуран да ћемо успети јер бог нам сад то дозвољава.“

Али неки од нас то не схватају па опет покушавају пречицом. Ја знам да сте ви видели не само симболични гроб Исуса Христа, него и праву породичну гробницу Исуса Христа, његове жене Магдалене и сина Јуде. До ње вас је одвела наша Гогана, она лепа и млада Палестинка, а њен је задатак заправо био да се сретнете са нашим научником Григоријем, професором Цигелом и професорком Мери са Флориде, да их видите али и да их упозорите да је то што покушавају да



ураде грешка. Њихов човек, иначе старији брат наше Гогане, Абу Муса је то спречио, па сте се сакрили на оној ливади да вас не виде. Абу Муса је то морао да плати својом главом јер је знао оно што није смео да зна. Ви сте остали дужни нашој Гогани нешто. Сетите се шта је то и испуните обећање, а ја ћу се побринути да то стигне до ње, јер ја знам где се она налази.“

Збунила ме изјава Шипова и рекао сам да ћу првом приликом испунити дато обећање.

„Они хоће у Филаделфији,односно Орланду, да у лабораторији створе од ДНК Исуса Христа новог Исуса Христа. Они не схватају да, и ако би успели да направе материјалног Исуса Христа, то не би значило апсолутно ништа. Па то смо већ видели пре 2.000 година! Да у материјално тело Исуса, на реци Јордан, није ушао Свети дух, Исус би био као и сви остали обични људи обичан смртник. Исус је постао Бог тек са уласком Светог духа у њега. Они не схватају да никада у њега неће ући Свети дух. Чак према неким мојим сазнањима, Берта је заменила кости пре него што су они узели ДНК, тако да су кости Исуса и целокупне његове породице сахрањене на неком необележеном месту. Тамо је био и оригинални натпис на армејском језику што Вам је Гогана и показала, да је то породична гробница Исуса Христа, али је Берта ту гробницу уништила јер је цело брдо сравнила са земљом уз помоћ војске Израела.

Исус Христ као прави бог ући ће у срца свих људи који верују у њега и ти људи ће се придружити исусовцима, односно клонираним вођама и сами ће најурити Владаре из сенке, наравно уз обилату помоћ Исуса Христа, јер је бог тек сада то одобрио. Док су људи ленствовали и чекали неку вишу силу са небеса да уради оно што су сами морали да ураде, бог се није мешао и зато су Владари из сенке толико дуго опстајали. Кад су људи најзад решили да узму судбину

у своје руке, онда им бог помаже директно преко Исуса Христа, јер као што знам Бог се одувек налази у нама, само ми нисмо свесни тога; неко жели да га прихвати, неко не. Кад једна огромна већина прихвати бога у себи, тек ће се онда моћи извести светска револуција која ће свргнути Владаре из сенке, човек ће преузети судбину у своје руке и направити Рај на Земљи. Свака ће нација направити за себе државу благостања и друштво обиља.“

Мислим да је Шипов у праву и ту се слажем са њим.

Уместо у хотел, Анели и ја смо одлучили да преспавамо код Силвестера, јер смо добили упозорење од Шипова да се пазимо јер још ништа није готово. Један од руководиоца НКВД, војне обавештајне службе, сигурно је знао како да нас сачува, мада смо обоје схватили да им више нисмо потребни. То је сада једна светска машинерија која се захуктава и којој ништа више не може да стане на пут. Ујутру, уместо да идемо у хотел на доручак, Силвестер је послао свој ауто по Ничевана. Тај потез је образложио тиме да је боље да буде са нама јер и онако тамо нема шта да чује.

Кад се телефоном возач јавио да је стигао испред зграде, нас троје смо сишли доле. Силазећи низ степенице, Анели упита Силвестера:

„Где вам је супруга пошто је нисмо видели?“

Он некако тужно погледа Анели и само рече:

„Немам више моју Ању, моју Анелизу, како јој је било право име. Прошле године покушали су антетат на мене кад смо шетали парком поред Неве, а снајпериста је погрешно и уместо мене убио њу.“

Анели се покајала што је то уопште и питала. У колима је већ био Ничеван, а кад смо ушли он само рече:

„Срећа што имам навику да ујутру рано доручкујем, иначе бих остао без оног дивног кавијара. Не верујем да ћу

још који пут доћи у СССР и ово ће ми бити свакако задњи кавијар у животу.“

Стигли смо брзо до једног великог паркинга и на брзину обишли Петро-павловску тврђаву у којој су затварани политички кривци, мучени, убијани или послати у Сибир. Хитлер никада није хтео да станује близу неког затвора или логора, а руском цару то није сметало. У тврђави је био затворен Максим Горки, затим Лењинов брат који је покушао атентат на цара, а припадао је групи народњака, терориста. Каква је то породица морала бити кад је дала два окрутна револуционара? Одатле смо пошли пешице док нас је полако пратио његов возач колима на пристојном растојању; као да нам је чувао леђа. Дошли смо до Саборне цркве.

Саборна црква је у тврђави, а у њој су сахрањивани руски цареви од Петра Великог до Александра II. Овај цар је 1860. године ослободио Русију кметства. Док смо шетали црквом нисмо ни приметили да се померио поклопац на једном саркофагу. Некако баш на средини цркве приђоше нам четири младића у цивилу са дугачким кожним капутима и један официр у униформи. Изгледали су злокобно, некако мрачно. Силвестеру приђе овај униформисани и представи се. Мајор Крастокурчевски показа легитимацију и рече исувише гласно и јасно „КГБ“. Видели смо да Силвестер са њима нешто жучно расправља и приђе нам и само рече:

„Сачекајте ме овде, морам да идем до стана да се идентификујем јер сам заборавио документа.“

Ово је свакако неки неспоразум, не може КГБ да узнемирава припаднике војске, и то још НКВД. Анели и ја смо изашли са једним младићем који нам је објашњавао да треба обавезно да идемо и да видимо славни музеј Ермитаж, који је близу, преко пута Неве. За то време је Ничеван остао унутра са она три младића; нешто су ћаскали, смејали се и полако

нестајали из нашег видокруга. За то време се поклопац на саркофагу сасвим подигао и из њега је искочила једна жена у болничкој униформи са спремљеним шприцом у руци. Она се тихо приближавала Ничевану и на њен миг, један од оне тројице ставио му је газу преко уста док су му она два друга набилдована младића савила десну руку позади. Девојка је пришла Ничевану и убризгала му садржај из шприца у руку. Поклопац са саркофагом поново се затворио, Ничеван је стварно био у праву када је тврдио да више никада неће јести кавијар. У саркофагу тога нема. У исто време појављује се Силвестер са оним мајором и они његови момци излазе напоље са њим, док девојка у белом излази на друга врата цркве, где је био паркиран санитар. Док нам је Силвестер прилазио, огласила се заглашујућа сирена санитарског возила које је уз шкрипу гума одјурило у непознатом правцу. Силвестер ме је само упитао:

„Шта се то десило Ничевану кад се онесвестио па су морали да га одведу у болницу?“

Анели одговори Силвестеру:

„Ми Ничевана нисмо ни видели од како сте ви отишли, јер је он отишао у унутрашњост цркве са оним младићима. Нисмо ни знали да црква има и други помоћни излаз, нити да се он онесвестио.“

Мени је интуиција прорадила и схватио сам да нешто није у реду. Ако је Ничеван киднапован, онда је то урадила КГБ грубо или НКВД перфидно и то врло лукаво. Силвестер је телефоном некога звао док смо се пешице приближавали музеју.

Славни Ермитаж. Пролетели смо за три сата кроз највећи музеј света, саграђен у XVIII веку, а треба неколико недеља да би се он упознао. Није се имало више времена за обилазак, а време је највећи непријатељ свих музеја.

Кад смо били при крају обиласка музеја, дошли смо до дворане са оклопима. Било је разних оклопа, свих величина. Неке фигуре су имале штитове, други сабље, а већина је имала исукане мачеве, као да су спремне за неку борбу. Имао сам утисак као да су прави војници и да држе праве мачеве и чекају знак да јурну у борбу. Силвестер нас је довео до једног, ако не највећег, онда сигурно најлепшег оклопа, а оклопни коњаник је држао исукан мач који се пресијавао под јаком светлошћу. Анели му је пришла сасвим близу, и кад је хтела да извади апарат за сликање, само се зачуо врисак жена и трчање холлом. Силвестер и ја били смо окренути леђима и нисмо видели како је Анели пала на мермерни под прободена мачем у леђа. Док сам ја притрчао и наднео се над њу, оклоп се отворио и неки човек почео да трчи. Видео сам само крајичком ока Силвестера како је клекнуо на једно колено и разлегао се пуцањ. Оставио сам Анели јер сам схватио да њој нема помоћи и потрчао сам за Силвестером. Он је већ био изнад тела онога ко је убио Анели, а кога је упуцао. Препознао сам једног од младића из цркве који су се представили као КГБ у младићу који је беживотно лежао.

Полиција је затворила музеј, а Силвестер је дао своја документа. Извео ме је из музеја, а ја сам га питао шта ће бити са Анели.

„Њено тело ће после обдукције послати њеној фамилији у градићу Фишбах, а то је поред Франкфурта, одакле је она родом.“

Приметио сам да су одлично информисани, јер мени, који сам дуго познавао Анели, никада није рекла одакле је и где јој живи фамилија.

Силвестер ме је отпратио до аеродрома. Приметио сам да је имао пратњу од неколико аутомобила са замраченим стаклима. Изнад пута је сво време био један сивомаслинасти хеликоптер са ознакама СССР. Имали смо времена до поле-

тања мог авиона за Кијев јер сам хтео да видим Кијев чисто туристички кад, сам већ овде. Преко пута нас у издвојеном одељењу које је служило, само за туристе на кожним дебелим фотељама седела су три господина. Сва тројица су били у годинама и сви су имали браде. Погледавши их Силвестер рече:

„Овај са дугачком седом косом је доктор Ралф Блум. Он је добитник награде Америчке научне фондације и долази из Вашингтона. Овај до њега са кукастим носом, што има наочари, то је предавач на њујоршком Хејден планетаријуму, доктор Кенет Хјуер. Овај најмлађи је доктор Елијаху Рипс, који је можда и најинтересантнији.“

„Силвестере, шта ће они овде? Да ли су и они појачање за клонирање десетина Лењина?“

„Не, то је такозвана америчка екипа. Они иду преко Лењинграда за Пекинг.“

„Шта ће радити тамо кад нису присуствовали оним предавањима?“

„Знам да не знаш јер је то најстрожа тајна, али су Кинези пристали да учествују у овом пројекту. Они су се обавезали да ће направити десетак Мао Це Тунга.“

„Знамо да је Фидел Кастро пристао да да свој ДНК за прављење његових копија које ће се радити у Немачкој у лабораторији Макс-Планка. Али како ћете обезбедити ДНК од Лењина, кад је добро чуван?“

„То је већ сређено. Узорци су већ узети и већ је почето клонирање јер прави балсамовани Лењин је запечаћен у нашој ризници, а ово што је изложено на Црвеном тргу и коме се људи даноноћно клањају, то је копија, вешто направљена од воска.“

„Ништа“, рекох ја. „Постани генерал и поживи дуго да видиш остварење овог пројекта, када Лењин, Мао Це Тунг и

Фидел Кастро почну да делују, за двадесетак до тридесетак година. Али пошто имамо још мало времена, знам да ће те интересовати како ће завршити Владари из сенке.“

„Волео бих да обоје то дочекамо, а ако не дочекамо, онда ће нашу мисију наставити неко други. Они су у Кејп Кенедију направили 25 васионских бродова да у случају атомског рата могу да напусте земљу и да у космосу сачекају да се рат заврши, па да се онда врате. Они су нам дали идеју шта да радимо са њима. Ми смо их све регистровали, за сада их има 300, највише је Американаца, док је осталих тридесетак разних нација. Кад исусовци заврше револуцију, кад покрену широке масе на Земљи, онда ћемо их лако све похватати, ставити у те њихове васионске бродове и испунити им жељу да одпутују у космос, само што ће координате бити исправљене па неће моћи да се врате у орбиту него ће отићи праволинијски у космос. Пошто су овде хтели да изигравају бога, и није лоша идеја да их лансирамо, па нека се сретну са богом и нека му објасне шта су све радили са његовим народом.“

„Ко је Елијаху Рипс, за кога си рекао да је много интересантан за нас?“

„То је Јеврејин из Јерусалима, један од највећих стручњака математике, која лежи у основи квантне физике. Он је открио библијски код у оригиналној хебрејској верзији Старог завета. Тако је написана прва Библија. То је оригинални језик Библије. Први је Исак Њутн сматрао да се у Библији налази скривено пророчанство о људској историји. Скривени текст Библије кодиран је једном врстом временске браве. Она се није могла отворити све док није пронађен компјутер. Библија је конструисана као циновска укрштеница, кодирана је од почетка до краја речима које се повезују дајући једну скривену причу, праву оригиналну Библију.“

Ја приметих: „Па то је Библија испод Библије.“

„Да, баш тако! Библија није књига, она је компјутерски програм. Она је прво уклесана у камен и руком записана на свитку пергаментa, најзад штампана као књига, чекајући нас да је откријемо проналаском компјутера. Запањујућа је чињеница да је Библија кодирана да открива догађаје који ће се тек десити.“

„Зашто се Елијаху Рипс прикључио нашем програму?“

„Зато што је нам је објаснио шта ће се све десити, што је потврдио наш пројекат. Предвидео је појаву многих вођа који ће себе називати исусовцима, који ће ујединити све народе света тако што ће Исус Христ као бог ући у срца свих људи који верују у њега. Да ће исусовци на челу народних маса скинути са власти Владаре из сенке и ослободити сурове експлоатације све људе на земљиној кугли. Предвидео је да ће исусовци васионским бродовима послати целокупно руководство Владара из сенке у Космос у сусрет Богу, да објасне Богу шта су све радили због својих личних интереса.“

„Интересантно“, закључих ја, „али је штета што нећу поживети тако дуго да то видим.“

Ушао сам у авион и видео га како ми дуго маше, као да је знао да се више нећемо видети.

Из Лењинграда путујем авионом до Кијева. Посматрам одозго Карпате; пријатан сусрет из авиона са словенском прапостојбином. Блага брда, шуме и река Уш. Села са црквицама као из бајке, а време је сунчано и дан ведар.

СТИЖЕМ у стари град Кијев. Изванредно чист ваздух, за разлику од европског. Имао сам резервисану собу у хотелу „Украјина“ и пут од аеродрома водио ме је право кроз један предиван парк који је близу хотела. Успут сам прошао поред споменика Шевченку и застао накратко. Преко пута парка је црвени кијевски Универзитет. Кад сам се лепо раскомотио и освежио од дугог пута, решио сам да одмах изблиза погле-

дам Кијев. Одлучио сам се за хотелски туристички аутобус. Ишли смо у панорамско разгледање Кијева, а први излазак из аутобуса је био ради фотографисања и обиласка парка. Тај парк се налазио на једном великом брежуљку, одакле се простирао поглед на велику реку Дњепар са својим рукавцима. У самом парку је споменик светом Владимиру, који је 998. године превео Русе у хришћанство.

Из парка се виде кубета цркве светог Андреја, а руски архитекта италијанског порекла Франческо Растрели у XVIII веку заслужан је за низ сјајних архитектонских остварења.

Времена је било мало и зато сам желео да видим прво оно што је најважније. После ручка сам посетио цркву Свете Софије из XI века. То више није црква јер је претворена у музеј. Прво ми пада у очи раскошан саркофаг Јарослава Мудрог, који је подигао цркву, и мноштво добро очуваних мозаика и фресака.

Посећујем и „дествујућу“ цркву Светог Владимира, а водич нам каже да је ово једина активна црква на милион и по кијевског становништва. Стигли смо касно за службу, а свештеник је држао проповед на украјинском језику гомили окупљених жена, глава повезаних разнобојним и јевтиним марама, док је жута боја била највише заступљена. Има врло мало млађег света и мушкараца јер су скоро сви мушкарци чланови Комунистичке партије. По зидовима цркве лоше фреске и неколико бољих слика, а међу њима нарочито „Тајна вечера“, ретко успела реалистична драма у некој оронулој просторији старог Јерусалима. Враћам се у хотел. Кад се телефоном јавио Силвестер, знао сам да нешто није у реду. Рекао ми је да се не одјављујем из хотела, нека кофер са стварима оставим у соби и да ухватим први такси, али не онај који чека испред хотела него на улици неки у покрету и правац на аеродром. Он ми је извршио резервацију лета до Будимпеште, а тамо ћу се већ снаћи. Наравно да сам га

схватио озбиљно и послушао. У 21 час имао сам резервацију за лет бр. 333 за Београд. Кад сам улазио у ЈАТ-ов авион, некако ми је лакнуло око срца. На самом улазу узео сам Политику и пре него што сам почео да читам, ја сам заспао. Док сам на аеродрому чекао да обавим све формалности око уласка у Мађарску, приметио сам да се много људи тиска око једног малог телевизора. И ја сам пришао да видим шта се дешава. Биле су то вести, а главна вест била је да је хотел „Украјина“ у Кијеву дигнут у ваздух. Претпостављало се да је то учинила нека терористичка организација из Чеченије која тражи отцепљење од Русије.

Само ме је облио хладан зној. Ипак сам имао среће или је бог решио да доживим дубоку старост и видим крајњи резултат свог деловања у последњих годину дана.

Из Будимпеште сам ујутру ухватио аутобус до Београда.

## СВИЛАЈНАЦ

### 2. август 2015. Свети Илија

Од онда је прошло доста година. Сећања су почела полако да бледе, тако да сам се једва сећао људи који су дали своје животе за општу ствар, за добробит човечанства. Недеља је, а за столом, на тераси седимо мој најбољи пријатељ Новица Лукић и ја. Новица је на зид наслонио свој штап, без кога више не може јер га је стигла реума.

Накривио је свој качкет испод кога се види густа седа коса. И ја сам одавно изгубио косу, али нисам и памћење. Памтим шта је синоћ било у дневнику па са нестрпљењем очекујемо заједно ово вече. На програму је нека емисија која ретроактивно објашњава догађаје годину уназад.

Најзад поче емисија о догађајима који су обележили ову годину, све до данашњег дана, до другог августа, односно до Светог Илије.

Речи коментатора су пратиле слике. Све је почело из Јужне Америке: појавиле су се вође народног бунта које су почеле то незадовољство широких маса да каналишу, да усмеравају, да координирају. У почетку их нико није схватио озбиљно, подсећали су на почетак Фидела Кастра. Он је имао само 17 истомишљеника, али и услове народног незадовољства па су му експлоатисане широке масе брзо прилазиле. Све се сада понављало невероватном брзином. Тај пожар се брзо прелио и на Африку. Мало касније јављају се и у Азији вође које дижу народ на устанак, организују га како је то некада радио Мао Це Тунг. Не заборавимо да је он са 26

истомишљеника преокренуо Кину од милијарду људи наглавачке. Тада је Мао Це Тунг био сам, али је убрзо успео. А сада се све креће вратоломном брзином јер се појавило на десетине вођа који су себе називали исто као у Јужној Америци и Африци: „исусовци“.

Владари из сенке са силним капиталом, науком, технологијом, финансијама, банкама, војском и полицијом покушали су да их зауставе, али безуспешно. Тек када су се појавиле још боље, још озбиљније вође у Русији, још бољи говорници који су себе називали исусовци, спојили су свој покрет са оним у Кини и преконоћ су обухватили буквално целу Азију заједно са Јапаном.

У Европи се једно извесно време нису појављивали, али се покрет преко источне Европе брзо улио и у Европу.

Владари из сенке су као задњи бастион држали Америку, али и она је ових дана поклекнула. Тако за непуних осам месеци Владари из сенке нестали су са политичке сцене. Чули су се захтеви да им се суди по кратком поступку, да се ликвидирају, а гомила је хтела да их линчује. Спикерка је најављивала после реклама директно укључивање у програм Исусовске међународне телевизије. Седео сам као укупан, кафа ми се охладила јер сам био нестрпљив да видим најновије вести које прекидају програме на свим каналима.

Одједном се на екрану појавио Кејп Кенеди. Америчка војна авијација УСАФ је довозила својим авионима Х-15 ухваћене и привремено затворене Владаре из сенке. Више нису били ни владари, нити су се крили у некој сенци. Камере су хватале њихова некада препотентна лица. Сад су били уплашени јер нису знали зашто су доведени овде пред камере целог света. Одмах се уочава низ васионских бродова који су постројени као за неку параду. Прво сам видео потомке Ротшилда како излазе погнутих глава заједно са потомцима Вајсхупа, творца илумината са својим оперативци-

ма. Њих одводе пешице и сви они улазе у летелицу „Аполо 111“.

Друга група, на челу са потомцима Рокфелера и са члановима Врховног савета, улази у летелицу „Џеними 55“.

Трећа, већа група на челу са потомцима Бил Гејтса улази у „Поларис 24“ а са њима су и неки из комитета 300.

Четврта група коју сачињавају чланови Савета за иностране послове на челу са потомцима породица Кисинџера, Клинтона, Буша, Кенедија, Д. Коригана, лорда Винстона и Р. Макнамара, улази у „Антарктик ДЦ-13“

Пету и задњу групу сачињавају чланови Трилетаралне комисије и Билдербешког клуба, и они улазе у руски васионски брод „Ваља“.

Њих тачно 300; правилно је распоређено: по 60 у једном васионском броду.

Искористили смо рекламе да скувамо кафу и да гледамо даље ексклузивне вести из Кејп Кенедија. Уместо Кејп Кенедија на екрану се појавио Хјустон, гледали смо контролоре лета за својим мониторима. Видео сам паљење ракетних мотора, затим одбројавање и свих 5 васионских бродова полетели су у исто време у космос. Из Хјустона су преносили још мало и кад су се изгубиле мале светлцаве тачке на мониторима, угасио сам телевизор и некако ми је лакнуло. Одједном су полетеле силне ракете изнад наших глава, ватромет, свира блех музика у центру вароши! Почиње народно весеље у целом свету. Почиње опште славље у свим градовима и селима широм земљине кугле. Каква случајност, на данашњи дан, на Светог Илију! Свети Илија „Громовник“ је одлетео ваздушним-челичним колима на небо. И Владари из сенке су отишли на небо челичним бродовима.

Лукић се полако диже, узме своје штапче и само са уздахом, са неком сетом рече:

„Ех, да смо ми у наше време имали васионски брод па да смо у њега ставили Милошевића и цело његово одвратно друштво, где би нам сада био крај!“

„Е, мој Лукићу, мало би био један брод. Ја бих и ове после њега што распродаше целокупну друштвену имовину којју су стварали наши очеви, а и ми богами! И њих бих ја ставио.“ Устао сам да испратим Лукића до капије. Он је отишао, а са њим и моја прошлост.

Нисам сигуран да ли сам испричао бајку сличну истини или истину која је слична бајци и која се у будућности стварно може догодити. Можда се већ и догађа, само ми нисмо тога свесни. Зар нисте приметили да из дана у дан све више људи иде у цркву? Шта вам то говори?

То значи да Исус Христ улази у срца све већег броја људи.

## САДРЖАЈ

|                            |     |
|----------------------------|-----|
| Тито је био верник! .....  | 5   |
| Индија .....               | 16  |
| Дубаи .....                | 40  |
| Јерусалим .....            | 80  |
| Ватикан .....              | 144 |
| Мароко .....               | 151 |
| Мексико .....              | 179 |
| Теотихуакан .....          | 183 |
| Сингапур .....             | 194 |
| Бангкок .....              | 204 |
| САД – Мајами .....         | 231 |
| Ки Вест .....              | 245 |
| Рођење Антихриста .....    | 249 |
| Свети грал .....           | 251 |
| Нови светски поредак ..... | 255 |
| Илуминати .....            | 259 |
| Франкфурт .....            | 275 |
| Уништење Антихриста .....  | 280 |
| Кина .....                 | 287 |
| Москва .....               | 321 |
| Лењинград .....            | 330 |
| Свилајнац .....            | 346 |



CIP - Каталогизација у публикацији  
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-31

**ВАСИЋ, Витомир, 1944-**

Спаситељ / Витомир Васић. - Београд  
: Беокњига : Беолетра : Хобиспорт, 2011  
(Београд : Беокњига). - 351 стр. ; 20 см.  
- (Библиотека Бестселер / [Беокњига])

Тираж 300.

ISBN 978-86-7694-344-9 (Беокњига)

COBISS.SR-ID 185703436